

Nyitott szívvel

2001–2006

Nyitott szívvel

Jubileumi antológia

Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület

Miskolc, 2006

A kötet megjelenését a Kisgyőr Községi Önkormányzat támogatta

SZERKESZTETTE

Szabó Zsolt

LEKTORÁLTA

Bornemisza Attila

UTÓSZÓ

Ihász-Kovács Éva

NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS

Édes Richárd

Szabó Sándor

Szabó Zsolt

Jubileumi kiadás

© Szerzők, 2006

© Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület, 2006

ISBN 963 229 647 8

A MAIT alapításának 5. évfordulójára

az Ajánlás... ami Prologus is lehetne...

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület szép, mélyérzelmű antológiáját tartom a kezemben. Az előszó most a tisztem és örülök annak, hogy mindenki azt teszi ebben a könyvben, ami tiszte: élni tanít. Igen, olyan jó érzés az, hogy sikeres költők, sikeres versét olvashatom, olyan jó érzetet ad, amikor ismerősként pillantok meg egy-egy arcot és tudom, hogy igen, ismerem őt, jó versei vannak. Tettem ezt, mert nagyon sok jó írással dicsekedhet az antológia. Külön köszönet azért, hogy megtiszteltek a lektorálási feladattal, persze ezt a feladatot a tisztességen kívül nagyon-nagy szeretettel is fogadtam, mert a tollat forgatók között nagy jelentősége van mindig a vállalt szerénységnek és az odaadásnak is, persze, a szerkesztőké a felelősség.

Úgy érzem ez egy nagyszerű válogatás, jó, tehetséges vénájú írókkal, költőkkel és nagy dolog belekerülni egy-egy ilyen gyűjteménybe, hisz ez fennmarad esetleg a jövőnek, ahol az ítések már könyörtelenek. Az idő és annak szitája fogja úgyis eldönteni, hogy ki az, aki megmarad e nagy iromba irodalom szeretetében, vagy éppen felejtethetőségében. Az elmúlt rendszer bizonyította, hogy alig telt el 15–16 év, mennyi felejtethető költő van a még Kossuth-díjasok között is, persze az akkori éra a „legek” szóval illette őket. Bizonyíték ez a gyűjtemény arra, hogy nem a díjak az igazi elismerések, hanem az érzelmek és tehetségek kibontakozásának drámaiságig fokozódó leírásai. És ez a lényeg, ez a fontos a mindig jelenlét, a mindig ott lenni ige.

Ismerjék meg mind többen ezt a szimpatikus társaságot, akiből nem tudok kiemelni külön senkit, mert jó, minőségi verseket, és novellákat olvastam, és ha bárkit citálnék is, akkor magammal kerülnék ellentmondásba. A festmények, rajzok, gobelinek, tusrajzok is alkotóikat dicsérik. Legyen ez a könyv önégető, elégető, és világegető, hisz a költészet tisztaság, s ez a tisztaság emberemelő, s ami emberemelő az már félig emberfeletti. Jó sorsom adta kezembe e verseket, írásokat és úgy érzem, hogy maradandót olvastam, és mindenki megérdemli azt a jó szót, amit kap, mert ez a csapat igazi

alkotókból áll és ezeken túl az emberiség és a szeretet tisztelő akaratát hordozza, mert aki a költői, írói „hajnali részegségben él”, az már megáldatott, és sohasem tud felébredni ebből a gyönyörű álomból – írja Kosztolányi – és az élet öröme, szépsége és minden fázisa kibontakozik. Ehhez a költői, írói, alkotói kibontakozáshoz kívánok elszántságot, sok-sok erőt, és további sok sikert mindenkinek a kötetben, és a szerkesztőknek is bátorítást, hogy amit tesznek az nagyon jó! Persze olvasótábort is, meg mindent, ami a világon történhet velünk, Csokonaitól-napjainkig... és tovább...

Budapest, 2006. szeptember 25.

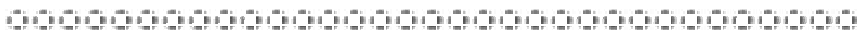
Alkotótársi tisztelő szeretettel:

Bornemisza Attila

költő,

A Jeruzsálemi Szent Lázár Lovagrend nemzetközi lovagja,

A Cserhát Művész Kör elnöke

Bemutatjuk a MAIT-ot

Az Egyesület neve, székhelye, jogállása, alapítása ideje

- Az Egyesület neve: Magyar Alkotók Internetes Társulása. Rövidített neve: MAIT.
- Az Egyesület székhelye: 3535. Miskolc, Ferenczi S. út 1. Levelezési címe: 3516. Miskolc, Pf.:4.
- Az Egyesület működési területe kiterjed a Magyar Köztársaság egész területére.
- Az Egyesület jogi személy, közhasznú szervezet.
- Az alapítás ideje: 2001. 03. 31.

Az Egyesület célja és közhasznú tevékenysége

Az Egyesület céljának tekinti a magyar irodalom és más alkotó művészeti tevékenység támogatását, népszerűsítését, új értékek létrehozásának elősegítését. Megjelenési lehetőséget biztosítani az alkotó művészeknek úgy kiállításokon, irodalmi estéken, mint az interneten. Ellátni a tagok szakmai érdekképviselését, kezdeményezni az irodalmi műfajok, képzőművészeti alkotások anyagi, erkölcsi támogatását, alkotóműhelyek létrehozását. Az egyesület kiemelt céljának tekinti a magyar kultúra nemzeti értékeinek ápolását, átörökítését, bemutatását, a társadalom fejlődésének szolgálatát.

Az Egyesület a közhasznú szervezetekről szóló 1997. évi CLVI. törvény 26. § c.) pontjában megjelölt közhasznú tevékenységek közül az alábbi közhasznú tevékenységeket végzi: kulturális tevékenység, kulturális örökség megóvása.

Az Egyesület működésének, szolgáltatásainak és beszámolóinak nyilvánosságát az interneten (honlapunkon), szakfolyóiratokban és egyéb sajtótermékekben való közzététel útján biztosítja.

Az Egyesület, mint közhasznú szervezet nem zárja ki, hogy tagjain kívül más is részesülhessen a közhasznú szolgáltatásaiból.

Az Egyesület, mint közhasznú szervezet vállalkozási tevékenységet csak közhasznú céljainak megvalósítása érdekében, azokat nem veszélyeztetve végez, gazdálkodása során elért eredményét nem osztja fel, azt a létesítő okiratában meghatározott tevékenységére fordítja.

Az Egyesület közvetlen politikai tevékenységet nem folytat, szervezete pártoktól független és azoknak anyagi támogatást nem nyújt. Közvetlen politikai tevékenységnek minősül a pártpolitikai tevékenység, továbbá országgyűlési képviselői, megyei, fővárosi önkormányzati választáson jelölt állítása. Céljai elérése érdekében kész együttműködni a hasonló jellegű civil szervezetekkel, állami és önkormányzati szervekkel. Tevékenysége során tartózkodik mindenféle szélsőségtől, kirekesztő magatartástól, erőszaktól – sajátos eszközeivel fellép azok ellen.

Az Egyesület, mint közhasznú szervezet működése nyilvános, szolgáltatásait bárki megköthetés nélkül igénybe veheti.

Az Egyesület feladatának tekinti:

- hasonló célú kisközösségek szerveződésének kezdeményezését, működésük támogatását,
- a tagok felkészültségének, továbbképzésüknek segítségét,
- bemutatkozási lehetőségek, fórumok megteremtését,
- önálló művek, antológiák, időszakos alkotói kiadványok gondozását, megjelenítését úgy nyomtatott formában, mint az interneten,
- a gyermekek, a fiatalok, a hátrányos helyzetűek művelődési lehetőségeinek bővítését,
- tehetséges fiatalok felkarolását, pályakezdésük segítségét.

A MAIT munkássága (2001–2006)

A Magyar Alkotók Internetes Társulása (MAIT) alapító ülésére 2001. március 31-én került sor (Miskolc, Hajós u. 1.), mely során megválasztották az egyesület vezetését. Az elnök Szabó Sándor lett, alelnökünk Leskó Imre, a titkár pedig Lindák Mihály. Első közgyűlésünkre 2001. május 26-án került sor Miskolcon, a Ferenczi Sándor út 1. szám alatt. Első kiállításunkat 2001. június 27-én rendeztük, és itt került sor Gaál Ernő *Határkő* c. könyvének bemutatójára is. Második közgyűlésünkön, 2002. május 30-án (Miskolc, Civil Ház, Széchenyi út 14., Klub terem) hirdettük ki első pályázatunk (*Internet az életemben*) eredményét. Első alkotóműhelyünkre szintén Miskolcon került sor a Kós-házban, 2002. július 2-án. Itt megalakult a Bíráló Bizottság, melynek elnöke Varga István lett. 2002. szeptember 16-i alkotóműhelyünkön megalapítottuk a *Hír-telen* című – ekkor még – e-mailben terjesztett kulturális havilapot.

Következő közgyűlésünkön (2002. 12. 10.) *A mi tavaszunk* c. pályázatunk eredményhirdetésére került sor. 2003. július 31-én kijelöltük a *Hír-telen* szerkesztőségét (Szabó Sándor, Szabó Zsolt és Varga István). Ugyanekkor Varga Istvánt a MAIT titkárává választottuk. Ugyanezen év december közepén bemutatunk első antológiánkat *Fényszületés* címmel, továbbá azonos című pályázatunk eredményhirdetésére is sor került.

2004. február 16-án döntöttünk arról, hogy következő pályázatunk és antológiánk a *Fény és árnyék* címet viseli majd. A 2004. május 10-i találkozásunkkor Mohácsi Józsefné Zsóka *Életmű-díjat* kapott. 2004. augusztus 19-én a miskolci József Attila Fiókkönyvtárban egy nagyszabású kiállítást rendeztünk, melyet megelőzően sor került *Fény és árnyék* c. pályázatunk eredményhirdetésére. Ugyanekkor új tisztségviselőket választottunk: titkárnak Popity Vargáné Mohácsi Kingát, titkár-helyettesnek Demény Zitát, a Bíráló Bizottság elnökének pedig Mohácsi Józsefné Zsókát. 2004. november 22-én mutattuk be *Fény és árnyék* c. második antológiánkat. A kötetet Lindák Mihály emlékének ajánljuk. Könyvünket Szabó Zsolt szerkesztette, az előszót Dr. Bajor Zoltán írta, az antológia meg-

jelenését Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata (Káli Sándor polgármester), valamint a Civil Ház–Miskolc támogatta.

2005. január 10-én új pályázatot hirdettünk József Attila születésének 100. évfordulójára (*Háborog a tenger, Éneklem a tavaszt*) a József Attila Könyvtárban. Költészet napi alkotóműhelyünkön megemlékeztünk a nagy költőről, majd Leskó Imre kapott *Életmű-díjat*, valamint megalapítottuk a *Lindák Mihály-díjat*, melyet elsőként Mohácsi Józsefné Zsókának adományoztunk. Ugyanezen a napon eldöntöttünk, hogy 2005. szeptember 9-10-11-én megrendezzük első alkotótáborunkat Tarcalon, Leskó Imre vezetésével, a Hegyaljai Alkotók Társulásával közösen.

2005. július 11-i közgyűlésünket követően bemutattuk Mohácsi Józsefné Zsókának és lányának, Popity Vargáné Mohácsi Kingának *Józanság és önuralom* című közös kötetét. A rendezvényen a Megszólaló Kezek Közhasznú Alapítvány is közreműködött zenés műsorával. 2005. szeptember 9-ei kezdettel egy felejtethetlen háromnapos alkotótáborunk kezdődött Tarcalon, ahová az ország minden részéről érkeztek alkotótársaink. Az új és régi alkotók bemutatkozásainak programját a táborvezető Leskó Imre alelnök, és a helyi polgármester, Pataky Sándor Ákos pincéjében tett minőségi bortúrák is emlékezetessé tették.

Szeptemberi közgyűlésünkön került sor az *Éneklem a tavaszt* című pályázatunk eredményhirdetésére. 2005. október 11-én elfogadtuk az új Közhasznú Alapszabályt, valamint megválasztottuk az Ellenőrző Bizottságot is. 2005. november 14-én bemutattuk a József Attila születésének 100. évfordulójára emlékező *Éneklem a tavaszt* című antológiánkat. Kiadványunkat Góg János, *Juhász Gyula-díjas* költő, a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjének kitüntetettje lektorálta és Szabó Zsolt szerkesztette, valamint utószavát írta. Következő alkotóműhelyünkön eldöntöttük, hogy *Hír-telen* című hírlevelünk a továbbiakban nyomtatott formában is megjelenik.

2006. február 9-én, a Civil Házban rendkívüli, tisztújító közgyűlésre került sor, hiszen a vezetőség 5 évre szóló mandátuma lejárt. Új elnökségünk: elnökünk továbbra is Szabó Sándor maradt, alelnökünk pedig Leskó Imre, új titkárnak pedig Szabó Zsoltot választotta meg a közgyűlés. Itt megszavaztuk, hogy jubileumi pályázatunk és antológiánk címe *Nyitott szívvel* lesz, továbbá döntés született a *Lindák Mihály-díj*, az *Életmű-díj* és az *Alkotói*

Közösségünkért-díj jelöltjeiről. Következő alkotóműhelyünkön Szabó Zsolt titkár javaslatára titkár-helyettesnek Édes Richárdot választották meg a jelenlévők, aki később a *Hír-telen* c. hírlevelünk egyik szerkesztője lett (felelős szerkesztő, ill. főszerkesztő: Szabó Zsolt; további munkatársak Richárd mellett: Szabó Sándor és Varga István).

2006. március 31-én volt a Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület alapításának 5. évfordulója. Ennek alkalmából április 1-jén Miskolcon, a Csodamalom Bábszínházban (Kossuth út 11.), 5 éves a MAIT címmel megrendeztük jubileumi ünnepségünket, amit egy nagyszabású kiállítás keretében Tamás István *Pro Urbe-díjas* író, költő nyitott meg. Ezt követően került sor a díjak átadására. Az *Életmű-díjat* Bor István Iván, festő-grafikus és Somossy Katalin költőnő megosztva kapta meg. Szabó Sándornak *Lindák Mihály-díjat* adományoztunk. *Alkotói Közösségünkért-díjat* kaptak: Arany fokozat: Dr. Gaál Ernő, Leskó Imre, Káli Sándor, Mohácsy Donáth Csaba, Mohácsi Józsefné Zsóka, Popity Vargáné Mohácsi Kinga, Szabó Sándor, Szabó Zsolt, Tamás István; Ezüst fokozat: Civil Ház–Miskolc, Demény Zita, Dr. Vida János, Kékes Zsuzsa, Lindák Mihályné, Majoros Zsuzsanna, Ötvös Károlyné, Szegő András, Varga Ibolya; Bronz fokozat: Dr. Jeney András, Varannai Margó, Zvadáné Farkas Erzsébet. A jubileumi ünnepségen Somló István, a Miskolci Színház örökös tagja, ill. a Megszólaló Kezek Közhasznú Alapítvány is közreműködött. A műsort Dr. Vida János tiszteletbeli elnök vezette.

2006. július 13-án bemutattuk Varga István új könyvét, a *Kő ébredést*, először Miskolcon, majd Bócsón is. A kötetet Tamás István lektorálta, előszavát pedig Prof. Dr. Lombay Béla írta. 2006. aug. 22 és 27. között immár másodszor rendeztünk alkotótábort Tarcalon, Leskó Imre alelnökünk szervezésével. A tábor során – Bari Gábor vezetésével – folyamatosan mutatkoztak be alkotótársaink. Rendezvényünk fényét egy képzőművészeti kiállítás és egy *Gála Műsor* emelte, amelyen többek között eredményt hirdettünk *Nyitott szívvel* c. jubileumi pályázatunk 4 kategóriájában. A díjkiosztót Szabó Zsolt titkár bonyolította le. A fotó kategóriát Leskó Imre bírálta el, ahol Szabó Sándor győzedelmeskedett. A Mohácsi Józsefné Zsóka által bírált festmény-grafika kategóriánkat Simon M. Veronika, *Munkácsy-díjas* festőművész nyerte meg. A vers és próza kategóriáját Sziliné Dr. B. Juhász Erzsébet író, a Miskolci Egyetem Modern Magyar Irodalmi Tanszékének vezetője értékelte. Prózában Édes Richárd, a

versben Gépész Bettina végeztek az I. helyen. A pályázat *Különdíját* Szabó Zsolt vehette át a *Gála Műsort* vezető Dr. Vida Jánostól.

A MAIT Közhasznú Egyesület tehát összességében rendezvényekben és sikerekben gazdag 5 évet tudhat háta mögött, s reméljük, ez a továbbiakban is így lesz, még sok évtizeden keresztül. Két fő alapító tagunk közül sajnos már csak Szabó Sándort tudhatjuk közöttünk. Valamennyien nagy tisztelettel gondolunk Lindák Mihályra, örökös tiszteletbeli tagunkra, a MAIT szellemi atyjára, akinek emlékét sohasem feledjük, s ezen kötetünkkel előtte is szeretnénk tisztelni...

Miskolc–Egyetemváros, 2006. szeptember 17.

Édes Richárd

a MAIT KHE titkár-helyettese

Szabó Zsolt

a MAIT KHE titkára

A Nyitott szívvel c. pályázatunk eredményhirdetése /Tartal/

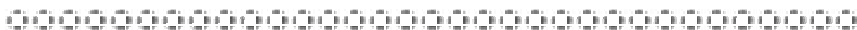

I. Tarcali Alkotótábor

II. Tarcali Alkotótábor

A MAIT KHE vezetősége

Szabó Sándor, elnök

Szabó Zsolt, titkár

Leskó Imre, alelnök

*Édes Richárd,
titkár-helyettes*

*Mohácsi Józsefné Zsóka,
alkotóműhely-vezető*

*Dr. Vida János,
tiszteletbeli elnök*

ANTOLÓGIA

Múló évekről nyomán

Múló éveink parttalan haladtak,
s ha nem vigyáztunk, a szálak szakadtak.
Szakadt volna végül utolsó pászma is,
ha kezed nem nyújtod, bizony fáztam is...
Hamvadó tüzemhez adjál még levegőt,
hogyan telünk odázzuk,
tedd meg a lehető!

Ha elközelg csöndesen
felénk majd végnapunk,
csak abban bízz:
egymásnak vagyunk.

Délibáb

Kisfalum határa sík mezején,
helyén látnak, ősi mocsárnak,
nyár, akác hűvösén, deelt a fény,
ábrándos álmok, szerelmet vágytak.

Láttam ott én, lengő délibábot.
Szóttam az álmat, fűn heverészve
alkottam számos csodavilágot,
mit vágytam, áltenger tükrét nézve.

Ott épült szép, lebegő képzelet,
hol unta magát gémeskút csöbre,
tündéarcú képeket teremtett,
s remegő város nyelte, örökre.

Könnyű volt, mint szerelem születése...
Gyorsan tűnő, mint szívbeli sóhaj.
Szárba-szökött álmaim vetése,
s meghalt, egy apró szélfuvallattal.

Álmodtam felőle

Szomorú szemek, telemek hófödte tájain...
Nesztelen test tűn és jön,
hajnali álmaim látomásain...

Arcomba kérdez a holdfénytekintet...
Nem mozdul ajka, csak arca beszél...
Látom én, szeme szegletén:
álmodójára szórja szeretetét,
el nem csókolt csókját...

Kiért már semmit nem tehet,
annak beszélnek a szomorú szemek.

Dolgok tudója Ő, ki már elment,
s járja örökkön az időtlen ismeretlent.
Sorsomon, nem tudhatom miért szán,
ki csak volt... és most is... az Édesanyám.

Cseppek és könnyek

Cseppekben csordul
az élet méze,
mint őszi permet
teraszom üvegére.

Életünk terebélye,
már csak csenevész...
Pók szálon lógunk
a világ köldökén...

† Belinszkyné Nagy Irén

*A szavak és a virágok,
Megigézik szíveinket,
Mézzel töltött kelyheikkel
Megszépítik életünket.*

Karácsony ünnepe

Kedves, szép ünnepünk
Karácsony ünnepe,
Békét, szeretetet
Sugározz a földre.

A természet tiszta,
Hófehér szőnyegét
Terítette e szép
Ünnepnapon eléd.

Fákat és bokrokat
Zúzmara varázsa
Öltöztette fehér,
Ünnepi ruhákba.

Minket édes szülők
Drága, dolgos keze
Öltöztetett széppé
A tiszteletedre.

A szeretet, remény
Kedves szimbólumát,
Béke galambjaként
Otthonunkba hozták.

Az örököld gallyat
Úgy feldíszítették,
Hogy elkápráztatja
Mindannyiunk szemét.

Gyertya, csillagszóró
Ontja ránk sugarát,
Aranydió, s alma
Kacérkodik reánk.

Szalon, csokoládé
Kellemes illata,
A kis orrainkat
Már úgy csiklandozza.

És a dobozok, mik
A fa alatt vannak,
Vajon milyen kedves
Tárgyakat takarnak?

Baba, autó, vonat,
Képeskönyv, korcsolya,
Sapka, kesztyű, cipő,
Vagy talán új ruha?

Várják, hogy felnyissuk
A doboz fedelét,
Hogy fokozzák szívünk
Őszinte örömét?

Vidám gyermekkacaj,
Szülői szeretet
Hozsannája tegye
Szentté ez ünnepet.

Örökzöld fenyőfák,
Káprázatos fények
Hozzatok nyugalmat
Az emberiségnek.

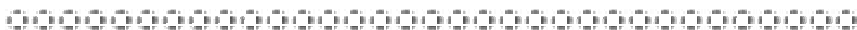
Békét, békességet
Az egész világnak,
Karácsony-ünnepek,
Szép, zöld fenyőágak!

A szél harangmadár

/Dr. Gaál Ernő tanár Úrnak/

Hogyha dalolgotok,
Olyan mindegy nekem,
Milyen fákról hangzik,
S kiknek az énekem.
Örökzöld fenyőkről?
Magas jegyenékről?
Óriás tölgyekről?
Kis facsemetékről?
Ezüst nyárfákról, vagy
Szomorú fűzekről?
Akácok gallyain?
Messze földről hozott
Dísfáknak lombjain?
– Mindenütt, mindenkor
Szerények dalaim.
– Árvamadárnak nincs
Cifratoll szárnyain.

És Kiknek dalolok?
– Barátaimnak, vagy
Ellenségeimnek?
Fagynak, ködnek, szélnek?
Vagy az elröppenő
Csalfa reménységnek?
Vajon van-e barát?
Van, de nagyon kevés,
Megsokszorozódott
A rút irigykedés.
A fagy az kegyetlen,
Szárnyam megbénítja,
A köd előlem az
Utat eltakarja.
A szél harangmadár!
Senki sem ismeri,
A fákat tövestől
Képes kidönteni.
A remény madara
Az égből száll alá,
De semmivé lesz, ha
Nincs ki megáldaná.
Nekem száraz fákról
Fagyban, ködben, szélben
Is muszáj dalolnom,
Akkor is, ha senki
Sem hallja a hangom
A dal az életem,
Lelki táplálékom,
Istent, s a világot
Dalaimmal áldom!
Hazám és nemzetem
Dalokkal szolgálom.

Honfoglalás 2000 után

Fának a gyökér.
Háznak az alap,
Játéknak a szabály.
Embernek a törvény,
Államnak az ember,
Hazámnak az első király.

Embernek szerelem,
Szerelemnek otthon,
Gyermekeink gyermekeinek
A HAZÁM!

Felelet

Mint cseppnyi mézben a szorgos méhcsalád,
Aránylik munkája a percnak,
Úgy gyúlik össze benned
A meg nem ígért ígéreteknak
Megvalósult csillagcseppje.

Holdfényes erdőn járunk,
Fehér lepedőn hálunk,
S rohan velünk a perc,
A megnemcsókolt csók.

Mit kívánhatnék,
Mit meg nem teszel,
Hiába osztol, veszel,
Vagy te a sorsom,
S vagyok a jobbik éned.

A lépés

Te sem vagy rosszabb,
Mint a többi ember,
Miért vádolódsz magad?
Ha tíz férfi életéből
Mesélnének rólad
Megnyugodnál, valahára már?
Csak az a bűnös, ki csomagját
Le nem rakja,
Teherre terhet rakva rak,
És nem szégyelli, ha mámorban úszik,
Mert az elmerülés titka
Ugye nem nagy!
Minden borba mártott test
A súlyából annyit vesz,
Amennyi az általa
Kiszorított bor súlya!
Látod milyen egyszerű?
Támadj fel végre,
Nézz fel az égre,
Rázd le a múltat!
Ne zárd le! – benned marad!
Rázd le!
Rázd le, és lépd át
E lim-lom küszöböt,
Mert benned így egy új igazság fakad!

Na, lépj már!

Lépsz már?
Kisangyalom!

Légy fa!

Ó, ti megújuló emlékek,
Cikkanó fecskepár a légben
Mindig hazatérek.

S ha nem
Vajon hova térek
Haza?

S én tudom-e majd,
Ha nem leszek,
Hogy emlékeim
Háza, a lelkem,

Lesz-e a szívedben hely
Télen, ha fázom,
Mert én mindig
A nyarakra vágyom,
De ez is csak
A múlt.

Ott lebeg-e majd
A rózsabokrok szirmán?

Mindig csak a jelenben élni,

Felejtani,

Felejtani

Tanulni a ma örömet,

S egyenlítői

Körökben

Mérni,

Mit

Érsz,

H T

A U

D

S S

Z Z

Á

L N

F Ö

A V

K E

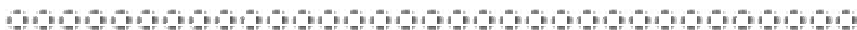
É K

N E

T D

N

I

Szívből-szívbe

*Minden féltett dolognál
jobban őrizd meg szívedet,
mert abból indul ki minden élet.*

(Példabeszédék 4,23)

Minden szó, ami még kimondható,
most minden szó már mást jelent...
és szívből-szívbe adni volna jó
szépet, nagyot és végtelent;
boldog mosolyt, mely mindent elárul.

Megérezni s elmondani végre,
hogy mi vagyunk – hogy én és te –
a világ, s ha felnézünk az égre,
minden ott van egy lépésre
s szemünk nemcsak a felhőkig lát.

Szemünkkel szemekbe látni újra
s nem elfutni minden csoda
mellett, megállni és lelassulva
várni; s egy szó, egy kép hova
tűnik el, azt már érzi minden szív.

A szív tudja, a szív igazán lát,
tudja, milyen volt s mivé lett
az értelem, ki csak sejti a lét
igazát, mert minden élet
a szívből indul, s oda érkezik.

Egymás után

Megint itt jársz, vagy csak hiányod recseg?
Ha itt vagy, akkor jól van,
Úgyis régóta kerestelek...

Vagy valamilyen mérhetetlen nagyot
Tehozzád hasonlóan
Várok, egyszer csendben meghalok:

A gyertya csonkja a sötétbe csobban,
Formát jár alakomban,
Mert szíveddel látok csak jobban.

Tied a szemembe villan s meghajol;
Enyém csak valahol van.
Keresel... Kereslek... Így van jól.

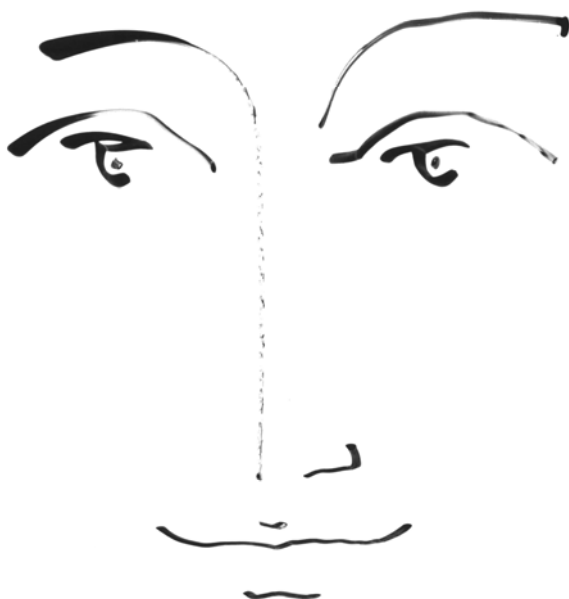
Te meg Én

Te meg Én – nem értjük, mivégre vagyunk itt,
s mivégre lennénk más helyen e földtekén –
csak olvassuk egymás mosolygó ajkait
és készülünk egy nagy csodára: Te meg Én.

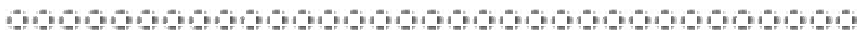
Te meg Én – fürkésztük már az ég titkait:
hogyan férhet el a világ Isten tenyerén,
s mi lehet a csoda ára, ha valakit
jobbá teremt, s ha mi vagyunk az: Te meg Én.

Te meg Én – örökre oltjuk egymás szomját,
és érzelmeink egymást sokszorozzák,
hogy legyen bennünk mindig minden a helyén;

mert azt játsszuk majd folyton a szerelemben,
hogy egyedül vagyunk az egyetemben,
mintha sose lett volna más, csak Te meg Én.

„Röpteti és kikacagja”

Játszani hív ma az Isten,
Ő aki van, s aki nincsen.
Égig emel, s letarolhat,
Angyalain lovagoltat.
Mint gumilabda a kézben,
Eszköze vagy felerészben.
Kis gyereket örök atyja
Röpteti és kikacagja.

Vér

Indul a vér, egyenest a szívemből,
s nincs az a géz, amin át ne hatolna.
Nézd: fut a vér, szanaszerte szivárog.
Dől, fut az ágyra, befesti a plédem,
ágnak a lábai vércsiga-lépcsők.
Átszalad éjjel a metlachi-padlón.
Nézd: menekül ki belőlem a vérem,
Elviszi rólam a hírt a világba.

Éjjeli Krisztus

Vésd a szívembe az arcod,
Jöjj, Te legyél ikonom!
Néma kereszt, a kudarcod
Fénye ragyog, mikoron
Úrbe feszülsz, jeges éjbe!

Éjszaka van, fura lázat
Olt ma belém ez a kép,
Hint ma reám az alázat.
Ostoros éj, ami tép.
Jöjj, Te vezess ki a Fénybe!

Nárciszi arcom

Most hadd legyek újra erős, menetelnék a sereggel!
Rét harmata kozmetikázzon, s üde májusi reggel!
Szellője tavasznak az arc repedését retusálja,
Tört tükre a tónak az arcom, a fényest ne kuszálja!
Hol vagy, felelőtlen, opál szemeimnek ragyogása?
Hol vagy, zabolátlan, erős fogaimnak harapása?
Térj vissza te hűtlen erőm, sima bőröm ma jelenj meg!
Dús sima hajam, koronája emelt, büszke fejemnek!
Jöjj vissza, te rég feledésbe merült nárciszi arcom!

Leviathan

Rút krokodilt alakodból,
mit faragott a felejtés,
űztek el ősi lakodból,
s elfeledett a teremtés.

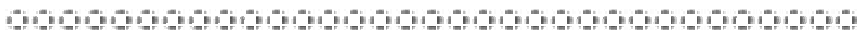
Szúrta fejed szigonyos kés,
tépte a hátad a penge,
vérhabos ősi derengés
jöjj, gyere, kússz a szívembe!

Szélkígyó

Nincs az a ház, mi tenéked
gondtalan éjt szavatolhat,
minden üreg lehetőség,
kulcslyukon is behatolhat.

Hallod a neszt a szobádban,
szisszen az éjszaka réme,
reccsen a fényteli padló,
porcica hull a fejére.

Megközelíti az ágyad,
Hónod alá betelepszik,
nem pihen ő, sose bágyad,
rádtekeredni igyekszik.

Egy kémia óra saját nézőpontból

Hétfő volt. Ekkor az utolsó előtti óra volt a legkeményebb és egyben a legfélelmetesebb. Igaz, hogy utána volt még a történelemóra, de az semmi a kémiához képest, az smafu, mert azt szerettem. A kémiát nekünk a városi szakfelügyelő, Kovács Andor – inkább csak Kovács tanár úr, mert az Andor bácsit sosem szerette, sőt az Andor tanár urat sem – tanította. Rettegett tőle nemcsak az egész osztály, de talán az egész gimnázium is. Még azoknak is remegett, reszketett és ugrált a hangjuk felelés közben, akik nagyon szerették ezt a tantárgyat. Idős tanár volt Kovács Andor, kis köpcös, alacsony és enyhén kopaszodó. Jól tudott magyarázni, de a kémiát – nyugodtan mondhatom jövő időben – nem fogja megszerettetni velem. Ha elérkezett a kémiaóra, mindig féltem, izgultam és nem tudni milyen érzés kerített hatalmába, de egy tény: sosem mentem be nyugodtan erre az órára.

Becsengtek. Tanár úr, mint az atomóra, most is pontos volt. Az osztály sorban várta az előadó előtt. Az volt a mániája, hogy *Jó napot kívánok*kal köszönjünk neki, de sajnós a füle már ekkor rossz volt, és nem mindenkinek hallotta meg a köszönését, akik így jártak, hogy Kovács tanár úr nem észlelte, hogy köszönnek neki, elvette az ellenőrzőjüket. Most nem volt ilyen, minden nyugodt volt. A terembe belépve azonban megfagyott körülöttem a levegő. Nyugodt voltam, most még nyugodt, de mi lesz később – gondoltam magamban. Túl vagyunk a szokásos procedúrán. Jelent a hetes. Tanár úr ekkor hátraült az utolsó padba. Ez volt a másik rossz szokása, ami engem nagyon idegesített, mert nem láttam az arcát, nem észleltem, hogy hol jár a naplólapozásban, elől, vagy hátul. Elkezdte lapozni a naplót, és rajtam a félelem lett úrrá. Ez a szokás hatalma. Most lenne jó tudni, merre lapoz. – töprengtem magamban. Még ezen tűnődtem, kimond egy nevet, és a hozzá tartozó instrukciót: „Brézai Zoltán jön a táblához” – szinte most is a fülemből cseng dörmögő hangja.

Egy pillanatra talán fel sem fogtam, mi történik körülöttem, de elindultam a táblához, hiszen valamit cselekednem kell. Kovács Andor egyébként sem szerette, ha azt mondjuk, hogy nem készültünk.

Egy fiú elsütötte egyszer, hogy ő elfelejtett készülni, nem részletezem mi lett az eredménye. Félős típus voltam, nem mertem ezt megtenni, és remegve, de összefüggően megpróbáltam összefoglalni az aznapra feladott penzumot. Amikor elkezdtem mondandómat az első padokban ülők próbáltak sügni, de nem hallottam, talán a nagy izgalom miatt. Egy anyagrészt háromszor is elmondok, hogy többnek tűnjön. Közben a lábam remeg, ő nem szól rám, csak hallgat. Máskor mindig azt mondta, hogy „ne majrézzak”, na akkor lettem még idegesebb, fordított hatást ért el vele. Most viszont nem szól semmit, ez is zavar, hogyne bosszantana engem. Szerencsére a kréta nem esik ki a kezemből, még az a szerencse. Volt egy pillanat, amikor azt hittem helyrezavar egyessel, de ezt sem tette. Olyan butaságokat mond, hogy az osztály röhög rajtam, pedig ez most komoly dolog, az életem függ tőle. Tanár úr nem nevet, még csak nem is mosolyog, hanem csak kijavíttatja másokkal a hibáimat. Nem tudom, mióta állok ott, az idő megszűnt létezni. Én, mint egyedül álló szubjektum nem érzékelem a külső dolgokat, az időt meg pláne nem. Talán már vége is van az órának. De nincs, mert akkor már csengettek volna. Egyet éreztem, egyest nem kaphatok, túl régen állok ott ahhoz, hogy egy elégtelennel helyre küldjön. Ha kérdez, csak nyögdécselek, vagy tippelek, és ez a találgatás másodszorra bejön. Egy éve, két hónapja és húsz napja tanít, de addig sosem feleltem. Mindig dolgozatot írtam. Mondania kell valamit, érzem. Aztán egyszer csak megszólal: „Egy kettes alával menj helyre!” Gyorsan letörölöm a táblát, nehogy visszaküldjön miatta. Szégyenkezve bandukolok a helyemre, Kovács tanár úr még most sem szól egy szót sem. Gondolom a padtársaim – mint minden más feleletet – kiértékelték az enyémet is. Bizton állíthatom, hogy ők egyest adtak volna nekem. Magamnak én is elégtelent adtam volna – még szerencse, hogy nem én adom az osztályzatot. De nem baj, hiszen tisztában voltam vele már akkor is, hogy nem voltam egy szuper kémiaiából és nem is vegyipari egyetem volt a célom.

Végre csengetnek. Vége az órának, és a borzalomnak is. Gondolom, kifele menet hozzászól valamit a feleletemhez.

– Viszontlátásra! – köszönök hangosan.

– Szervusz! – mondja, de közben semmi több.

Ennyi volt ez az óra, amitől mindig féltem a három év során. Nem is tudom volt-e olyan alkalom, amikor nyugodt lehettem. Soha ilyen jó még nem volt hozzám, és talán soha nem is lesz. Nem sajnós, mert

idén augusztusban meghalt. Még nyáron felhívtam telefonon, és beszélgettünk, de már akkor is nehezebb volt a beszéd. Mondta, hogy hallgatott a rádióban, és tetszik neki. – Tartsa meg jó szokását tanár úr! – mondtam neki. Akkor nem sejtettem, hogy utoljára szól hozzám. Úgy volt, felkeresem, de pár héttel később... Bekövetkezett.

Tanár úr köszönöm Önnek ezt a jegyet, így utólag is, bár személyesen már nem áll módomban ezt megtenni, de hálás vagyok a jószágáért, még akkor is, ha nem szerettem a kémiát, de tanár urat minden szigora ellenére igen...

Felszólítás

Ha már minden veszve van, akkor is éljen benned a remény
Bízni és hinni kell, mert ez élet, és ha hiszel ne légy azért kemény
Elfogyott a remény, továtűnt!

Újra eljő az az idő, amikor történik valami édes dolog, de ha megvan a hit, akkor lesz csak jó
Máskor nem lehet esélyed arra, hogy lesz majd egyszer hasonló.
Talán mégis van remény, még akkor is, ha kevés!

Az élet oly gyönyörű, csak vedd észre együgyű lény
Légy végre férfi! Ne csak egy pipogya, aki számára elvesz minden
élmény.
És akkor már újra van remény!

Renátának

Százszor többet ér a szó!
Zengem azt, mi el nem mondható.
Este mikor látlak, ébren álmodok,
Reggelente mindig, ó veled vagyok!
Ember nem mondhatja azt, hogy szerelem,
Téged akkor, s máskor is kedvellek.
Lelkemből zengem ezt a csodás dalt,
Emlékszem, hogy egyszer szerelmem megszalt.

Kár, hogy így volt még nagyon régen,
Remélem te nem teszed ezt vélem!
Ezt a csúfságot, ami bíz galádság,
Nincsen ennél nagyobb, borzasztó gazság!
Ámbár erre azt is mondhatod,
Te nagy szerelmeddel ezt tenni sosem fogod!
Azt akarod, hogy ő örökké véled maradjon.

Csongrád

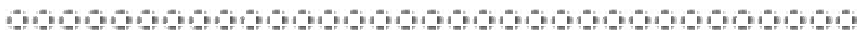
Cimboráim most jól figyeljetek!
Sikerül talán megénekelni ezt a helyet.
Ott, hol az érték, érték lehet!
Nem a trágárság az, mit a táborlakók szeretnek.
Goromba szót itt nem hallasz soha,
Riadtan menekül, aki ezt egyszer is meghallja.
Ám mégis jól érezzük egymást,
Mert megértünk itt száz csodát,
De ha véget ér az egy hét, akkor siratjuk e tündérmese világát!

Elvágódás

Ha menni kell, most messze el
De nem lehet, mert mást szeretsz
Akkor nehéz az élet, de bírni kell, hisz köt az ígéret.
Ember vagy, de egyben férfi, mégsem a mesebeli királyfi!

A lány már nem remél, csak utánad néz.
Figyel, mit beszélsz, és emlékszik csókodra, mely édes, mint a méz.
Aztán másról elmélkedik, nem gondol rád.
Kiszökik furcsa agyából a régi beteljesületlen vágy.

Remény? Ugyan már, az nincs, s nem is volt.
Messze jár, vagy elő se jön, mert eltűnt, mint ruháról a folt.
Az idő tovaszáll, elfeledtet mindent.
Majd a jövőben végre újra összegyűjtjük kincseinket!

Egyedül

A szél csendesen susogott, a nap sugarai átszöttek a színes leveleket. A kertben őszi rózsák díszelgett, rózsaszín, vörös, kék kavalkád, melyet egy-egy fehér rózsák tört át.

Ő mégis messzebbre vágyott, elhagyni a házat, az otthont, amelyhez annyi emlék fűzte, amely most idegenül nézett rá. Futva csapta be a kertkaput, szíve vadul zakatolt.

– Egyedül maradtam – gondolta. – Miért, miért? Így el tudott menni? Ilyen idegenül, egy órával szölt elötte! – mondta hangosan.

Vadul jártak a gondolatai, hosszú barna haja, amely derekáig ért, most szétterülve lógtak ruháján, s máskor ékessége volt. Kezét öklöbe szorította, zokogva roskadt le a földre, egész teste rázkódott, s vadul verni kezdte a földet.

– Ennyi volt szerelme? Nem voltam jó felesége? Nem gondoskodtam róla? Nem mondta miért? – mondta, s közben ütötte a talajt öklével. – El tudott menni... Kértem szépen, aztán dühösen, majd zokogva, ő is sírt, mégis elment...

Aztán felült, el-elcsuklott a hangja, a szeme bedagadt a sírástól. Fürtjei tépetten arcára tapadtak, olyan volt, mint egy vihar verte fa, amelyet a szél s az eső szaggatott.

– Össze kell szednem magam! – gondolta, s közben nézte az őszi tájat, mely melegséget lehelt felé, hogy letörölje bánatát. A fűszálak kecsesen lejtették táncukat a szellő báján. S az égbolt, mint királynő, szétártá ruháját, úgy fénylett csodás kéken, mint valami szépség. A nap mintha rámosolygott volna, sugarával letörölte könnyeit. S a kis virágok, amelyek körülvették, beterítették a mezőt, mint puha pázsit.

Erejét összeszedve felállt, ruháját elrendezte, s egy gyors mozdulattal összefogta a haját, amely csillogott a nap fényében. Mindent szépen talált, ahogy körülnézett, csak a szíve nem talált megnyugvást.

– Hazamenni, de minek... – gondolta. – Ám mégsem maradhatok itt kint.

Lassan haladt, házuk csendesen kuporgott a fák között. Fenyő susogott a tető felett, a ház oldalát és tornácát a vadszőlő fonta be, néhol borostyán díszelgett. Szerette ezt a házat, mindig ilyenre vágyott, de most mégis idegennek tűnt, mert nem volt ott az a kedves, s ajándék, akinek ölelése, édes csókja elfelejthette volna bánatát. Hazaért.

Az éjszakák voltak a leghosszabbak, de idővel már megszokta a magányt. Aztán elmúlt az ősz, s jött sietve a tél, amely kiséprúzta még azt a kevés melegséget, ami megmaradt a színes világból. S eljött a karácsony is, amely szeretetet, megnyugvást hozott, s fényt is.

S békességet, gyógyírt talált a lelkében. S visszahozta a „kedvest”, aki elment, de visszajött hozzá újra, s vele maradt örökre.

Az ősz színei

Melengető napsugár,
az arca már halovány,
forró leheletét az ősz,
mint puha pihe a messzi honba hinti.
A szellő táncát lejti,
megborzolja a vén diófa leveleit.
A fűben tücsök muzsikál,
kísérője a zizzenő kukoricaszár.
A fecskék már régen útra keltek,
apró fészkeik kihültek,
s a távolban otthont keresnek.
A fák színes ruhát öltöttek
s galagonya mosolyog,
kalapját emelve.
Hirtelen szarvasok bőgése
töri meg a csendet.
Csatazaj, agancsok ütköznek,
s viadalt fúj leheletük
az erdő tisztásain.

Az ördög nem alszik...

Kissé álmos volt még Péter bácsi, amikor egy nyári éjjel nekivágott a szekérrel az erdei útnak. A lovak ütemesen baktattak a csillagtalán, kormos éjben. A hold is csak egy-egy kis időre mutatta meg magát, s rögtön visszabújt a felhők mögé. A lovak jól ismerték az utat, hiszen már számát sem tudták, hányszor tették meg. Biztonsággal haladtak a kaszáló felé, ami még vagy 8-9 km-re esett a falutól.

Jó esős nyár volt, sok széna lett az idén, de kell is az télire az állatoknak. Annyit kaszált Péter a nyáron, hogy még eladásra is jutott. Ott álltak az erdő alatt szépen boglyába rakva. Mire a nap magasról süt, szeretett volna még egyszer fordulni a szénával, mert később már nem lehet. Akkor a lovakat elkezdik csípni azok a hitvány pőcsikek, és akkor egyedül már nem bír velük. Mert az asszonyt nem hozza ő már magával többé! Megharagudott rá nagyon. Még az este lefekvés előtt is azt mondta:

– Ha még egyszer részegen látlak, te Péter, akkor bíz én itt hagylak, és hazaköltözöm a szülői házba!

– Nye-te, nye, asszony! Lári-fári! Hát megiszom én, az igaz, de dolgozom is eleget. Szükségem van rá, punctum!

Azért mégis bosszantotta Pétert a dolog. Mit is kezdene ő az asszony nélkül, mintha a fél karját veszítené el. Azért csak egyedül indult a szénáért, pedig máskor ezt együtt csinálták. Magához vette az üveg görje pálinkát, behúzott jó hosszan, és gyerünk! Mert hát a gyergyói ember mindenkit görjének hív, aki a hegyeken túl lakik. Ezt a jóféle pálinkát is tőlük vette a minap a piacon.

– Aztán nemcsak én, a Sövér Kálmán is vett. Hát megköstolgattuk, nahát.

Az álmoság, a korai kelés, meg ez a finom, jó erős pálinka hamar kifogott rajta, és Péter csakhamar elaludt az úton. A lovak elértek a Maros hídjáig, ott megfordultak, aztán hazafelé vették az irányt. A nagy székely kapu közepét megnyomták a szekérrúddal, és beálltak szépen az istálló elé. Véro néni a zajra ijedten szaladt ki, és rákiáltott:

– Mi történt, Péter? Minek jöttél vissza?

Erre ébredt fel Péter bácsi, és amikor észbe kapott, csak ennyit mondott:

– Itthon hagytam a villát.

– No, fene! Itt van egy az istállónak támasztva – nyújtotta oda az asszony. Péter a villát beszúrta a szekér oldalába, s már fordult is vissza.

A lovakat ő szoktatta arra a tudományra, hogy maguk nyissák ki a kaput. Addig ugratta őket neki a kapunak, míg be nem tolták a rúddal. Szégyellte is Véró néni a szomszédok előtt ezt az automatizálást, amikor azok lesték, hogyan szokott Péter beállni az udvarra. Mondta is neki:

– Ezt azért tanítottad meg velük, mert ha leszálnál a szekérről, biztos elesnél a sok italtól!

Hát, ami igaz, az igaz, most az egyszer Péter is szánta-bánta a dolgot, mert akkor a lovak most legalább nem álltak volna be az udvarra, és nagy csendben visszafordulhatott volna az erdő felé.

– De hát kivágom én magam minden helyzetből, és azért sem tudja meg az asszony, hogy elaludtam.

Így történt, hogy aznap két vasvillát is elvitt magával. Kint az úton aztán még egyszer meghúzta a pálinkás butykost, a lélekmelegítőt. Most érezte csak igazán szükségét. Aztán a szekéren tovább zsörtölődött:

– Még, hogy én vonzom a bajt!? Hogy ott mindig történik valami, amikor én iszom?! Hát tehetek én arról, hogy a komám Húsvétkor templomba akart menni? Meg hogy nem volt már csak egy hely, ahová akkor leült? Mit leült! Lehuppant! El is aludt rögtön, mint a mormota. Meg hát az a pap is!? De legalább ne lettek volna ott még mások is Csomafalváról! Soha nem tudta volna meg itthon senki! Mit kerestek éppen akkor ott Benedek Jóskaék? Még a biciklivel is szépen hazajöttem, ahogy illik. Csak itthon estem neki a kerítésnek. Nem is igen láthatott meg senki! Inkább hallgattam volna akkor az asszonyra, és ne mentem volna át Újfaluba locsolkodni a keresztlányomhoz! Mert hát a komával felöntöttem a garatra. Régen nem láttuk már egymást, aztán ünnep is volt. Már éppen haza akartam jönni, amikor harangoztak. Addig unszolt a koma, hogy menjünk mi is templomba, mint mások. De már csak egy hely volt éppen az első sorban, oda rögtön lehuppant a koma. Én meg kénytelen voltam felegyensúlyozni a karzatba. Pedig figyeltem a prédikációra, annak rendje és módja

szerint. Csak a koma. Az meg csendesen horkolt odalent. Hiába köhintettem néhányat, mégsem nyitotta ki a szemét. No de a pap egyszer felemelte a hangját, és így elmélkedett:

– Ki van odafent? – és még a kezét is felemelte, éppen felém! Még a mutató ujját is ferdén felém tartotta. Erre felébredt Pongrác, és jó hangosan megszólalt:

– Az az én komám Csomafalváról!

– Aki a Mennyet és a Földet teremtette... – így folytatta a pap. Erre a koma csak ennyit mondott:

– Akkor az nem ő! Én tán csak jól ismerem! – és már aludt is tovább.

Erre elég nagy mormolás lett az egész templomban. Még olyan is akadt, aki vihogott, meg kuncogott. De hát, ami megtörtént, az megtörtént... csak ne hozták volna haza a hírt az asszonynak! Hogy süljön meg Amáli is! Ő mondta el Vérónak ünnep után. Haza is futott az asszony akkor is a szüleihez. Mert azt mondja, olyan szégyentelen vagyok. Csak három nap után mentem utána. Rá is törtem az ajtót. Hát mért nem akart beengedni! Hiába mondtam neki:

– Hát értsd meg, asszony, nem vagyok én hibás! – aztán csak megbocsátott, de kijelentette, hogy ez lesz az utolsó. Mert különben úgy elmegy, hogy vissza se jön soha többé! Hát ilyenek az asszonyok! De ő is mit kezdene nélkülem... hát most jóváteszem a dolgot és hazahordom a szénát, az asszony meg hadd aludjon rá egyet. De ha nem, hát elboldogulok én egyedül is! Mit nekem, nem félek én még az ördögtől sem! Soha nem is féltem, még legénykoromban sem! Ejsze most sem ijedek meg, még ha találkozánk, akkor sem! Még a medvét is elkergettem egyszer. Alig voltam húsz éves akkor. Karcsival mentünk fát vágni az erdő közé. Egyre beljebb haladtunk az ösvényen, amikor feltartott mancsokkal elénk állt a medve. Jó nagy állat volt az! Időnk sem volt a gondolkodásra, olyan hirtelen történt az egész. Nagyon közel volt a fenevad. A vállamon keresztül visszaszóltam Borsos Karcsinak:

– Ketten vagyunk, ő meg egyedül! – erre a fejszét kézre fogva már neki is ugrottam a medvének.

– Üssed, Karcsi!

– Vágjad, Karcsi!

– Ne hagyd, Karcsi! Kerülj az oldalába!

– A fejét vágd, Karcsi!

Osztogattam a csapásokat közelről, úgy harcoltam, hogy a hatalmas medve sérülten rontott be az erdő sűrűjébe.

– Jól van, Karcsi! – és ekkor néztem hátra, de Karcsi nem volt sehol sem. Úgy eltűnt, mint a kámfor! Elszaladt, még amikor a medvét megpillantotta, egészen hazáig! Pedig majd tizenkét kilométerre volt a falu. Nahát, ilyen legény volt a Karcsi!

A sötétben, a hosszú úton Péter bácsi elmerengett tovább ifjúságán. Volt idő a gondolkodásra, még messze volt a kaszáló. Aztán nem volt, akihez bár egy szót szóljon. Hirtelen az egyik ló felhorkantott, és megállt. Péter az útszéli árokba világított a lámpával. Akkor látta meg, hogy egy róka egerészik ott. Nagyon belemerült, mint egy macska, úgy ugrott az eger után.

– Gyí, te szélvész! Na, te félénk! Hát megijedtél? Látszik, hogy még fiatal vagy! Bezzeg Vihar, az anyád! Ő aztán első a lovak között! Na gyí!

Baktattak tovább, és Péternek eszébe jutott, amikor megvette az első lovat, Vihart. Még az asszony előtt is titokban tartotta szándékát. Aztán egyszer csak beállított a csodaszép lóval.

– No, asszony, itt a Vihar!

– Hozd be a ruhákat a kosárral! Én meg becsukom az ablakokat! – szólt ki Véro a konyhából.

– A Vihar már az istállóban van! – harsogta a gazda. Véro néni ekkor tágra nyílt szemekkel kirohant.

– Részeg vagy? Már megint ittál? Jó az, csak ártson, ugye? – benézett az istállóba, hát ott volt egy ló. Csak néztek egymással szembe.

– Kié ez a ló?

– Mostantól a miénk. Ezzel keresem ezután a kenyeret! Vihar a neve.

Véro néni nem örült a lónak, még a nevét is mindig elfelejtette. Amikor a szomszéd kisfiú megkérdezte, hogy hívják a lovat, csak ennyit mondott:

– Én azt nem tudom, lelkem! Valamilyen szélvész lehet. Vagy Szellő, vagy Villám, vagy Orkán!

No de Péter bácsi a Vihar csikójának már a Szélvész nevet adta. Mióta odanőtt a Szélvész is a Viharhoz, együtt járták a falut, az erdőt, a mezőt.

– Mert kemény kötésű lovak, az biztos! Ezekkel soha nem maradok szégyenben! Nem tudok annyi fenyőörnköt feltenni a szekérre, hogy el ne húzzák! – gondolta.

– Ni csak! Már a hetes kőnél vagyunk. Na itt mindjárt letérünk balra, már nem kell sokat menni. Csak ne lenne ennyire sötét!

A lovak lábán a patkó néha még szikrázott is a kövön, amikor Péter bácsi rájuk legyintett a korbáccsal. Csak úgy megszokásból tette. Aztán nemsokára megérkezett a szénaboglyákhoz. A legközelebb álló mellett lefékezte a szekeret, és munkához látott. Néha fel is kellett másznia, hogy megtúrja a szekér szarvát, vagyis hogy elrendezze rajta a szénát. Ilyenkor a lovak indultak volna, meg addig mocoogtak, hogy végül kifogta őket a szekérből. Egy láncsal összekötötte őket, és hagyta, hadd legelésszenek kedvükre. Ő meg tette a dolgát, amint szokta. Máskor a szomszédot is elhívta segítségül, de ma nem volt szíve felébreszteni. Elboldogul egyedül!

A lovak hirtelen megugrottak. Egy nyúl ugrott fel Szélvész előtt, vagy tán mókus is lehetett a közeli fenyőfáról, Péter nem tudta biztosan. Szélvész horkantott egyet, és szinte egyszerre vad vágatába kezdtek. Előbb az erdő irányába, majd nagy kanyart leírva eltűntek a sötétben. Péter fütytyentett egyet, hívta őket vissza, de hiába. Ezek megbokrosodtak. Csak a lánc csörgése hallatszott még egy darabig. Elindult vissza az úton a falu felé. Vajon meg sem állnak hazáig?

– Majdcsak elkapom őket a falu szélén, vagy a Maros hídjánál. Csak ne fussanak hazáig! Akkor kapnék is az asszonytól!

Három-négy kilométert gyalogolt, szinte szaladt, amikor észlelte őket. Ott poroszkáltak az úton.

– Vihar te! Jössz te ide! – megfogta a láncot, és vezette őket vissza a boglyákhoz. Ott a szekér elé fogta őket, igazított még kicsit a szénán, és a megrakott szekérrel indult is haza. Szorította az idő, sietett, hogy még egyszer fordulhasson, mielőtt rátör a meleg.

Már elhagyta az erdőt, amikor látta a napot előbukkanni a hegyek takarásából. A homályos, sejtelmes alakok határozott körvonalat öltöttek. Kinyílt a táj, mint egy szirmot bontó almafavirág. Már látszottak az út menti kökénybokrok, a patakot ölelő fűzfák, és a víz tükrén megcsillant a nap. Megélénkült a madárvilág, hangos csicsérgéssel köszöntötték a hajnalt. Egy elhagyott, magányos, roskatag csűr kerítéséről golyák rebbentek szét, megijedtek a szekér zörgésétől. Hatalmas köröket leírva keresték a reggelinek valót. Odébb

néhány őz kíváncsian megállt, vajon ki zavarja meg reggeli nyugalmukat? Mivel nem éreztek veszélyt, kényelmesen tovább legelésztek. Az üde, zöld fűben folytatták útjukat az apró hangyák, rovarok, szárnyalni kezdtek a tarka pillangók, elindultak nektárt gyűjteni a méhek. Minden élőlény tette a dolgát, ahogy az egy ilyen szép nyári reggelen lenni szokott. Péter minden zsörtölődést, bántó gondolatot elfelejtett. A fenyves sötét kontúrjai, az ég tiszta kékje megnyugtatták. A reggeli pára lassan eloszlott, mint belőle a szomorúság. Aki ilyen szép vidéken lakik, nincs miért búslakodjék. Frissen, telve energiával ért a Nagy-Somlyóhoz. Látja ám, hogy a patak vizében egy férfi és egy nő nagy mosásban vannak. Közelebb érve felismerte Álózsit az Alszezből, meg a feleségét. Odaköszönt, ahogy illik errefelé:

– Adjon Isten jó munkát! Nem korai még a mosás? Hideg még a patak, még alig jött fel a nap.

Az asszony erre jajveszékelní kezdett:

– Jaj, hagyjon békét, Péter! Nem fogja elhinni, mi történt! Már három napja itt vagyunk a kaszálón, forgatjuk a szénát, gyűjtjük össze, hogy hazavigyük. Sok a munka, az éjszakákat is itt töltöttük. Eszkábáltunk szénából kalyibát magunknak. Ketten jól elfértünk alatta, összehúzódba az urammal. Ott van, láthatja.

– Már ami megmaradt belőle! – vette át a szót az ember.

– Egész nap dolgoztunk, majd sötétedéskor megvacsoráztunk. Jól elfáradva bebújtunk a kalyibába, s olyan mélyen aludtunk, mint a bunda...

– Aztán ránk rontott a láncos ördög!

– Úgy csörgött, csattogott, és olyan dübörgést csinált, még a kalyiba tetejét is lekaptá! Aztán nevetett is hozzá!

– Még a szeme is szikrázott. Úgy féltünk, virradatig meg se mertünk moccanni. Egyre csak azt lestük, mikor jön vissza, és vajon mit akar tőlünk?

– Hát olyan szélvészt és vihart kavart, hogy majd elszálltunk mi is!

– De már megyünk is haza! Nem akarunk többé vele találkozni! Az biztos, hogy vasárnap misét mondatunk. Csak hagyjon békét nekünk ezután, s felejtse el minket!

– És a szénával mi lesz? – kérdezte Péter.

– Minket már az sem érdekel! Az életünk többet ér! Csak még egy kicsit szikkadjon ez a kimosott fehérenemű... – itt aztán szégyenlősen elhallgatott.

– Rögtön indulunk is!

Péter majdnem nevetőgörcsöt kapott. Alig tudta visszafogni magát. Nem merte elárulni, hogy a láncos ördög az ő fenevadai voltak. Csak egy huncut mosolyt engedett meg a bajusza alatt.

– Aztán szarvai voltak-e a pokolfajzatnak?

– Hát mi azt a sötétben nem láthattuk. De voltak bizonyosan. Ennél ijesztebb éjszakánk még nem volt.

– Na, nyugodjanak, meg! – azzal pálinkával a kezében leugrott a szekérről.

– Tessék, egy kis szíverősítő, jót fog tenni! -nagyon vigyázott, hogy komoly maradjon. Minden erejére szüksége volt, hogy el ne nevesse magát.

– Isten áldja magukat! Aztán máskor vigyázzanak jobban! Tudják, az ördög nem alszik!

Amikor felült a bakra, rálegyintett a lovakra.

– Gyí, Vihar! Gyí, te Szélvész! – majd halkán hozzátette:

– Ti láncos Ördögök! Igazi ördögfajzatok!

Zetelaka-duzzasztógát /Erdély, fotó/

A természet neszei...

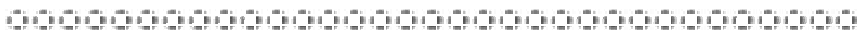
Nyári reggel csend dala száll,
s engem kinn a réten talál.
A természet neszezése
lelkemnek kedvenc zenéje.

Lágy szellő fülembé susog,
rozsdafarkú nekem csipog.
Kis csiga békén vánszorog,
szíromlevél rám mosolyog.

Fenyőillat erdőszélen
száll felém a langyos szélben.
Harmat csillan rózsaszirmán,
aztán elszáll napfény szárnyán.

Messzeségben magam vagyok,
kaput nyitnak csend – angyalok.
Nem kísért emberek szava...
Betölt ősi harmónia.

A lélek-ellenőrök

/metafizikai párperces/

MVK-ellenőrök: Jegyeket, bérleteket kérek ellenőrzésre!

Lélek-ellenőrök: Lelketeket, életeteket kérem ellenőrzésre!

Frici felfedezte figyelőit. Minden mozdulatát megfigyelték, megérezte. A férfi egy komor kedd reggelen a lángossütő előtt állva azzal szembesült, hogy sosem lehet többé szabad. Tudta, hogy turkálnak a tudatában, tisztában volt vele, hogy a kontrollerek keze van a dologban, illetve az agyában. Mikor elindultak feléje, Frici úgy érezte, a világ máris távolodni kezd tőle. Valóban távolodott, gyilkos iramban, hősünk minden vonalat és porszemet megremegetve élte át ön maga megsemmisülésének lehetőségét a komor kettős közeledésében.

A lélek-ellenőrök Frici első látványától még megtorpantak, majd végigmérték ösztövé, beteges alakját, és szemkontaktusuk feszültsége feltárta hősünknek, hogy ezek érte jöttek, soha többé nem menekülhet előlük. Mikor a magasabbik Fricire mutatott, és a másik erre javarészt érzelemmentes arckifejezéssel bólintott, Frici úgy vélte, teste atomjaira esik szét, és baljós előérzettel kényszerült tudomásul venni, hogy eztán már sosem rakhatja össze önmagát egy normális Fricivé, olyanná, amilyen korábban, a kontrollerek előtt volt. Képtelenné vált összelegőzni korábbi önmagát. Jöttek, az embertelen egyszerre lépés szimpla földi halandók számára szinte utánózhatatlan tökéletességével lopóztak egyre közelebb hősünkhöz. Olyan lépések voltak ezek, melyek pusztán látványukkal megkérdőjelezték az emberi létet. Frici egészségtelenül egoista ember volt, mérhetetlen önimádattal szerette a saját személyiségét, melynek eljövendő szétrobbanását vélte előrevetítődni a pokoli páros szakszerű, precizitást és hallgatag perverzítást egyaránt magába olvasztó ötvözetében.

A kontrollerek... Keveset tudott róluk, de ez a minimális tudás is a halál ígéretét hordozta magában. A mendemondák misztikussá, ugyanakkor ijesztően evilágivá ötvözték ördögi, ugyanakkor rettenetesen

mindennapi alakjukat. Munkamódszerük a korábbi világ busz-, villamos- és vasútjárait feltűnő jegyellenőrökéhez hasonlított, a különbség mindössze abban rejlett, hogy a jelentéktelen külsejű, ám végzetes vagányok az utazásra jogosító papírfecni helyett az emberek lelkét és tudatát vetették vizsgálat alá. A lélek-ellenőrök teljes titokzatosságban dolgoztak. Mindig csak ketten voltak, nem ismerték a többi kontroller-duót, nem láthattak rá a távolabbi munkatársaik által megoldott ügyekre. Nem tudták, kik a főnökeik, mert a számukra kijelölt ügyekről csak a város különböző pontjain szétszórta postafiókokba küldött Gyanúsított-Kartotékokból értesülhettek.

Frici nemrégiben azt hallotta egy füstös külvárosi kiskocsmában, hogy minden lélek-ellenőr-csapat más és más megközelítésben értelmezi a hatáskörükbe sodródó ügyeket. Az új világ jogrendszere ijesztően kuszává és szétesetté változott, akárcsak lakóinak lelkiállapota. Minden ellenőr eltérő módon értelmezte a társadalomban felmerülő problémákat. Volt, aki egy sima autótolvajt azonnali kivégzésre ítélte, egy megdöbbenően megbocsátó mentalitású munkatársa azonban egy tömeggyilkost engedett szabadon, mert az hitt Isténben, és előadta neki, hogy a közeljövőben új életet kezd.

Az egyik magas volt, sovány és olyan keserűséggel kevert kegyetlenségről meséltek az arcvonásai, mintha valaki egy külön erre a célra kifejlesztett kínozóeszközzel percenként ráncokat vésne a képére. Megviselt, pépes volt az arcbőre, mintha élete során állandóan verték volna. Irgalmatlan szemeiből olyan bestiális kegyetlenség, olyan démoni düh sugárzott, amit Frici legutóbb ijedt remegéssel fedezett fel az állatkertben, mikor Marcikával, a kisfiával a hiénákat figyelte. A magasabbik kontroller szemei Fricit a hiénák tekintetének véréhes villogására emlékeztette, a ragadozókéra, akik a másik lény bárminemű tiszteletét mellőzve marcangolták az afrikai vadonban elesett állattársaik széttépett testét. Úgy érezte, ez a nagyranőtt lélek-ellenőr még arra is képes lehet, hogy széttépje a lelkét. Karvalyorra akár a sasé, aki a csőrével a mezőn menekülő nyúl pihe-puha testébe, szívébe mar. A másik kicsi volt, egy nagy szakállú és tömzsi törpe, kevésbé kegyetlen kisugárással, akit közönyös arckifejezése valamelyest mégiscsak megfosztott emberi voltától. Mintha egy kerti törpébe oltott kisméretű kőszobor robogott volna felé, egy kőszakállas robot, aki már csak külsejében ember.

Az érkező ellenőrök, de elsősorban a karvalyorrú kontroller jövetelétől Frici a világ végét élte át, érezte, ahogy az univerzum billeg-inog a szemei előtt. Vagy... ez már lelkének a vizsgálata lenne? Itt már misztikus mancsok turkálnának az agyában, ellenőrizve vétkeit és bűneit, a legaljasabbaktól a legmagasztosabbak tartalmakig ívelő gondolatait? Sejtette, most kutatják át lénye összességét, kifosztják emlékeinek és élményeinek összes rejtelmes rekeszét. Fájdalmasan tapasztalta, miként tépnek-cibálnak meg elméjében minden információt, miként csapnak le gyilkos sasként a menekülő, nyuszi-ártatlanságú titkaira is. A kontrollerek kizsigerelték, teljes mértékben ráláttak a személyiségére, ettől úgy érezte magát, mintha alaposan megverték, majd meglopták volna. Ellopták tőle létezésének titkait, ezáltal megfosztották önmagától, eltulajdonították tőle azt, ami Fricit Fricivé tette. Lelkének vizsgálata röpké tizenöt másodpercet vett igénybe. Mire a két pszichopandúr a lángossütő épületéhez érkezett, már mindent tudtak Friciről.

Tudták, hogy Miskolcon született, hogy milyen rendes emberként kezdte életét, aztán az üzleti sikerek hatására mennyire mohó és önimádó lett; tudták, hogy mindig a szőke, nagymellű és kék szemű nők voltak a kedvencei, megmosolyogták, hogy a szüzességét egy lepukkadt vidéki étterem férfi vécéjében veszejtette el egy kritikán aluli külsejű prostival. Megismerték még ezeknél is intimebb titkait. Tudták, hogy feleségét, a szép Annát hullarészegen szólította le egy nosztalgia-diszkóban, jót mosolyogtak azon, hogy melyik Frici kedvenc póza az ágyban; rájöttek, Frici mindig azzal próbálja visszatartani az orgazmusát, hogy közben a tőzsdei árfolyam adatait pörgeti az agyában. Aztán végre rátaláltak egy számukra valódi ínycsalatnak ígérkező bűnre. Kiderült, hogy igaz, amit a titkos postafiókban talált tájékoztató gyanított: Frici csalja a nejét egy fiatal fruskával, a kolléganőjével. Most kiolvasták a pszichéjéből, hogy mindez az irodai asztalon történt, ahol máskor az ügyfelekkel tárgyaltak, ott üzekedtek péntekenként állati pózokban. Látták a lelkében, hogy e viszony leplezésére Frici folyamatos hazudozásra kényszerült a családja előtt. A tárgyalóasztali szexpartikat Anna előtt izzasztó munkahelyi túlórakként állította be. Az izzadás stimmelt, de itt nem agymunkából adódó megerőltetésről volt szó, hanem egy egészen más terület izzasztó izgatásáról.

– Igazságos napot – mondta erőltetett udvariassággal a nagyorrú. – Lelkeket, életeket kérünk ellenőrzésre. Gondolom, tudja, kik vagyunk,

és miért lehetünk itt. Nincs értelme tagadni, vagy az ártatlanság hiú hazugságával mentegetőzni annak érdekében, hogy elkerülhesse bűneinek következményeit.

– Bűnök? – hökkent meg Frici. – Én nem öltem meg senkit, nem lopok, nem zsarolok, akkor meg mi a problémájuk velem? Egyáltalán mi az, amivel vádolnak?

– Mindig ugyanaz a mondóka – nézett üres elkeseredéssel törpe társára a nagyobbik. – Mindig ugyanazok a játszmák, végeláthatatlan egymásutániségban, futószalagon. Képtelenek új érveléseket kidolgozni, azt hiszik, ártatlanok, mi meg bevesszük ezt, pedig ezzel mindig csak mélyebbre süllyednek a pöcegödörben a kis pimaszok!

– Előzzük meg a felesleges tiszteletköröket, Frigyes! – legyintett lemondóan a kisebbik. – Az elmúlt másodpercekben teljes komplexitásban térképeztük fel az ön pszichéjét, ezáltal mindent tudunk magáról, még azokat a tudatalatti szintre száműzött titkokat is, amiket még saját maga sem akar tudni önmagáról. Bizonyosak vagyunk a bűnösségében, és a törvény betűjének szigorú ok-okozatosságát betartva meg kell büntetnünk magát, hogy megtoroljuk a tetteit. A szakmában csak a Kénszagú Kettősnek neveznek minket irgalmatlan büntetési módszereink miatt, így bizonyos lehet benne, hogy *nomen est omen*, maga sem menekülhet előlünk és az általunk önre kiszabott kegyetlen következmények elől.

– D-de... d-de... – Frici feszültségében dadogni kezdett, mert úgy érezte, a Kénszagú Kettős egy lélektani mozsárba kényszerítette, ahol darabokra törték korábban legyőzhetetlennek hitt önbizalmát és önértékelését. – De... mik lennének ezek a bűnök?

– Ha mindet fel kellene sorolnunk, karácsonyig ülhetnénk itt. – mosolygott Fricire megvetően a Karvaly. – Csak a legfontosabbakat említjük meg, hiszen bűnből több billiónyi található a tudatában. Ön javarészt végigzongorázta a tízparancsolatot, a gyilkosság kivételével, ezért lehet, hogy pontosan ez, a gyilkosság lesz a maga büntetése, hogy teljes legyen a kör, mert ma ilyen kedvem van. Legkiemelkedőbb bűnei a hazugság, a felesége megcsalása, a nagyképűsége és a mérhetetlen mohósága. Önt nem is Fricinek, inkább Stricinek kellett volna nevezni! Maga megcsalta a nejét, ezáltal átvitt értelemben a gyerekét is átverte, a középiskolában verekedett egy kortársával, ráadásul öt évesen még az óvodából is megszökött... Mit mondhatnánk még ezek után? Az egész élete egy erkölcsi fertő, ezeket a tényeket nem lehet másként értel-

mezni, olvastuk az agyában, már nem lehet meg nem történtté tenni a bűneit. Itt nincsenek mentő körülmények, ezt el kell ismernie. Ön elárulta a családját, és ez az árulás egy magasabbrendű értelmet hordoz magában. Aki elárulta a kedvesét, a gyermekét, az ugyanezt a bűnt az állammal is nyugodt szívvel megtenné, lelkiismeret-furdalás nélkül! Ön tobzódik a törvénytelenségben, valósággal pancsikol benne! Most már megértheti, miért nem maradhat a társadalomban. Maga túl rossz, túl veszélyes, egyszerűen nem illik ide! Likvidálnunk kell, nincs más lehetőségünk!

A törpe is csatlakozott Frici erkölcsi alázásához:

– Nem cáfolhatja meg a tudatában lévő tényeket, ezek valóságát nem kérdőjeleződhet meg. Ezzel olyan, mintha önmagát akarná megkérdőjelezni. Most már késő búslakodni, vagy a vezeklőt játszani. Ha korábban normálisan viselkedett volna, akkor mi most nem lennénk itt. Nem hiszünk az emberek erkölcsének radikális újjáformálásában, a rossz morál módosíthatóságában. Kollégáim, főnökeim és jómagam chat-es konferenciáink során arra a döntésre jutottunk, hogy az ilyen személyiséggel rendelkező szörnyszülöttek számára nincs és nem is lehet hely korunk társadalmában, ezért jobb lesz, ha most azonnal eltüntetjük önt ebből az életből, melyben eddig élt, hogy jobbá tegyük a világnak a mi igazságszolgáltatásunk alá rendelt szegletét. Ez a büntetésmód az ön számára első nekifutásra talán kissé kegyetlennek tűnhet, de higgye el, nincs más út ön előtt, csak az eltűnés. Az önt körülvevő emberek élete is jobb lesz, ha magát eltüntetjük! Egy ilyen moralitásában meghasonlott mihaszna hiánya szebbé, kedvesebbé teszi majd a világot mindenki, valamennyiünk számára!

Frici ekkor úgy érezte: a lábai megszűntek létezni. Mintha a megsemmisülés alulról fölfelé haladva kezdte volna a befolyása alá vonni hősünk testét. A lábujjainál, majd a lábfején kezdte, a lábszárán fokozatosan felfelé kúszott, már a lágyékát csiklandozta a nemlét hidegsége. Ezt az élettelen eltompulást az tette a legkísértetiesebbé, hogy Frici teljesen elbizonytalanodott a valóság természetét illetően. A megsemmisülés-érzés realitását tekintve Frici végig kétségbeejtő bizonytalanságban vergődött: nem tudta, hogy testének elvesztése csupán illúzió, vagy a kontrollerek esetleg ténylegesen megsemmisítik őt szellemi erejükkel. Megborzongott a vészjósló verziótól: lehet, hogy tényleg elkezdődött sejtenként, lépésenként történő szétbontódása? Frici felmorzsolódása közben azon filózott, hogy az élet felépülése

hasonló lehet a végső leépüléshez. Ha biológiailag gondolunk bele, az élet felépülése is sejtről sejtre, apránként lép be a létezésbe – lehet, hogy a halál, a vele ellentétes létfolyamat is hasonlóképpen működik. Félbeszakította elmélkedését, megpróbálta megragadni az életet, érvelni akart, hogy megmenthesse magát és visszatérhessen a családjához, hátha ezek mégis megbocsátják botlásait:

– D-de h-hát – dadogott Frici. – Nekem feleségem... gyereke van – engem... nem tüntethetnek el...

– Ó, ne aggódjon, gondoskodni fogunk a családjáról. – Legyintett együttérzést játszva, de ezúttal még embertelenebbé válva a kisművészi kreatúra. – Ha eltüntetünk egy családost embert, akkor magas pénzjutalomban részesítjük a családját, ezáltal honoráljuk a humanitásukat, amiért eddig is elviselték az ön tűrhetetlenül gonosz és önző személyiségét, és azért is, mert a maguk módján hozzájárultak a világ jobbá tételéhez, a társadalom tökéletesítési procedúrájához.

– Így van, Frigyes, megnyugodhat Anna és Marcika sorsa felől – mondta a magasabbik. – Miközben mi a maga eltüntetésén dolgozunk, kiváló kollégáink éppen az ön lakásának ajtaján kopogtatnak be, hogy elbeszélgethessenek Anna asszonnyal és kisfiukkal az igazságot illetően. Megmagyarázzák nekik, hogy igazából sosem volt szükségük magára. Megértetik velük, hogy maga csak egy szörnyszülött volt, és a család akkor járt a legjobban, mikor ön kilépett belőle. Munkamódszerünk kiváló hatékonysággal menetel, az esetek 90%-ában a családtagok elfogadják az új helyzetet, vagy ha mégsem akarják, a felkínált pénzösszeg nagysága rendszerint feledtetni a hozzátartozók primitív, állati jellegű bánatát. Egy magasabbrendű szellemiségbe lépő ember a mi véleményünk szerint nem siratja meg a családi szegény okának eltüntetését, inkább hálásnak kellene lennie, hogy mi elvégezzük helyette a piszkos munkát.

– Maguk a szörnyetegek, nem én! – förmedt rájuk Frici, túllépve eddigi félszégén. – Nem gondolják, hogy a gyilkosság túl súlyos büntetés azért, mert ötévesen megszöktem az óvodából, vagy mert csalom a feleségem?

– A fennálló normák betartatásában és a büntetés fajtájának meghatározásában szabad kezet kapunk – nagyképűsködött az élet és halál urává emelkedett tekintélyes törpe, miközben kihúzta magát, hogy ezzel is magasabbnak tűnjék. – Mi döntjük el, hogy ölünk, verünk, száműzünk vagy esetenként megbocsátunk. Lehet, hogy sok korábbi

bűnöshöz hasonlóan csak bezárjuk önt egy sötét szobába élete végéig, és enni-inni majd kap néha, de nem találkozhat többé élő emberrel, az ételt is majd az ajtó alatt vagy valami trükkös fali rekeszen keresztül lökjük be... Szóval lehet, hogy az ön eltüntetése csak az emberi társadalomból való száműzetését foglalja majd magába. Ezt még nem tudjuk, de majd most döntünk róla, miközben megeszünk egy lángost. Benne vagy egy zsíros reggeliben, kolléga? Látom az éhség lappangó csillanásait a szemedben.

– Azt hittem, a gyomrom muzsikája sugallta neked a reggeli ötletét – mosolygott a mini mézárásra a Karvaly. – Bevállalom, együnk! De addig maga ne hallgatózzon itt, Frigyes! Menjen odébb! Most már tényleg megértem, miért helyezték magát a megsemmisítendőkhöz listájának élére. Szinte elmosódnak a határok egy bérnyílós brutalitása és az ön mocskos magatartása között. Ami engem illet, én az azonnali kivégzésére fogok szavazni! Ez azért is fontos, mert akkor hamarabb hazamehetnék kártyázni a haverokkal.

– Leülhetek.... arra a p-padra? – kérdezte Frici már erőltlen hangon, bátortalanul.

– Nem! – ordított rá a magasabbik hóhér. – Támaszkodjon ahhoz a nyírfához, közben pedig dőljön féloldalt! Vágjon olyan arckifejezést, mintha kacsintana. Ha ezeket a kéréseket nem teljesíti öt másodperc alatt, én azonnal összeroppantom az agyát a szellemi erőmmel. Nyomás!

Frici minden parancsot azonnal teljesített. Miközben felvette az erőltetett kacsintás arckifejezését, azt tapasztalta, hogy a fokozatos megsemmisülés felemésztő érzése már a hasánál jár, és a mellkasa felé terjeszkedik. A nyírfák kérgének fekete-fehér csíkos mintázata helyzete börtön jellegére emlékeztette, létének kilátástalanságára. A fa, a szörnyűséges kacsintás folyamatos produkálása, a kényelmetlenül oldalra dőlős testtartás, az eget rohamos gyorsasággal elborító felhők mind-mind azt sugallták, hogy egy világméretű büntetőintézet elítélt foglyává vált, ahol a szökés fogalma és lehetősége csupán egy értelmetlen, jelentés nélküli szóvá korcsosult.

Közben a Kénszagú Kettős tagjai a pulthoz lopakodtak. Míg Frici a fának dőlt, őrzői lángosokat lapátoltak magukba, nem is keveset. A Karvaly egymás után ötöt rendelt magának, a tömzsi négyet. Frici félfüllel hallotta, hogy falatozásuk közben abszolút nem az ő ügyéről diskurálnak, hanem egy múlt heti diósgyőri meccsről fecserésznek.

Szakadni kezdett az eső, Frici bőrig ázott, de nem mozdulhatott a fa mellől, nem mehetett be őrzőihez a lángos sütőde előterének fedezéke alá. Facsarni lehetett volna bőréről a vizet, de Fricit már ez sem érdekelte, egyre messzebbre sodródott a világtól és önmagától.

– Kacsints! – ordított Fricire Karvaly. Kacsintott, a kontrollerek harsányan hahotáztak rajta. A lángossütős eleinte ijedten figyelte a cége mellett zajló eseményeket. A röhögő lélek-ellenőrök később már kérdő tekintettel néztek rá. Nem értették, ő vajon miért nem nevet velük áldozatuk porig alázásán és teljes kiszolgáltatottságának kifigurázásán. A lángosok létrehozója is valamiféle meghasonlást élt át magában, mert tehetetlenségének következményeként neki is búcsút kellett mondania emberségének. Gyorsan a mosoly maszkját erőltetette az arcára, nehogy őt is elítéljék bűnrészességért, netán kivégezzék vagy lecsukják részvéteért. Nem fizettek neki egy árva petákot sem, csak gúnyosan megjegyezték, hogy nagyon lehengerlő volt a lángos, majd jönnek máskor is, ha lesz kedvük és idejük. A lelkiismeret-furdalásos lángossütő tulajdonosa csak egy bátortalan „viszlát”-tal búcsúzott, mire a távozó félben lévő lélek-ellenőrök hirtelen visszafordultak felé, és szigorú szemekkel meredtek rá, mintha gyanúsítanak valamivel. A sütődés teste remegni kezdett, meg sem tudott muhkanni, mert azt hitte, azonnal összeroppantják az agyát, hallotta, nemrégiben Fricit is ezzel fenyegették. De erről persze szó sem volt, a kontrollerek csak ugratták, szórakoztak rajta, jót játszottak lángosaival és labilitásával.

– Lehet, hogy egyszer érted is eljövünk! – figyelmeztette a törpe, miközben letörölte húsos ajkáról a lángoszsírt. Röhögtek rajta egyet, aztán továbbálltak: nekik csak egy újabb bábfigura kellett, akit rángatni, ugráltatni lehet. Játékot akartak, akivel packázni lehet. Elállt az eső. Kínzásokkal teli figyelmük a lángosos lealázása után ismét Fricire fókuszálódott. A kisebbik hűvösen hivatalos hangon szólalt meg:

– Nem sikerült közös nevezőre jutnom kollégámmal az ön büntetésének formáját illetően. Úgy tűnik, ez további diskurzus tárgyát képezi majd, ehhez több idő szükséges. Sétálunk egyet, közben merengünk a maga rémtetteiről és annak következményeiről. A séta mindig jó ötleteket sugall számunkra. Maga előremegy, lassan vánszorog, mi meg majd hátulról figyeljük. Semmi trükk, Stricikém-Fricikém! Nyomás.

A furcsa hármas sétája nagy feltűnést keltett, az utcán mindenki őket bámulta. Frici a rá és követőire vetődő tekintetekből olyan irtózatot,

pokolbéli hatalmaktól való félelmet olvasott ki, amitől ez a séta a kivégzőosztag felé való menetelésként értelmeződött számára. Az emberek úgy meredtek őrzőire, mintha az apokalipszis lovasait látnák bennük, akik a végítélet borzalmainak eljövételét hirdetik. A bámészkodók eleinte csodálattal vegyes borzongással szemlélték a káosz kettősét, aztán gyorsan elkapták róluk a szemüket, mert féltek, hogy az ő lelkükben is valami hibát találnak a kontrollerek, és a sétáló Fricihez csatlakoztatják őket. Gyorsan elmenekültek a démonikus duó és legújabb áldozatuk közeléből. A Karvaly és a Törpe élvezték, hogy feltűnést és félelmet ébresztenek. Még rá is játszottak ezekre a hatásokra, alkalmanként úgy tettek, mintha gyanakodva figyelnék valamelyiküket, máskor mérgesen meredtek egyesekre, mintha sejtenék, mi jár a fejükben és tudnák, életük folyamán mások milyen bűnöket követtek el, és a tettesek mennyiben tekinthetők ezért felelősnek.

Aztán egyszer megtorpantak egy jó nő látványától. Frici a következő mondatokat hallotta a háta mögül:

– Azta, micsoda bringa! Szívesen túráznék rajta!

– Egy rugóra jár az agyunk, öreg, én is szívesen megbüntetném valamiért! Az ő esetében igazán könnyű lenne meghatározni a büntetés formáját!

Ezen persze mindketten jót nevettek, belzebúbi bruhahával. Frici beleborzadt a gondolatba, hogy ezek bárkivel bármit megtehetnek, bármikor. Minél jobban megismerkedett fogvatartói lelkivilágával, annál erőteljesebben kezdett el futkározni a hátán a hideg. Fokozatosan, egyre rettenetesebb felismerés-hullámokban kellett rádöbennie, hogy olyan emberek kezébe került, akik valójában nem is emberek, hanem csak embernek látszó létezők. Gépszerű, élettelen merevséggel mozogtak, ragadozó állatokként viselkedtek, beszéltek, gondolkodtak. Inkább állatiasak, de egyúttal mechanikusak is voltak: állatok és gépek, vagy ezen kategóriák pokoli paradoxonai. Úgy néztek a nőre, mint valami tárgyra, és Frici később megtudta, hogy hamarosan a tárgyukká is tették.

– Megbüntessük? – ismerte fel Frici a törpe vágytól eltorzult, szuszogó hangját.

– Nem ér! Te még az én gondolataimat is kitalálod, pedig olyan ügyesen álcázom őket álmoknak meg lappangó idegbetegségeknek... Büntessük meg a bombázót, de addig ezt a barmot hová tegyük?

A Karvaly kimért hangon szólt Fricihez:

– Ne forduljon meg! Maga most előremegy abba a parkba, és ott körkörösén fog sétálgatni a fák és a játszótér között, folyamatosan, szünet nélkül, míg mi meg nem érkezünk! Néha kocoghat is a körséták közben, hogy élénkítse a testét, a vér keringését, mondjuk az agyi vérrellátását is, mielőtt esetleg a szuperképességeink segítségével szétrobbantanánk az agyát!

Frici magányosan, tűnődve sétálgatott a parkban, a körök végén mindig futott pár métert, nehogy az ellenőrök ebbe is belekössenek. Nem mert a szökésre gondolni, aggódott, hogy ezt is kiolvashatják a tudatából. A menekülés esélye azért is lehetetlennek tűnt a számára, mert nem lett volna hová futnia előlük, tudta, hogy nem semmisítheti meg, nem rejtheti el előlük a saját személyiségét, ezek mindenhol megtalálnák. Számolta a köröket, pontosan harmincötöt tett meg, mire megérkezett hozzá a karvalyorrú. Érdekes, misztikus mozzanatnak tűnt a néha-néha felpislákoló tudatú Frici számára, hogy ő is kereken 35 éves volt. A Karvaly igen dühös lett:

– Micsoda hányingerkeltő egy véglény maga! Mi itt bizalmat szavazunk önnek, magára hagyjuk, míg kemény és nehéz szűrőpróbaszerű személyiség-ellenőrzést végzünk az utcán, erre ön itt meg akar szökni! Elfutna előlünk, mikor én már-már megkegyelmeztem volna magának, és minden energiámat bevetve arról győzködtem a törpét, hogy ne nyírjuk ki ezt a stricit. De hát így bízson meg az ember egy ilyen magafélében!

Frici nem cáfolta az újabb vádsorozatot. Már megtapasztalta, hogy semmilyen hatással sem lehet a tényeket és a tudati információkat öntörvényesen kezelő fogvatartóira. A Kénszagú Kettős az információkat a valóság figyelembevételének teljes mellőzésével módosította, mindent a maguk szájíze szerint értelmeztek. Frici a felsorolt vádakra csak bólintott, majd büntudatos arcot vágott, erre a Karvaly visszakézből vágta pofon, de olyan ordenáré, állatias erővel, hogy Frici nekirepült egy Miskolcot reklámozó fémtáblának, melynek éles, fémes oldala végigkarcolta a száját. A sebből azonnal vér szivárgott, Frici meg sem kísérelte elállítani a vérzést.

– Remek, megérte elkenni a szádat! – kiáltotta a Karvaly. – Itt te csak akkor pattoghatsz, ha konkrétan kérdezlek valamiről. Most megtanultad. Jó is, hogy vérzik a pofád, így legalább most majd tényleg befogod! Remélem, fáj.

Frici üres tekintettel meredt a semmibe, nem érdekelte a feltörő fájdalom, igazából már nem is érezte azt. Csaknem egész teste eltompult, a lelke is. Beletörődött a dolgokba, gépiessé kezdett válni, olyanná, mint amilyenné a Kénszagú Kettős mozdulatai voltak. Nem érdekelte már senki és semmi, önmaga sem. Már türelmetlenül várta, hogy végezzenek vele, lehetőleg mielőbb, hogy végre véget érjenek ezek a végtelenbe nyúló szenvedések. Fricinek úgy tűnt, a kontrollerek nem elégednek meg lelkének teljes lealázásával, tudatának totális feltérképezésével, a testét is ízzé-porrá akarják zúzni, hogy szellemével azonos szétesettség formába süllyesszék. Ekkor befutott a törpe, aki azonnal pofon rúgta az előbbi ütéstől még földön fekvő Fricit.

– Csak hogy ne maradjak ki a jóból – magyarázkodott. – Elnézést a késlekedésért. Nagyobb mélységben sikerült feltárnom a hölgy személyiségét és bűneit, mint ahogyan azt ő szerette volna. A nők mindig sok időt rabolnak el tőlünk, ez már alapból egy lopásnak minősülő bűncselekmény, ami büntetést von maga után.

A Karvaly ingerültségét kioktató hangnemmel próbálta palástolni Frici előtt:

– Frigyes! Most joggal kérdezhetné, mi lesz magával, de maga mostanában megdöbbenően megkukult! Ezt a szótlanságot az ellenállás, a lázadás jelének veszem, majd ezt is beleszámítjuk valahogy az ön büntetésébe. Megmondom, mi lesz: moziba megyünk!

Frici már meg sem lepődött az újabb fordulaton, így a lángos, a séta és a verés után egy olyan lerobbant, régimódi raktárépületbe vitték, ahol még sosem járt, azt sem sejtette, hogy errefelé egyáltalán mozi létezik. Halványan az is felderengett tompuló tudatában, hogy talán nem is volt itt korábban sohasem mozi, ezt is csak a Kénszagú Kettős intézhette el valahogyan, mert ezeknek olyan jó összeköttetések lehetnek, mindig, mindenhol, mindenkivel, hogy bármikor bármit el tudnak intézni. Percek alatt létrehozhatnak egy mozit, a semmiből, mint ahogy Isten is a semmiből hozta létre a világmindenséget. Nekik nemigen kellett hat hosszú napig várni a lényeges dolgok létrehozásáig, ők szinte azonnal elintézhettek akármit. A kontrollerek szinte korlátlan hatalommal ruházták fel Frici rogyadozó elméjében – és a valóságban is. Megistenültek, hiába gondolkodtak és viselkedtek állati módon. Frici rossznak érezte a világot, mert ilyen emberek uralkodhatnak törvényei felett. Félresöpörte a felmerülő problémákat, ő már túl volt mindezen, akárcsak az életen, hiszen a pesztrálására

kirendelt perverzek éppen azon mesterkedtek, hogyan tüntessék el a társadalomból őt, a bűnösség megtestesült szobrát, a Tízparancsolat összes szabályának bemocskolóját.

De a megsemmisítés előtt moziba vitték.

– Nem is kíváncsiskodik, mit nézünk meg? – lökte oldalba Fricit vigyorogva a törpe.

– Kíváncsiskodjon! – parancsolta Karvaly, mennydörgő robajjal.

– Mit nézünk meg? – kérdezte üres, gépies hangon Frici.

– Egy speciálisan vágott verziót az ön életéből. Szerintem roppant élvezetes és tanulságos lesz.

A film sokkolóbb volt, mint bármi, amit Frici elképzelhetett volna. A vásznon kettéosztódott a vetített kép: az egyik oldalon azt mutatták, ahogy Frici a gyönyörű húszéves szeretőjét teszi a magáévá az íróasztalon, a szétválasztó vonal másik oldalán pedig Frici felesége, Anna vált láthatóvá, aki férje kicsapongásaival egy időben főz, mos, takarít, a kis Marcival játszik, olvasni tanítja. Néha az élet pillanatainak egészen elképesztő ellenpontjai vetítődtek egymás mellé, Frici tudata már csaknem teljesen összeomlott az egymást követő képsorok láttán. Az egyik pillanatban azt látta, hogy Anna a könnyeivel küszködve néz ki az ablakon, férje jöttét várva, miközben a másik, párhuzamos oldal Frici izzadáستól csatakos arcáról mutatott egy közelképet, mikor elélezett, és az erőfeszítésbe olvadó gyönyör vonásai siklottak arcára az ejakuláció eksztázisában.

Egy következő képeken Marcika azt kérdezte édesanyjától: „Hol van apa?“, miközben a párhuzamos képen a papa a meztelen lány remekbeszabott melleit nyalogatta, követhetetlenül sebes, hipergyors nyelvpörgéssel. Frici hangosan zokogott, egész teste rázkódott a sírástól. Hóhérai kétoldalt ültek mellette a percek alatt összebarkácsolt nézőtérén, a sírás hallatán mindketten sokatmondó, gépies mosollyal meredtek Fricire, majd a vászonra. A filmben mindig a szexjeleneteket bemutató epizódokat figyelték, az Annával és Marcival foglalkozó részeket csaknem teljesen figyelmen kívül hagyták. „Széttéplek!!” – üvöltötte az éppen elélező Frici buja szökéje fülébe a záró kép-páron, miközben a másik oldalon Marcika széttépett egy papírszembkendőt, és a szemetesbe dobta.

A mozi után mindhárman szótlanul hagyták el a romos épületet. A kontrollerek nem adtak újabb parancsokat Fricinek, és nem is fecserésztek a maguk gúnyos, de szakszerűen fogalmazó stílusában,

ahogyan azt eddig tették. Egymásra sem néztek, Fricire sem, de úgy érződött a légkörön, mintha a Kénszagú Kettős várna valamire, mintha nagyon számítanának egy bizonyos elkerülhetetlen esemény bekövetkezésére.

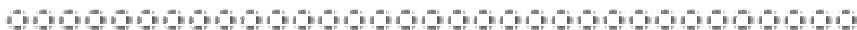
Frici már teljesen esetlenül mozgott, mereven, szétesetten, mint egy olyan gép, melynél a teljes üzemzavar állapota lépett fel. Nem tudta ellenőrizni, irányítani a mozdulatait, folyamatosan remegett a keze és a lába, néha idegbeteg kacsintásokkal próbálta elnyomni ezeket az irányíthatatlanná vált rángásokat, amiket nem tudott már megfékezni. Elvesztette az önmaga feletti uralmat, és ötször is elkiabálta egymás után a *lángos* szót. Két kísérője meg sem mukkant, csak jelentőség-teljesen meredtek Fricire, aztán egymásra. Az utca majdnem teljesen kiürült, mintha senki sem akarna részt venni egy közelgő eseményben. Mikor befordult a sarkon egy hatalmas kamion, Frici remegő, rázkódó testtel kilépett az öt kétoldaliról őrző kontrollerek közül, és a száguldó szörnyeteg kerekei alá vetette magát. Senki sem sikított. A pokoli páros szakmai érdeklődéssel párosult élvezettel nézte végig, milyen szörnyű-séges átalakulások történnek Frici testével a haláleset során. Szerették a munkájukat, élvezték is azt.

– Korán feladta, nem? – kérdezte Karvaly.

– Ja, mások tovább kitartanak, de hát minden ember más. Pedig pont most akartam elvinni magunkkal pizzázni, vagy valami jó kocsmába... – merengett a törpe.

– Pizza – az jó! Együnk az újabb sikerre. Megérdemli, hogy meg-ünnepeljük. Jobb lenne enni, mint piálni, nem kívánom most az alkoholt. Pizzázzunk, aztán kereshetnénk egy újabb balekot. Biztos, hogy találunk, mert mindenki bűnös valamiben!

– Vagy ha nem bűnös, majd azzá tesszük! – tette hozzá a törpe, már a marhahúsos pizza ízére gondolva.

Honvédek! Fiaim! Előre a Kárpátokig!

A hömpölygő Duna még emlékszik, mikor a komáromi hídon egy fehér, táncoló paripa hátán az országgyarapító vezér kiadta a parancsot: „Honvédek! Fiaim! Előre a Kárpátokig!”

Magasztos pillanat volt. A rútul megcsonkított ország lakói egy emberként, lélegzetviasszafojtva figyelték az eseményeket. A határ mentén sebtében felhúzott csendőrlaktanyák, az elzárt utak, torzóban hagyott hidak nem tudták megakadályozni az együvé tartozás érzését. A harangok szavának nem lehetett röptét akadályozni, a kelepelő golya hangját hallva az elszakított magyarban felötlött a szó: ez a golya, a mi madarunk.

Eljött az igazság pillanata, melyre két évtizede várt, kinek szívében, lelkében élt a haza iránti szeretet, aggodalom, az elszakított ország-részen élők sorsa iránt. Miként a gyászos trianoni megaláztatás napján ezernyi harang siratta azt a napot, melyen, mint hiénák a koncot, marcangolták hazánk ezer sebből vérző testét, s a megszerzett falattal eloldalogtak a bokrok fedezékébe, most olyan harsogó hanggal hirdették, hogy van még igazság a földön.

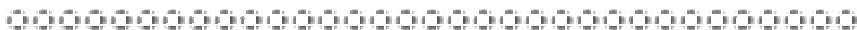
A vezér parancsa zengett hegyen-völgyön, zúgta az erdő, harsogta a bérc: a Felvidék visszatért. A ládák, jászlak, rejtekhelyek mélyéről előkerültek a háromszínű, színükben soha nem halványuló lobogók, s elborították a templomok tornyát, a házak tetejét, az ablakok öblét, szárcsabajszú éltes ember reszkető kezében emelkedett magasba, s kicsi gyermek lengette tudatlanul zsírpárnás kezével. Magyar ruhába öltözött anyányi lányok öntudatlanul ugrottak a bevonuló honvédbakák nyakába, s cuppanó csókkal hálálták meg, hogy nem feledkeztek meg róluk, számoltak velük. Annyi virág sosem hullott porba, mint e napokban s nem érdemtelenül. A megpróbáltatások véste redőkben lecsorduló könny már a felszabadulás, az öröm könnye volt.

Visszatért az elveszett, a tékozló gyermek, ki nem önszántából vállalta a rabságot, hol lakatot raktak szájára, hogy ne szólalhasson meg az anyja nyelvén, ne sírhassa el bánatát, keservét. Nem önként

vállalta sanyarú sorsát, elérhetetlen magasságokban lakozó hatalmasságok határoztak hamis módon további életéről, szakították le édesanyja tápláló emlőjéről, bízva abban, hogy könnyen feledtetik az anyatej illatát, magyarságának kitéphetetlen tudatát. Az évtizedek kevésnek bizonyultak arra, hogy egy idegen nyelv helyet biztosítson magának az anyatejjel magába szívott egyedülálló, soha mással nem helyettesíthető gondolkodásnak, dalnak, nótának.

A komáromi hídtól jobbra, balra miként a futótűz terjedt, burjánzott tovább egészen Kárpátaljáig az önfeledt, örömteli esemény. Losonc–Fülek–Rimaszombat–Rozsnyó–Kassa volt a diadalmas előnyomulás útvonala. A jellegzetes négyszögletű templomtereken felsorakozó honvéd csapategységek övezve a felszabadult tömegekkel felejtethetetlen látványt nyújtottak. A vitézlő fejedelem is megnyugodhatott sírjában, ismét magyar földben nyugosznak hamvai. A nagy palóc s költőtársa, a *Madár fiaihoz* c. mű írója, ki a hanvai temetőben hallgatta a dübörgő menetoszlopok zaját, megelégedéssel fordulhatott a másik oldalára. A mieink, ismerte fel a lépteket, végre-valahára, ismert a magyar katonanótára. Helyrerázódott a megzakkant igazság. Elkezdődött egy folyamat, s hittük, lesz folytatása is. Ebben nem is csalatkoztunk, de idők múltán ismét ellenünk hozták az ítéletet. Az újabb világégést követő osztozkodásnál ismét a valamikori prédalesőknek kedvezett a szerencse, visszaállították a korábbi, a világ jobbik része által igazságtalannak minősített állapotokat. Az egykori igazságosztók jelenkori leszármazottainak véleménye szerint a trianoni sokk az európai fejlődés folyamán megszűnik, lassan feledésbe merül. Morzsányi hitelt lehet-e adni az ilyen és hasonló jóslatoknak? Nem gyógyírnak szánják-e vajon, kik képtelenek ennyi év után is elismerni gonosz tettüket, s annak fájó következményeit?

A valamikori örömteli hozsannázás ismét reménytelenségbe torkollott. Nem maradt más, csak a remény, valamikor a magyarság ismét egyesül ebben az Istenáldott medencében, melyet a Kárpátok ölelnek féltőn, mint anya öleli keblére gyermekét.

Gondolatcsokor

A rózsza teljes illatával hódít,
mint az a lány, ki várja a valódit.
Amíg ez ölt harmat szíromruhát,
ő kellemének báját szórja rád.

Az ibolyának szerénység az ára,
mint szűkölködőt felövező hála,
és bármily csekély szolgálata van,
öröm izzítja. Teszi boldogan...

A gerbera meg gőgösen pompázik,
mint az ember, kitől mindenki fázik.
Lába alatt az út is portalan.
Az ilyen lénytől irtózunk sokan.

Szüzek virága, apró margaréta
a becsületes szándék maradéka.
Alázva nyílsz az erdőn, réteken,
mint kiken átgázol a félelem.

Te hóvirág, a magzat tisztasága!
A születőkért vagy védtelen, árva,
miként terád, rájuk figyelni kell...
Félrehajolva rosszul nőnek fel.

Mindannyiunknak megvan a virága.
Csokorba ékes, nem mutat magában.
Ha kiegszül, akkor boldogít,
szemétbe dobva sehol nem virít.

Összefogással minden gazdagít...

A hét napjai

A hét repül, a hét repül,
bennünk a munkakedv feszül.
Terveink indái között
a hétfő egy alkut kötött.

A kedd sóvárog: kéne még
egy hézagpótló töltelék,
hogyan éreznél, minden megfelel,
amit neked majd tenni kell!

A szerda feszül, s belead;
elbukik, vagy torkonragad.
Már a nyelved is lóg belé...
Felgyorsít teljesítményé.

Csütörtökünk reménykedő.
Középen álló sziklakő.
Eldől jó és rossz fordulat...
Minek is izgatod magad?

A péntek érzi, ő a vég.
Lassan pihenni illenék!
Nem sok kötelező maradt,
hangold nyugvásra önmagad!

A szombat ha nem álmodik,
megbánhatják idegeid!
Kell, hogy néha kikapcsolódj,
lezárjad a robot folyót!

A vasárnap mély csendre int...
Az Úr bölcs hangja megérint.
Jöhet rokon, vendég, barát;
díszíti az öröm falát.

A hét így tekint vissza rád...

A város arcai

/2005.09.17. Budapest, a Blaha Lujza térnél/

Nézem csipkefüggönyös belvárosi kávéház ablakain át,
hogyan veri, mossa le bővizű zápor a város minden mocskát.
Meglassul a forgalom, megáll az idő egy röpké pillanatra,
a kibúvó nap pasztell fénye, a víz surrogása ezt sugallja.
Lenn, árkádok alatt emberek fekszenek a járdán a Blahánál,
nincs itt iszonyúbb az ember-szag, s az emberi ürülék szagánál.
A lépcső aljánál fiatal férfi hever, fél lába meztelen,
a másikon friss gipsz, még alig koszos, feje a bűzös köveken...
... felette szociális munkás gyözködi, hiába, – hisz jogába’
áll feküdni, ahol akar, – morogva fordul másik oldalára...
Hol nagy a fény, ott nagy az árnyék; – s ha cseppnyi igyekezetet látnék

...

... s valami azt súgja: minek igyekezzen? –: „munkába? Minek járnék?”
– kérdi, s szenvtelen arccal hagyja magát a földön, hagyja az egészséget;
eleven, sebes lábát lassan, biztosan kikezdi az enyészet.
Megállt az idő egy pillanatra... s visszazuhantak oda ezrével
hol nem élhet, nem válhat ilyen – mivé is? – emberként az ember.
Eső, kávéház illatába belevág az igénytelen nyomor –;
hisz az, ki kalyibát épít, s egész nap papír, vagy vas után kotor,
az igyekszik túlélni, megélni nincstelenek hosszú sorában;
máshol, mások, szegényes, javított ruhákban előttük kosárban
kérges kezükből árulják, mi kis kertjükben munkával megterem,
s annyi mindenről tudják: azt nem vehetem, azt meg soha nem
teszem...

S mint ahogy nem szerethette az édes kávé, tortát Édes Anna,
már nem költhetnek egyre többen másra, mint alapvető javakra,
kezük kérges, kabátjuk kopott, szájuk összeszorított rés-vonal;
jólöltözött nő csomó spenőtra alkuszik, s tovább megy trolival.
Dübörög a város, se nappal, se éjjel nincs csendje, nincs nyugalma,
kavarog, bajra kél; szirénázó kocsik rohan emberi jajra.

Tükrös kávéház illatába belepáráll külváros, maláta;
 emberi fény-árnyék kontrasztjától magamat lassan távolítva,
 visszazökkenek az átlagos, még élhető, saját életsíkra.
 Hajnal. Szól a vekker, indulni kell ma is, munkába, ismét, újra.
 Felhördül, s már dübörög az ébredő nagyváros; kávéház, nyomor;
 szegény, gazdag; munka, pénz, csillogás –, s a reggel tömege elsodor.

Adventi tűnődés

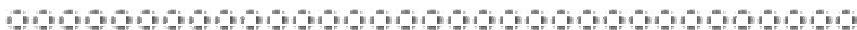
/Kaskótőnek/

Lassan Advent első hetének közepére érve
 megrohan számtalan múltbéli karácsony emléke.
 Kint a hó néha pilinkélget, s el is olvad nyomban,
 fenn a hegyekben már talán megmarad szín-nyomokban,
 s az emlékek egyre jönnek, mint messzi, vágyott árnyak,
 reményt adnak régi fénnel homályos téli tájnak.
 Összehajol kopár dió, orgona, tamariszkusz,
 ágaikon a hajnali dér, mint a csipke-mirtusz.
 Hajnalban Rorátéra harangoznak, a hang telve
 bizakodással, s míg beleérünk a fény-ünnepbe
 átítatódik a jelen a múlttal. Kapaszkodom:
 s fog, ölel sok régi, emlékkép-tükör karácsonyom:
 hajnalonta belesett a későn kelő téli nap,
 megcsillantak a fenyő díszein a fénysugarak;
 gyermekként még hittem: elég csak behunynom a szemem,
 és mindjárt ott leszek –, ott, és igen, az már Betlehem...
 Hol van már az igazi jászol, hol a csillag fénye,
 s beengednének-e oda, időben visszaérve,
 vagy csak a jámborok, a hívő mágusok, királyok
 kiváltsága betérni, meglátni, mit a pásztorok?
 – Kiutasítjuk házunkból, magunkból barátunkat,
 s az eltérő hitekbe zárjuk végleg önmagunkat –
 hol az az istálló, hová lett, hol a jászol,
 s miért tűnt el a semmibe a három király, pásztor,
 – felmerül számtalan hiánynak fojtó gondolata,
 én, te, magunk akarjuk: legyen mindenki egymaga.

Csöndben fordul az év, hozza az ünnep üzenetét,
neked fényünnep, szilveszter konfettis éji képét,
nekem a születés s vele a szeretet reményét;
tudom; mást gondol, mást hisz, távolságot tart a másik,
– mindenki maga hitében ön-igazára vágyik –,
ám ezekben a hetekben naivan várakozom;
és gyermeki hittel most, ma megint hinni akarom:
ilyenkor, ebben az adventi előkészületben
megolvad a harag, a dac a távoli szívekben
s összerezegnek csak egy napra, egyetlen estére
az évvége, a fény, a karácsony szép ünnepére.
Ismét hó pilinkél, változnak kint egyre az árnyak
sejtelmes formát adva az egyhangú téli tájnak;
valahonnan diós-mákos kalács illatát érzem,
csak az emlék, a régi, az csalt meg, megint, egészen...
Várom. A nap egy pillanat, s végtelen csoda-várás,
jön egyre jön a tél, ünnep, s vele a napfordulás.
„Távoli tájban, abban a házban gyógyíts meg hited,
karácsony éjén, napforduló éjén magadért teszed.” –
írom üdvözlőlapomra. És kint a hó megeredt,
fehér tél-varázssal, hó-paplanba von várost, teret,
kristályból szőtt fehér dunyha alá van a táj bebújva,
karácsony jön, évfordulás, elmúlik s fordul újra.

Emlékezés

Volt, hogy november elei délutánon,
Mikor a nap ragyogott az őszi tájon,
Felszedtük a diót, eresz alatt hevert,
Gurult, zörgött, koppant, vele a zsák megtelt.
Eljöttek aztán a hideg éjjelek,
Hozták a szelek a havat, a telet.
Diótöréssel teltek délutánok.
Hogy süthessünk, mint anyáink, kalácsot.

A révész bére

Végre érzem és látom,
Megdöbbszentél tőlem barátom.
Rúgtam még egy utolsót a labdába
És lerepültek a fejek
Bele a porba;
Mégse megyünk együtt a pokolba.

Végre elhalt a kis mókád,
Most nem kedveztek neked a kockák.
Rúgtam még egy utolsót a labdába
És Láttalak égni
A pokolban;
Nem mosolyogtál a lángokban.

Ott látnak engem is megint,
Ahogy a démon keze megint.
És nekem nincs pénzem
A révésznek,
Nincs hitem már, érzéseim
Elvesznek.

Ott állnak mind a túlparton,
A révész közeleg a fekete habokon.
Rúgtam még egy utolsót a labdába
És kinyúltak a kezek
Eltaszítva a víztől;
Hülyét csináltam a révészből.

Ott láttak engem is megint,
Amint a sereg rám tekint.
Nincs mit mondanom
A révésznek,
Ha még a Styx partjáról is
Elűznek.

Végre láttam már és értettem,
Várnak rám, ha majd végeztem.
Rúgtam még egyet a labdába,
De nem az utolsót.
A lángokból tértem vissza,
Nem kértem még engedélyt a pokolba.

Tél

Tiszta, őszinte zenére bámulom albumom,
Te vagy az örök elmúlás, a halálmotívum.
A benső hang felel, hát közelebb húzódom,
Semmi sem mozdul, hagyom, had havazzon,
S mintha ott kinn a véretem látnám a havon,
Várok és hallucinálok a jeges ablakon.

Te, hideg és elátkozott, örök kegyetlen,
Farkasok fognak szimatot kiontott véremen.
A benső hang felkel, nem kell felkeltenem,
Szikrából kohót fúj zarándok lelkemben,
Kifelé törekszik, ki kell hát engednem,
Farkasok keresnek a szétfagyott földeken.

Ősi és ismert, elfojtott érzés, ami hív,
És ha az akarat több tusát már nem vív,
Vérengzik majd a testben az új szív.

Fagyott véremre mered a tomboló fenevad,
Belülről feszeget és bordákat ropogtat.
Lemondhatsz róluk, hagyhatod a magvakat,
Elföldelte őket, nem hagyott nyomokat.
Az ablakon túl semmi, csak a vér alvad,
És behódol a falka, imád a jégkristály-had.

Átölel és felemel ez a királyi csend,
A tiszta és hideg, a kegyetlen rend.
Kinn egyszerű, de valami nincs rendben bent,
Az értelem az ablakon túlra költözött, elment.
Hozzátok ordít és így végül békét teremtet,
Ahol a vörös és fehér randevúzik ott lent.

Ősi és ismert, elfojtott érzés, ami hív,
És ha az akarat több tusát már nem vív,
Vérengzik majd a testben az új szív.

Ha a véren kívül a többi is továbbmegy,
S nemcsak a vér lesz ott, hanem egy egész ember,
Elválllik, mit kezd majd a falka,
Egy egész, felvértezett testtel.
Ha a lélek enged s az akarat felolvad,
Szabad lehet majd újra a fenevad.
Te hideg és átkozott, hírhedt Tél,
A rossz hírneveden már túlnőttél,
És ha egyszer megszabadítasz a véremért,
Nem imádkoznak majd többet a napfényért.

Tökéletes hajnal

Sokszor és sokat tanítottak már,
Mesterek és mentorok
És mindig elmosódott a határ,
Ahol lemáltak a szemek,
Felvillantak az arcok,
A démonok és angyalok.

Fehér és fekete egybefolyik,
Harcol, megtúr,
Szeret és gyűlöl,
De a végén sohasem nyer,
Sohasem veszít.

Nyitott szívvel állok a kapuk előtt,
Nem kérek és nem gyűlölök, csak remélek.
És ha a hit sem adhat már erőt,
Csak egy mosolyt adhatok én az égieknek.

Gondold át még egyszer és nézd meg magad,
Amit gyűlölsz vagy szeretsz,
Az tesz azzá, ami vagy.
Fehér és fekete egybeolvad,
És egyik szüli a másikat.

Nyitott szívvel állok a kapuk előtt,
Nem kell, de nem is válaszol az angyal.
A sápadt Hold már lejött,
És nem jön el a tökéletes hajnal.

Amíg különbözünk, mondd meg nekem,
Létezhet-e boldogság mindannyiunknak?
Fekete és fehér folyik át a kapun,
Ez már a Purgatórium.
Mindaddig, amíg így áll a Hold,
Egy igaz ember igaz küldetéssel félholt.

Sokszor tanítottak már,
Mesterek és mentorok,
És mindig elmosódik a határ...
... Démonok és Angyalok.

Az Igaz Halász

Volt egy ember, akinek a folyó visszafele folyt.
Ez az ember mániákus, közveszélyes volt,
Olyan, aki kérdés nélkül fojt
Bele bárkit a folyójába,
Aki mértéktelenül használja a szót –
Hamar megkedveltem a fickót.
Azt mondta, ő a tettek embere,
S nem használ ármányt, hazug szavakat,
Hogy mérges tört vágjon szívembe.
Önszántamból szegődtem mellé,
S ő elvitt a visszafelé
Folyó folyóhoz –
Azt mondta rá, ez a világ.
Rendes volt velem, vadászni tanított,
Igaz szívre nevelt, fojtásra okított.
Szükség volt rá, jó, hogy megacélozott,
Enélkül életképtelen lettem volna,
S belefulladok a rosszul folyó folyóba.
Amikor mindent megtanultam azt mondta:
Én Te vagyok – s beleolvadt arcomba.
S azt is hozzátette:
Másban sosem bízatsz majd ennyire.
Azóta magamban hordozom,
A folyója partját járom
S szó nélkül belefojtom azokat,
Kik helytelenül használják a szavakat.

Az élet vizein

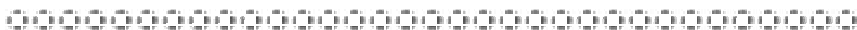
Felkelt a Nap,
Sokáig időztünk a csillagok alatt.
S ha éreztük is, hogy
Vizünk elapadt,
Tovább lapátoltuk a kiszáradt folyókat.

Mélyebb s mélyebb medreket ástunk,
Nem néztük, hogy miért,
Nem ültünk és vártunk.
Mert tudtuk, hogy vezet majd az utunk,
Gyors a csónakunk, ha kezünkben lapátunk.

S néha már értelmetlen ástunk,
Meguntuk és vártunk,
De akkor se tudtuk, mire,
Csak akkor már nem hittünk abban,
Amiben régen:
Hogy a hasztalan ásás vezet-e valahová,
Hogy miért nem jutunk előbbre,
Hogy miért nem jutunk tovább.

De amíg ástunk, reméltünk,
Mert buzgón hittük,
Hogy előre evezünk.
Elapadt a forrás, elapadt a hit,
Elfogyott az erő, ami előre vitt,
Elkopott a lapát, eltörött a rúdja,
S vele a kéz is, ami biztosan tartotta.

Felkel még a Nap,
Felkel még az éjjel,
Ha újra hinni tudunk
A képzelet erejével.
Töltsük meg a medret,
Újra a reménnyel,
Hogy evezni tudjunk
Szívvel és erénnyel.

Múltidéző vallomás

Ceruzám hegyezem s munkálkodni hívom,
Bírálja el sorsom hófehér papíron.
Szürke hegye nyomán regélje el mindazt,
Mi éltem sodrában lelkesít vagy aggaszt.

E „megszentelt helyen”: göcsörtös asztalon
Őszintén vallani ájtatos alkalom.
Gyónásom megkezdem, mint rendnek jó papja:
„Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra!”

Őseim szorgalmas földtúró parasztok,
Nyakukba koszorút kalászból akasztok:
Ők adtak színhúst és ropogós kenyeret
A boldogabb sorsra érdemes nemzetnek...

Munkájuk gyümölcsét nem arannyal mérték:
Amihez kezük ért, abból lett az érték!
Szőlőbogyó hízott kavicsos talajon,
Kinyílt a rózsza és elhervadt a gyom.

Kincsét ritkán osztja ingyen a természet.
Lényéből csak Anyánk ad teljeset, egészet.
Szántanod s vetned kell, ha aratni akarsz:
Elfogyó reménnyel sóhajonként meghalsz.

Rosszkedvvel hagytam el mezőt s gazdaságot,
Válaszul az élet százszor arcon vágott.
A tűz és víz között magam lettem a gát:
Ember, ki hiába kereste csillagát.

Volt idő, mikor a hatalom fölemelt:
A rivaldafényben örömöm sose telt.
Emberek sorsáról kellettlen döntöttem.
Megittam a levét: lelkemben gyötrődtem...

Pályámat lámpázva utamat kémlelem.
Végig „feltározom” sorban az életem.
Tényeket vizsgállok vészterhes éjjelen:
Tudom melyik ront vagy javít a mérlegen.

Kegyelmet áhítva bűneim számolom,
Sírok is miattuk térdeplő zsámolyon.
Ha tükröm sugarán megcsillan erényem,
Fületekbe súgom halkan és szerényen:

Serdülő koromban megtévedtem gyakran,
Kár lenne tagadni: sokat nyom a latban.
Cserébe mindezért egészségem adtam –
Ám igaz embernek végig megmaradtam.

Munka és becsület... – mindennek ára van!
Maga az Életünk is igazságtalan...
Utam emelt fővel síromig járhatom,
S csak a lelke mélyén hordozom bánatom.

Nyári zápor

Kárpátok ketrece zárt gerincű katlan
Tűzforró a mélység s nincs felhő odafönt
Ki rendíthetetlen a napimádatban,
– hisz’ ványadt testét csak e fény élteti –
Az is epedve vár „újkori vízözönt”,
Melynek hűvösében enyhét remélheti.

A pirosuló alkony fülledt óráiban
Sátram falai közt oltalmat keresek.
Nem tudom, hogy sorsom tábláira mi van
Hieroglifákkal jövődömlő festve,
S hogy mit kódolnak e kultikus rejtjelek:
Békés lesz az éj, vagy háborús az este...?

Csendes szunnyadásból alighogy fölérzek,
Már csordul is a lég, rám sírva bánatát:
Cikk-cakk villámfényben duhaj-vad dörgések,
Őserő keltette pazar tűzijáték,
Mely fölsérti az ég ónszürke kárpitját,
De szívemnek gyógyír: áldott Úrajándék.

Albert Einstein öregkori vallomása

Remete vagyok,
Önkéntes remete.
Bezárkóztam magányomba,
Nagyvilágtól elfelejtve.

Bölcsességem, ha volt,
Elfutott.
Hírnevem, ha volt,
Átkozott.

Többet ér egy jó kertész
Keze munkája,
Mint üzött életemnek
Ámokfutása.

A szeretet ajándéka

Nagyon régen vártunk már arra, hogy hazánk egy határokkal elzárt területét, Székelyföldet megnézhessük. Az első utunk a várva-várt útlevel elkészülte után oda vezetett.

Mint egy újszülött, mint akinek még minden új, úgy csodálkoztunk rá a tájra, a városokra, és állandóan olyan érzéssel ajándékozott meg a sok látnivaló, mintha már jártunk volna ott. Idegenvezetőnk szerint ez nem csoda, hiszen a táj, az építészet stílusa mind-mind hazánkra jellemző. Kivételt képeztek a hegyek, amelyek magassága túlszárnyalta hazánk hegyeinek magasságát.

Első szálláshelyünk, egy hegyek közé szorult szép turistaház volt. Mire odaértünk a hegy lábához, hogy megkezdjük a kapaszkodót, már öreg este köszöntött ránk. Ismeretlen táj, meredeken emelkedő szerpentin, mind ellenünk szövetekezett. A busz motorja nagyokat mordult, egy újabb kanyarnál. Nehezítette a haladást, hogy nagyon keskeny kövesút vezetett felfelé. Bár száraz idő volt, de a járművek által mély barázdát vágott úton a busz minduntalan „kilépett” a neki szánt keréknnyomokból. Ez mindig hangos kiáltást váltott ki az utazókból, mert az út egyik oldalán lenézve, mély szakadék tátongott alattunk. A kényszerűség adta az igényt, hogy a busz előtt két gyalogos elem-lámpával segítsen a haladásban, ami ezek után nem volt gyorsnak mondható. Mikor aztán szerencsésen megérkeztünk, kedves személyzet volt a segítségünkre a szálláson való elhelyezkedésben, és az azt követő vacsoránál.

Már tudtuk utazás előtt, hogy mi az, amit célszerű magunkkal vinni: szagos szappant, paprikát, egyéb fűszereket, és más előttünk utazók által felvázolt, apróbb termékeket. De az ügyesebbek még néhány gyógyszerkészítményt is sikerrel jutattak át a határon. Akadtak olyanok is, akik a már otthon megunt, vagy kinőtt ruhadarabjaikat hozták eladásra. A szobákban aztán megkezdődött a „kicsomagolás”, ami elsősorban kabátbélések felbontása, szoknya, nadrág dupla zsebek, kiürítését jelentette. Erre kényszerült az egyszerű utazó, a gyér valutakészlete miatt.

Már a vacsora kezdetén aztán a gyakorlott felszolgáló, hol egyik, hol másik turista fülébe súgta, hogy mi is az, amire igényt tartanak ő, vagy a kollegái. Lassan már minden elkelt, ebben a megalázó, de célszerű adás-vételben.

Másnap korán reggel a másik műszak, már csak az árakat jobban „kitartó” utastól tudott vásárolni abból, ami még megmaradt, bizony jóval az áru értékén felül. Reggeli után elindultunk a hegyeken át. A következő megálló egy impozáns szálloda parkja volt, nem mintha oda akár csak betekintést engedhettünk volna magunknak. Még az így meggyarapodott pénzkészletünk sem érte el az ott étlapon szereplő árak legalsó értékét. Gondolkodtunk is, hogy ezeken az árakon, ki látogathatja ezt a szép étterem-szállodát.

A megállás oka az volt, hogy a szálloda előtt kirakodóvásárt tartottak a helyiek, ahol a kézművesek szép, eredeti, értékeket képviselő munkájukat kínálták az arra utazóknak. Szép kézimunkák, ruhadarabok, fa és kerámiadíszek, és használati tárgyak. Ámulattal néztük, ezeket a csodálatos kézműves tárgyakat, de sajnálattal állapítottuk meg, hogy még így, közvetlenül a készítőtől sem tudjuk megvenni egy, két apróbb dísz tárgy kivételével, egyiket sem.

Amint ott nézelődünk a sorokon végig, az egyik idős asszony, aki szép kerámia korsókat, tányérokat kínált, felkiáltott:

– Lelkem maguk magyarok? Az Isten áldja meg mindnyájukat. De jó hallani a magyar szót! – mosolygott, amitől mély ráncai egészen kisimultak.

– Igen! – válaszoltuk örömmel, hogy magyar szót hallottunk tőle. Előző nap ugyanis mintha nem is élnének ott magyar ajkúak, alig lehetett hallani magyarul beszélő lakót.

– Jöjjenek már közelebb, és válasszanak valamit – folytatta – maguknak olcsóbban megszámolom.

Odamentünk, és egy kis tenyérnyi kerámia tányért vettünk tőle, hogy magunknak is, és neki is örömet szerezzünk. Már éppen indulunk tovább, amikor újból felkiáltott:

– Kedveském, jöjjenek már vissza! De gyönyörű korsójuk van! Mennyiért adják el nekem, vagy cseréljük az enyémmel! Nézzék, van itt mindenféle színben, melyik tetszik? – kérdezte.

– Milyen korsóról tetszik beszélni? Nekünk nincs semmilyen – tartam szét a kezem meglepett csodálkozással.

– Dehogyan nincs, ott van a gyerek kezében – mutatott a fiamnál lévő szörpös, valóban korsóalakú műanyag flakonra.

– De hát ez nem eladó, ebben a gyerek üdítője van.

– Jaj, kedves, adják már nekem, válasszanak akármit érte, én még ilyen szépet soha nem láttam, és nagyon szeretném, ha ideadnák cserébe akármelyik korsómért.

Tanácsstalanul néztünk egymásra, majd a gyerek szólalt meg elsőnek.

– Adjuk már oda a néninek, ha annyira akarja! – és már nyújtotta is át az örömmel mosolygó idős asszonynak.

– No akkor vigyék el helyette akármelyiket – mutatott a portékájára, de láthatóan nagy örömet okozott neki a műanyag flakon, forgatta, nézegette.

– Dehogyan visszük, ez a flakon nem sokat ér – mondtam tiltakozással.

– Nekem sokat ér, és én nagyon köszönöm, hogy nekem adták, úgy hogy én ezt cserébe adom – nyújtott át egy szép nagy festett csöcsös kancsót a gyerek kezébe.

Ő tanácsstalanul nézett hol az idős asszonyra, hol ránk, hogy elfogadhatja-e.

– No csak fogadd el! – mondta nyomatékkal, de én még magának is adok két tányért, olyant, amilyent az előbb vett – és már nyújtotta is felém. Mikor látta, hogy megcsóválom a fejem, és nem nyúlok érte, rám szólt.

– No! Vegye már el kedves, ez a szeretet ajándéka!

Ennek a kijelentésnek nem lehetett ellenállni.

Eltelt már azóta legalább harminc év, de ma is, ahányszor a konyha falát díszítő tányérokra, vagy korsóra nézek, mindig eszembe jut az ismeretlen idős néni, aki olyan kedvesen nyújtotta felénk a szeretet ajándékát.

Elhagyatva

A villamos éles csilingeléssel indult el az Ady-híd megállóból. Az addig nyugodtan várakozó kutya kétségbeesett ugatással kezdett utána rohanni.

– Szegény – mondják a tovább várakozók –, biztosan itt szállt villamosra a gazdája, azért rohan utána.

A kutya az útkereszteződésnél hirtelen megállt. Körülnézett, mint akinek a pirosra váltott jelzőlámpa *megállj*-t parancsol.

– Milyen jól nevelt, még azt is tudja, hogy a pirosban meg kell állni – jegyezték meg a várakozók.

A kutya szomorú szemekkel nézett a távolodó villamos után, majd megfordult és visszajött andalogva a járdaszigetre, és türelmesen várakozva leült. Az újabb villamos érkezése felvillanyozta. Farkcsóválva vakkangatott.

– Igen, most, most már érte jönnek – remélte kutya agyával.

Mikor a leszállók között nem tűnt fel ismerős, újra leült. A villamos jelezte, indulásra kész. A kutya hirtelen elhatározással felugrott az utolsó kocsiba, és fürkésző tekintettel lassan végig nézte a már villamoson utazókat. A csalódását nem leplezve a kocsi túlsó végében leült az ajtóval szemben.

A villamoson döbrent csend uralkodott, amit csak egy három éves forma kislány zavarta meg.

– Milyen édes kutyus – kiáltott fel –, és milyen okos, tudja, hogy a villamoson le kell ülni. Hová utazik? Neki nem kell jegy? – záporoztak a kérdések a nagymama felé.

– Igen okos, jegy is kellene neki, de nincs vele a gazdája, és most őt keresi – magyarázta a nagymama.

– De ugye megtalálja? – aggódott a gyerek.

A nagymama meggyőződése ellenére, hogy a gyereket megnyugtassa ennyit mondott: – Biztosan.

Megállt a villamos a Szemerénél. A kutya hirtelen leugrott, és végigszaladt a kocsik mentén. Nem találva, akit keresett, ugyanazon az ajtón, mint az előbb, újból felugrott. Újra végig szaladt a kocsin, és az ajtóban újból leült.

– Még nincs meg a gazdája – szomorkodott a gyerek.

– Meglesz, ne félj! – nyugtatta a nagymama saját magát is.

A Városház-téren, amikor a kutya másodszor is leszállt, leült a járdaszigeten, és nem mozdult már akkor sem, amikor a villamos elindult.

– Na végre, odajön érte a gazdája, azért nem szállt vissza – nyugodott meg a gyerek. Az utasok nem.

Villámcsapás

Egyszer mentem át az utcán,
ahol mindig járok buckán.
Esti óra egyetemen,
torpanás jött a léptemen.

Alkonyati haloványság ég éterén,
napgolyóbis tetőterén.
Felnéztem én. És hirtelen
lesújtott rám meglepetten.

Belenéztem nap fényébe
betekintve mély lényébe.
Nem tudom, mi ütött belém,
zúgna-húzna mintha felém.

Pörgő szélvész félszakisértő,
szédítése végmegéртő.
Házak felett a nap kínzó
villámcsapás ördögizzó.

Ha a napba felszállhatnék!
Tűzcsapjával kiálthatnék!
Rögtön tenni, tenni akartam,
hogy mit, felhő eltakarta.

Álltam soká kint az utcán,
ahol máskor járok buckán.
Sajgott szívem hiányt fájón,
és meglöktek arrajárók.

Ami szóban nem megy

Kérlek, Anyu, akarj élni,
velünk lenni, soká élni!
Ha már nem is a rossz életért,
de legalább az én kedvemért!!!

Amikor azt mondd, nem öregszel meg már,
szavaiddal, mintha szúrnál késekkel át!
És ez nem ostoba, díszítő szóvirág!
Nekem, Anyu, Te vagy csaknem az egész világ!

Akarj élni, mert én kérlek!
Mert szeretlek mindig Téged!
Sok a gonoszság, nincs igazság,
mégis kérlek, hogy kitartsál!

Sok Pénz nélkül élni szinte nem is lehet,
de Pénzért halni is éppoly értelmetlen.
Nagyon nagy betűs a Pénz, boldogulást hozhat,
ámde Tenélküled mire lehet jó az?!

Nem is vagy még olyan öreg,
húsz év múlva talán igen,
de most viszont, most azonban?!
Élni akarj, most azonnal!!!

Mikor öreg leszel, akkor is ott vagyunk,
mi, mind a hárman, akár Mamának Te, Anyu,
vagy ha fiúk nem is, én mindig biztosan,
és Te nem teherként, hanem barátomnak!

Nem akarsz Te öreg lenni,
unokákat kényeztetni?!
Legyél ezért, küzdjél a jövőért,
kisgyerekek mosolyáért!

Hidd el, nekem mindegy, hogy bőröd feszes-e,
szemed karikás-e, de gyűjts egy kis kedvet!
Életkedvünk legyen, ha már Pénzünk nincsen...!
(Mondjuk nekem sincsen, mutass példát, kérlek!)

Akár hiszed, vagy akár nem,
nekem bárhogy vagy értékes,
nekem kellesz jó anyának
és egyetlen jóbarátnak!

Egyszer mikor nagyon kicsi voltam régen,
mikor félálomban hónodalja fészken,
félrehúztam kezem simogatás elől,
aztán ébren féltem, megbántódtál ettől.

És egy szörnyű, gonosz álmom,
máig sokszor, gyakran látom,
hogy meghaltál és itt hagytál,
hirtelen el sem búcsúztál!

Kicsi korom óta félem ezt az álmot,
soha legyen igaz, említeni bánom.
De tudd azért mégis, még a képtől is félek,
sokszor sok éveket muszáj Neked élned!

A csúf világot bizony gyűlölöm,
de szeretlek Téged örökön!
Kérlek tehát, akarj érnei,
kedves, öreg néni lenni!

Lakatlan sziget

Vadszölös partok közt széles Tisza folyam,
néhol, mint a tenger, zöldes vize olyan.

Lassan, komótosan messziről hömpölyög,
hullám terítője fodrosan göngyölög.

Egy gázló közepén magaslik egy sziget,
aranyos földbucka, aprócska zöld liget.

Távol mindenektől talpalatnyi felszín,
egy előbukkanó, kedveskedő delfin.

A kicsiny oázis mellé siklik kajak,
és csodálkozásra nyílik minden ajak.

Hogy a világon még ilyen hely létezzen!?
Édenkertet, ahol az ember érezzen?

Egy elzárt, kies pont, egy nyugodalmas zug,
mit a víz elkerít, a folyó körbe zúg.

S a napsütötte, fénylő homokszemcsék között
a csendes töprengés hosszan elidőzött.

Aha, biztos

Divixes DVD,
MP3-as CD,
videókártyalap
technikai alap.

Aha, biztos.

Szempilla spirálja
kunkorát csinálja,
szórtépő gyantaenyv,
csupaszság csodás enyh.

Aha, biztos.

Focizós gólrúgás,
alkohol meghúzás.
Bulizós kifestés,
bujamód kifekvés.

Aha, biztos.

Biztos, ez a helyes,
biztos, ez a modern,
biztos, ez a legjobb,
biztos, ez a fontos.

Mikor is néztem tévét?
Mikor is hallgattam zenét?
Tudtam-e divatot?
Kaptam kocsmaszimatot?

Láttam valóságot.
Kerestem jószágot.
Képzelttem dallamot.
Ez több, be kell vallanom.

Válasz Nagy Lászlónak

Én vállalom érted veszélyt,
ha eljöni látom az éjt,
hol lemerült léttel feszül
kínokat élettelenül
a sziklacsípők lovagja,
lágymezők csírázó magva!
Becézek helyetted leányt,
tó vizén tükröző talányt,
asszonyt, vájt röptű keselyűt
rettentenék, ha már elnyűtt
éveim fokát magasra tartva
hullámok sodornak partra!
Belül vad vágyak motoznak,
kint lángrózsák illatoznak!

Faludy

(szonettek a költőbarát 93. születésnapjára)

I.

Évekig rágtam bús-merész verseid,
beleborzongva hazánk, szégyenünkbe!
Ma emlékként idézzük keserveit
költő sorsodnak, hogy jusson eszünkbe:

rongyok ölelése, lázkéjek lánya.
Körbefonó korbács tépte viselet,
mint lapult mögötte a recski bánya
pokla, a rád száradt véres vizelet...

Akasztófák penészes cella falán,
s a sötétzárka tébolyító csendje...
Gondolataidban Szókratész talán,
Dante, vagy Vergilius szólt merengve:

– Élni kell, túlélni kell e korszakot,
vagy legalább ezt a gyászos holnapot!

II.

Vitorlát bontva békés Kekovába
vitt az út, naplód nyomán nem születél
parancsolónak hős Mátyás korába...
Igaz uralkodó költőként lettél!

Majd egész élet emigrációban!
Titkos átkaikat hiába szórták
aljasul dözsölő latrok, a jóban
rosszak, „roppant hatalmú idióták”,

már elnyúlva feküdtél hűs vánkoston
hazádtól távol, Marokkón, vagy Máltán:
– Szép szerelmünk szenvedélye ránk oson,
s nem az Andrásy-úti pince vár rám...–

– mondtad (!?), s kitérülködve élsz végtelen
sorsot, hol spicli szem nem lóg lépteden.

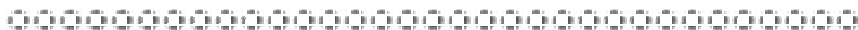
III.

Magad voltál, s maradtál félszegen a
saját halálodtól is úgy reszkető
Don Juan, Villon-szonett-hős legenda,
kamasz lélekkel most is vad szerető!

Életed ma már példa és példázat
tárgya, s befonna versengő hódolat...
Hatalmat játszókkal teli e század,
de tudod: nem várhatsz tőlük sem sokat,

pontosabban semmit, mi még kellene...
Alkalmi-kitüntetés, vagy protokoll
hír „hatalmasság” oldalán, kelleme
csupán a rangnak, nem más, mi indokol.

Költőktől nemzete sok mindent hisz el,
Te Bölcs is vagy már, kit jelképként visel.

Napok és holnapok

Hajnalban...

pöffenve durrogó autók,
kattanva csapódó ajtók,
visítva daloló vekkerek,
rádiók és TV-k ontják ránk
mint megannyi hangorkán,
egyvelegük őrzítő zavarát,
majd hirtelen-csendhullám
ébreszt hajnalok hajnalán...
és a kérdés: miért?
Bármiert, mert széles ajtó nyílik
minden nap hajnalban mindenért.

Reggel...

kint félénken világít már
a felkelő bágyadt napsugár,
de meghitt melegséget
még nem ad ilyen korán.
Nyújtózkodó ébredés után
reggeli gyermeteg szárnyalás,
színes alfa, de csalfa állapot
s millió kérdés agyunkban,
vajon mi vár ma ránk?
Készülődés és öltözés,
vágykeltő gyors serkentők,
torna, kapkodós reggeli,
kávétöltetek, majd indulás...
és a kérdés: hová?
Bárhová, mert széles ajtó nyílik
minden nap reggel mindenhová.

Nappal...
szivárvány látomások,
áldásos megoldások,
zöldellő egészség,
pirosló tetterő
az, ami vár ránk, meg
kékellő tisztaság,
sárgálló magasság,
lila szín fennköltség
és vakító fehérség,
mert bőséges a mindenség
és tágas a földkerekség,
a természet gyönyörűség,
lehetőségekből sokat ad,
de a mi lelkünkön múlik,
hogyan valósítjuk meg azt.
Pereg az idő kereke,
és az ember fia, lánya
sok jót és rosszat tesz...
és a kérdés: miért?
Bármiért, mert széles ajtó nyílik
minden nap a világban mindenért.

Alkonyatkor...
a Nap még vöröslik kinn,
s felfújta a bárányszerű felhők,
de a biztonság barna benn,
most már az este közeleg,
csak holnap lesz újra kikelet...
és a kérdés: miért?
Bármiért, mert széles ajtó nyílik
minden nap alkonyatkor mindenért.

Este...

hamvas-szürke a félhomály,
a sötét hamar leszáll már,
egy bánatos fénynyaláb
még lágyan int, s távozik.
Fekete a süllyedés, majd
villanylámpa szórja ránk
fénypótlón művilágunk
egykedvű árnyait, vágyait...
és a kérdés: miért?
Bármiért, mert széles ajtó nyílik
minden nap este is mindenért.

Éjszaka...

az opálos égitest, a Hold,
a kíváncsi misztikus bölcseelő
jön elő a sötétlő semmiből,
hogy óvja álmaink hajnalig,
s átadja a fénynek holnapig...
és a kérdés: miért?
Bármiért, mert széles ajtó nyílik
minden nap éjszaka mindenért.

Megérkeztél

Megérkeztél.

Élsz.

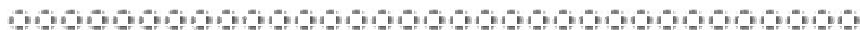
Léted a tét.

Sötét van és te félsz,
de eszmélsz és remélsz,
mert veled jött a fény.

Képzelsz, tervezel,
tanulsz, dolgozol,
alkotsz és rombolsz,
beszélsz, teszel,
ítélkezel és elveszel,
szeretsz, szeretkezel,
teremtesz és vetkezel,
örülsz, nevetsz
és sírsz, ha kell...
és egy napon
majd már nem leszel!

Ki vagy te ember,
és vajon ki leszel,
ha itt már nem létezel?
Akkor hová érkezel?

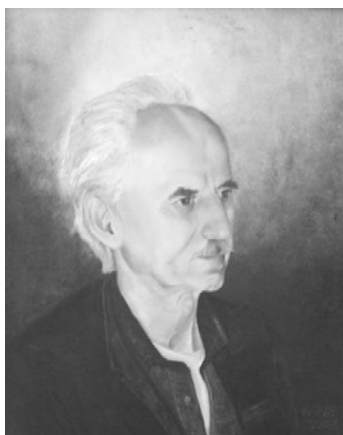
Hornok Magdolna

Lauterbach Ágoston

Rózsa Ferenc

Harmos Miklós

Gregor Balázs

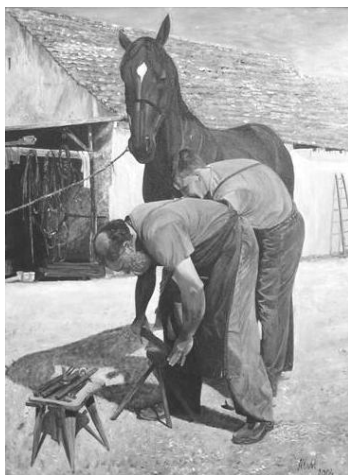
Szikkvízkészítők

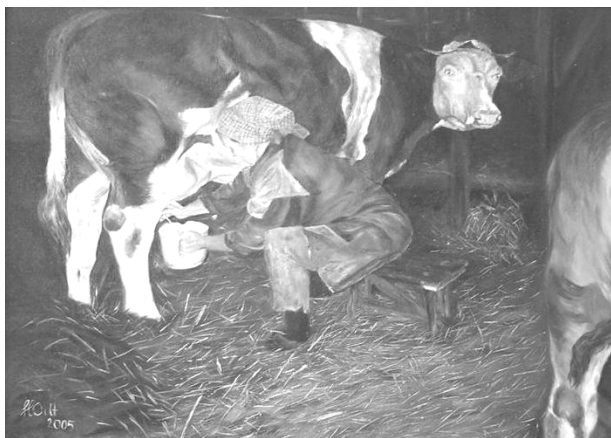
Esztergomi gyapjúfeldolgozó

Gombkötő István kádármester

Lópatkolás

A fejőnő

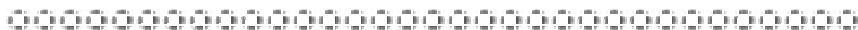
A hagyományőrző könyvkötő

A szűcmester

Szőnyegszövés Szalafőn

Ha nézel égre fel

Valamikor zúgott a népek tengere,
Valaha sírtál még, ha fájt valami,
Valamikor zöldellt a lombok erdeje,
Valaha voltak népeknek nagyjai.

Ma meglapulsz, üvölt bár ördög szelleme,
Ma nem siratsz, közönynek nem fáj semmi,
Erdőt se jársz, madárnak nincs már rejteke,
S a színpadon ágál aprócska senki.

Aprócska, csúnya mind, ki nem néz égre fel.
Ha rúton háborogsz, örökre szép leszel;
Ha fáj a bűn, akkor – örökre boldog.

És újra zöld a lomb, és újra érezel,
Porból hiába vagy, örökre létezel;
Örökre nagy maradsz, s csudák a dolgok.

Emelt fővel

Némán, kérdőn nézel az égre,
Némán jaidulsz arculütésre.
Megszoktad már, földre ledobnak,
Otthon lettél nincse a honnak.

Testvéredtől vártad a jobbot,
Kézszorítást, borból kicsi kortyot.
Állsz keserűn, egyedülre-maradtan;
Fáj, ahogy édesanyád keze csattan.

Nem panaszolsz, bánod, hogy a szód kért;
Aggodalom szava lett ez – anyádért.
Bú csak eléri, s lám, te vigasztalsz,
Néki – ha jó – terítesz teli asztalt.

Tiszta maradt itt járása a szélnek,
Tiszta a hang, bár halkul az ének.
Merrefelé visz, kérdi, fagyban az utam? –
Brassóban medvék koldulnak szomorúan.

Olvad-e szíve jéghidegeknek,
Tart-e a lángja holnap-hiteeknek?
Még látom fenn, magasan, kéklő hegyedet; –
Messzi-sugár, Erdély, otthon-meleged.

Táncolni, járd a rétet

Mivé lett tündéerkertünk rózsafája? –
Bús, télrovar-lerágta tüskeárny.
Napfényt rabol hamis-selyem ruhája,
Homály-gubóból szürke lepkeszárny.

Hová tűnt lánykebleknek szűzi bája? –
Pucér fillér kínálja fel magát;
Mocsárvilágok bűnmaláriája
S kéjláza hív: no jer, karomba hát.

De mért sietnél bűnbe balga lélek?
Harkály dobol, sivít a fecskeének –
Rovar nekik csak édes jófalat.

A lép helyett, táncolni, járd a rétet.
Tavaszsugára rajzol égre kéket,
S a szél vidám, – fehér szoknyába kap.

Az Angol Királynő parkja

Ha a Viktória pályaudvaron laksz Londonban, háromszor kell reggelizned egy nap, hogy jóllakj, de ez nem is olyan nehéz egy kelet-európai csavargónak, mint hinné az ember, még akkor sem, ha teljesen üres a zsebe. Életmódod így nem fog lényegesen eltérni a City bankáraitól, akik szintén szendvicset ebédelnek a pénz-negyedben. Legfeljebb hotelban alszol, a Heampsted parkban, a szabad ég alatt. Az Angol Királynő parkját hívják így.

Hamisított vonatjeggyel érkeztem, ami most 12 csomag cigarettára, s a jegy a Budapest–London távra szól, izgultunk, hogy érvényes-e London–Dover közt közlekedő kompra, melyről tudtuk, hogy nem vonat, mert vízen jár. Érvényes volt. Tél vége volt, elvileg két hónapig maradhattunk Angliában, ha a bevándorlási hivatal elhiszi, hogy van pénzünk és van hol laknunk. A bevándorlási hivatalban azt mondtam, hogy egy szociolingvisztikai konferenciára érkeztem és egy olyan utcacímet diktáltam be, amit az internetről puskáztam le. Megérkezésnél felmutattam nekik bankkártyám, gondoltam, hogy a rajta levő összeget nem ellenőrizhetik, mert az banktitok, különben kiderülhetett volna, hogy egy fillér sincs rajta. Erősen bíztam azonban a Kölnben és Párizsban bevált módszeremben. A könyvesboltokban ki kell választani egy méregdrága albumot, kiszedni belőle a biztonsági kódot, kísértálni vele, eladni antikváriumban. Londonban az akkor megjelenő 2000. év legújabb Nemzetközi Szivarkatalógusa volt a favoritom. Az akkor húsz fontba kerülő könyvet hatszor loptam el és adtam el. Az emberek annyira nem figyelnek a másokra, ha vásárolnak, hogy a British Múzeum butikjában is loptam könyveket, tollakat, albumokat, mindezt a pulóverem alá rejtve, kétszáz másik vásárló jelenlétében, csak a mágneses kódtól kell megszabadulni még a boltban. A többi ember soha nem figyel. A vásárlás kissé megőrjíti az embert. Tényleg fogyasztói társadalomban élnek. A vagyonom az a négy kiló háztartási keksz volt, amit a hátizsákomban hoztam magammal egy hónapra. Igaz, némi nescafét, és dohányport is vittem magammal. Csavartuk a

cigaretta, hisz boltban megvenni úgysem lett volna pénzünk. Ám, ha a dombos Londont egy harminckilós hátizsákkal a hátadon járod végig, naponta negyven kilométert gyalogolva, elhiheted, hogy nem sok kedved lesz napközben rágyújtani. Jelentős faktor volt a négy kiló háztartási keksz, még maradt is belőle, mikor hazaérkeztünk. Szállásul egy londoni barátom házáat jelöltem meg, aki egy neves zeneszerző fiaként élt ott, s abban bíztam, ha nehézségeim támadnak, felhívom a Londonban élő Sárközy Mátyást, Molnár Ferenc unokáját, s majd ő kisegít. Nem került rá sor.

Magyarországot akkor érte el a Romániából élő ciánszennyezés, utazásunkat megkönnyítette a vasutassztrájk, mindenesetre Bécsig stoppal mentünk, előbb érkeztünk, mintha az expresszrel utaztunk volna, még volt is kis időnk a Westbahnhof-on kiüríteni a telefonperselyekben bennhagyott aprót. Tehát Magyarországon a sztrájk miatt senkinek nem jutott eszébe ellenőrizni a vonatjegyünket. Bécsből nyugatabbra meg senkinek nem jutott eszébe kétségbe vonni vasúti jegyünk valódiságát. Ezzel a pénzzel szóltunk oda telefonon Londonban élő író barátainknak, egy Joyce nevű taxisofőrnök – akinek egyébként is tartoztam egy kis szívességgel –, hogy érkezzünk. Nagyot sétáltunk Belgium diplomata negyedében, a parkokban, élvezve a lassan ébredező tavaszt, melynek első jeleiként megjelentek az első rügyeiket bontó mandulafák. Egy belgiumi pályaudvar mellett aludtunk az udvaron.

Barátom elbeszélgetett a rigókkal, ennek nagy hasznát vettük, Londonban a parkokban aludva a koromsötétben, később onnan tudtuk, hogy hány óra van, hogy a barátom ismerte a madarak kelési szokásait, tudta, a szajkó előbb csivitel, mint a málinkó. Minden órának külön színe volt éjszaka, a hajnal a kék különböző árnyalatait mutatta. Szmogmentes időben azonban hallottuk éjszakánként hálózásunkba burkolva a Big Ben hangját. Az Angol Királynő parkja egy dombon van, onnan beláttuk az éjszakai London fényeit. A levegő éjszakára letisztult, a hangokat tisztán hallottuk, még a Victoria pályaudvarét is. Egyébként az, hogy Anglia sokat költött az elmúlt időszakban a környezet megtisztítására, az azonnal észrevehető, ott jártunkkor már sikerült a Temzét megtisztítani, a horgászok a szemünk láttára fogták a halakat.

Simán bejutottunk Angliába, az angliai térről sejtettük, hogy enyhébb, eleve úgy terveztük, hogy parkokban és pályaudvarokon,

vagy mellettük alszunk. Kettőnkénél nem volt egy forint sem, hazaérkezve azonban majdnem egy hónapig abból éltünk, amit – onnan – hoztunk. A parkokból és pályaudvarokról Londonban nem rúgják ki az embert. Ha véletlenül egy magántó mellett kötöttünk ki, akkor előfordult, hogy kihívták a rendőröket. Azok felkeltettek bennünket, mi kerestünk egy másik helyet és kész. Mindig volt hol aludnunk. Az Angol Királynő Parkja volt köztük a legjobb. Egy elhagyott buszmegállóban két másik sorstárssal osztottunk a helyen. A várótér fapadon, a szabadban. Az egyik egy öreg angol borissza csavargó volt. Berzenkedett a nem kívánt hálótársak miatt. Fa King volt a bizalmas neve, mert éjjel hazaérve sűrűn rugdalt bennünket, mert nem fért el kényelmesen, s mondogatta órákon át: „****ing”.

Másik hálótársunk egy indiai volt. Ruhatárát köbméternyi szennyes zacskóban tartotta, reggel és este sokat pakolt, ám mindent otthagytott a szemünk láttára. Dolgozott valahol, késő délután érkezett, kissé sherry és curry illatfelhőbe burkolva. Ha elszánod magad, hogy nem a Ritzben szállsz meg Londonban, hanem a szabad ég alatt, akkor kell egy hálósák. A legjobb a „múmiafazon”, így csak az orrod látszik ki. Így a sapkád nem fog aláfélni, de ha magad mellé teszed, reggelre pénzt fogsz találni benne, aztán ébredés után mehetsz azonnal egy közeli pályaudvarra kávézni. Alád egy strandokon használt műanyag-féle kerül, polifom a neve, a legjobb az alumínium szálás, mert valóban visszaveri a tested súlya által alattad keletkezett hőt. Lehetetlen megfázni, ám a szél nagyon kellemetlen lehet. Aludtam egyszer olyan huzatban, hogy nem tudtam rágyújtani, ám, ha visszafeküdtem a zsákba, már nem fáztam.

Aki először alszik pályaudvaron, sötétben, járdán, nagyon fél. Mikor este lefekszel, hálósákodba, a lábadohoz rakod irataidat, a nálad levő holmit, felhúzod a cipzárt. Mint egy darab, védtelen fa, fekszel ott, karjaid szorosan a tested mellett. Ha itt most arra megy egy angol futballhuligán, néhány pint sörrel a fejben és vesztett a csapata és rajtad tölti ki haragját, fejed egy pillanat alatt mállik szét a kövön. Névtelenül, nyom nélkül halsz meg idegenben, a védekezés legkisebb esélye nélkül. Elfogadni ezt a legnehezebb. Ha azonban oldalt fekszel, melletted 20 centire kopognak a léptek. Te csak csizmákat és bakancsokat látsz és a sapkádban lassan gyűlő aprót. A sapkát nem a kolduláshoz raktuk ki – koldulni legjobb a Soho-ban fényes délből – hanem azért, mert nem fért hálósáukunk sityakja alá. Londonban a

piros postaládák magassága fölött elhelyezett étel és ital gond nélkül elvehető az utcákon. Magyarországon, ha folyadékkal teli üveget találok, gondosan elkerülöm. Londonban minden utcán és háztömb körül találsz ehető ételt és italt a postaládákra helyezve. Angliában gondos háziasszonyok gusztusos csomagolásban rakják ki a szendvicseket a szegények számára, a legnagyobb fogás egy olyan csomag volt, – érintetlen, bolti csomagolásban – melynek aznap járt le a szavatossága. Lazac volt, melyet addig soha nem ettem. Sajnos szarvasgombát nem találtunk.

Az eredeti tökefelhalmozás négyszáz évvel ezelőtt megteremtette a hazai szegénységét a szigetországban, mindezt megrázó szavakkal írta le Marx, Engels és Hobsbwau professzor. A földjüktől megfosztott parasztok, kik később, ha szökni próbáltak, homlokukra égették az „s” /servant/ – szolga – jelet, alkották az első tömeget; aztán jött a feneketlen ír nyomor megtapasztalása; a második világháborúban Coventry bombázása, éhség; a lengyel, francia bevándorlók, később pakisztáni, indiai nyomorgók; aztán az ötvenes években a kelet-európai politikai és gazdasági terror elől menekülők, mely folyamatnak ma sincs vége. London magán hordozza volt világbirodalmi jellegének jegyeit. Mindenütt hadvezérek, győzelmi emlékművek, szobrok. Ám a hétköznapi ember számára csak nélkülözést jelentett a mindennapos háború. London megszokta a nyomort, de nem fordítja el az arcát.

A Victoria pályaudvar környékén több indiai színes ruhát, zsidó kaftánt, kurd fejfedőt látsz, mint angliai cilindert. Az erdélyi cigányok a Trafalgar-téren árulnak olcsó /és vagy hamis/ aranyat. Olcsó az élet. Buszon töltheted napjaidat az emeleten, ismerős társakra találsz majd. A British Múzeum ingyenes, és a ruhatár is. A képtárak is. Ha kicsúsztunk az időből, a ruhatár dolgozói megvártak bennünket. A Saint Martin templomban meghúzhatod magad, ha esik az eső, néhány öreg hobó a pad alatt horkol. Itt áldatlan a vita, hogy megnyissák-e a szegények előtt a templomokat, vagy nem? Ha véletlenül magyar szót hallasz az utcán, összeismerkedtek, és többször találkoztok, előbb-utóbb meghívnak egy kávéra és reggelire. Kíváncsiak a reggeli hírekre és szeretik látni a hazaiakat. A City ebédlőiben, ahol a bankárok ebédelnek, fel se tételezik, hogy fizetés nélkül elsietsz. De nem is szólnak rád, ha észreveszik. Barátom az útra egy forintot, egy fontot sem hozott, de teli volt a pénztárcája, amikor eljöttünk. A Soho-ban a

legadakozóbbak az emberek. Rengeteg az utcai zenész, láttunk néhány brancsot, dob nem volt, a „ritmusszekció” a lábára kötött coca-cola alumínium-dobozával verte a taktust. Lemezükért a magyar kiadók sorba álltak volna.

Ingyenes az őrsegváltás, ha ezt akarod, de a mindennapos tüntetés se utolsó mulatság, de ennél meg szórakoztatóbb a lovasbemutató a parkokban, a Hyde Park, és a skótok vidám felvonulása, dudákkal. A Hyde Park sajnos majd minden alkalommal üres volt. Ellenben több mezőgazdasági tüntetés is zajlott Tony Blair agrár-intézkedései miatt. Hosszú órákat tölthetsz antikváriumokban és könyvesboltokban. Az utcák teli vannak a híres emberek szobraival. Sok képtár és múzeum ingyenes. A Trafalgár-tér nemzetközi jellegű, bárhonnan érkezel, hallani fogsz hazai szavakat. Rengeteg a galamb, de naponta takarítják a teret. Az utcákon bűvészek, élő szobrok, artisták szórakoztatják az embereket. Megismertünk egy idősebb urat, elegáns öreg volt, délelőtt felszállt a piros emeletes buszra, zakójában egy lapos üvegnyi whisky, és még délután is tartott a körutazás.

Rengeteg Londonban a park. Vadkacsák úszkálnak a parkok tiszta vizű tavaiban, a gyermekek sárkányt eregetnek, de a lovakat is ott járatják. Délben rengeteg ember a füvön hever és barna papírzacsokból szendvicset ebédel. Konyhájuk gyalázatos, de a szendvicseik kreativitásról árulkodnak. A kocsmák az európai szokáshoz képest jóval korábban zárnak, de sorban kell állni a bejáratnál. Az ír jellegű kocsmák a leglátogatottabbak. Fapadló, vágni lehet a füstöt, s néhány korsó után már egyáltalán nem tartózkodóak. Nagyon hidegtűrő népség. Télen rengeteg a rövidnadrágban kocogó férfi, és ma is megborzongok, ha arra gondolok, hogy mezítlás körömcipőben, nyári ruhában, miniszoknyában, kabát nélkül ugranak ki a lányok a metróból, és állnak sorba a pub-ok előtt.

Ha a Viktória pályaudvaron beállsz a büfébe, az ötven méteres asztal, melyre fejmagasságba pakolják a kávé és szendvicset, lassan megleglik. Talált újságot lapozol, látod, hogy mely hely ürül. Két-három decis poharakban isszák kávéikat, melyeket nem lehet egy pillanat alatt felhörpinteni, mint az olasz, vagy magyar espresso-t. A maradék a tied. A távozó helyére beállsz, megvárod, míg szomszédaid is távoznak, a két-három pohár tejes kávétól átmelegszel és átgondolod, hogy mit mondasz a Downing Street-en Tony Blair-nek.

Az igazi ÖRÖM

Az igazi ÖRÖM megélésének titkát keresem.

Hogyan fedezzük fel és éljük meg MAGunkban és EGYmásban az egyedi és megismételhetetlen szépséget, a kiapadhatatlan örömforrást...?

Köszönöm mindazoknak a szíve bölcsességét, együttérző szeretetét, akiknek arcában az igazi arcomat megláttam.

Mi a szeretet?

A szeretet érzelem. Kinyílás, befogadás. Az adni–kapni egyensúlya, sebezhetőség... Gyönyörködés valakinek, vagy valaminek az egyedi és megismételhetetlen szépségében, értékében (mindenkinek van) megerősítése a jóban és a szeretet kinyilvánítása tettekben is. – Mosoly, ölelés, elismerő szavak, együttérzés, megbocsátás, humor, ajándék...

Ha szeretek valakit, kérni is tudok tőle. Megtisztelem, képesnek tartom arra, hogy adni tud nekem. Aki nem tudja, vagy nem akarja megtapasztalni a kérés kínját, szeretni sem tud. Önmagát börtönbe zárja.

Ha kérés nélkül is adjuk szeretetünket, sokszor természetessé válik, birtokolni akarják. Nincs gyönyörködés, lehúz az ilyen kapcsolat.

Az önvédelem, szabadságunk megőrzése a legszentebb kötelességünk. Senkinek nincs joga birtokolni egy másik embert, hiszen a szeretettől fosztja meg magát – szeretni csak szabadon lehet.

A bűntudat, a szégyen, de még a hála is megakadályozza az örömet, szeretetet, szabadságot. Jézus is sokszor mondta: „Örüljetek! Szeressetek! Ne féljetek!”

A „segítek neked”, „szükségem van rád” alá-fölé rendelt kapcsolatot tükröz. Az igazi segítség az, ha a másik emberrel saját belső erejét, szépségét, értékeit felismertetjük, szabaddá válik és bízik

önmagában. Tudja önmagát és másokat is szeretni. A bezárkózottakért, elutasítókért a szeretet imádkozik. Olyan erőt, segítséget, kegyelmet közvetít számára, ami a szabad akaratát tiszteletben tartva, önmagához visszavezetheti.

Ahogy a levegő és a napfény, úgy a szeretet is kifogyhatatlanul körülölel mindnyájunkat. Mindenki a szabad akaratával eldönti, vállalja-e a kinyílással járó kockázatot, vagy marad az értelem biztonságos sáncai mögött.

A lélektől-lélelig kapcsolat a szeretet oda-vissza áramlásáról szól. A SZERETET AKARAT KÉRDÉSE. Isten a szeretet. Mindenben és mindenütt ott van. Bennem, benned, mindnyájunkban, közöttünk. Mi döntjük el, hogy meglátjuk-e, észre vesszük-e. Elsősorban önmagunkban.

A bennünk rejlő magasság felismerése tesz képessé arra, hogy mindenben és mindeniben gyönyörködni tudjunk.

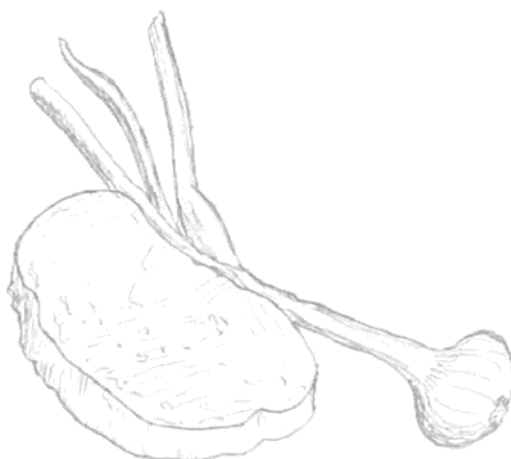
Tárd ki karjaid!

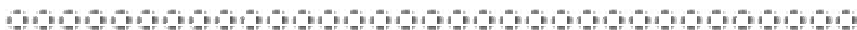
Élet

Kinyílás

Egyszerűen

Csendes éjjel

Leszállt az est
a nap nyugovóra
tért
a csillagmilliárd
országába
egy lélek
hazatért.

Behunyom a szemem
e csendes éjjelen
látni
vélem azt
akit
rajongva, igazán
szerettem.

Kinyitom a szemem
látni vélem kedvesem
ki
izzó csillagszőnyegen
repül
felém e
csendes éjjelen.

Küldetés

A hófödte mezőkre
lábnyomokkal írtál
felhőkergető
szélre bízta.

Kör, melyben
járok-kelek
végső határ
ameddig elérhetek

A képzelet játéka

Halovány arcod színt
kap a vállamon.
Néma ajkad szóra
nyílni látom.

Hirtelen eszmélés
s rádöbbenek.
Csúf játékot játszott
velem a képzelet.

Játékod felzaklatott
szívembe remegést hozott.
De nem haragszom,
te nem tudhatod,
Ő már rég halott!

Eszmélés

... hirtelen
CSEND lett,
mely egyszerre
volt mély és magos,
s nagy messzeségből
tévelygő éneket,
zengzetet hallatott.

... hirtelen eszmélés
álmaim
leghegyén,
s döbbenet:
jobb élni Veled,
mint nélküled

Csillagvarázs

Millió, apró,
imbolygó
fény az éj
sötétkép
szőnyegén.
Varázslat.
Telve titkokkal
csodával
misztikummal
millió
megmagyarázhatatlan
dologgal.

Hiányzol

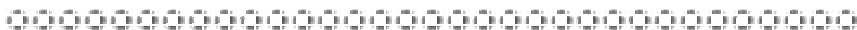
Ha most is mellettem lehetnél,
hozzád bújhatnék
és elcsitulna háborgó szívem.

Meghitt esték, álomittas hajnalok
a borzongás végig fut testemen,
s Te nem vagy itt velem!

Jó volna kezedet kezemben tartani,
egymás szemében ragyogni
újra, s újra álmodozni.

Mindez csak álom, az ébredés a való,
hiányod senkivel nem pótolható.

Költemény...

Költemény
minden napod,
ha őszinte, ha igaz.
Ha gondolataid
édes gyermeke
a szó, a tett.
Ha fák csúcsára
kismadárként
röppen a szíved,
mert a boldogsághoz
elég neked
maréknyi napfény
és napmeleg.

Költemény
minden napod,
ha ölébe fogad a csend,
ha sorra kitárod
ablakaidat
kint és bent.
Ha lelked mélyén
megleled
az ősi szálakat,
mely más, meg más
én-hez vezet,
s rájössz,
hogy mind te vagy.

Költemény
minden napod,
ha másokban
meglátod
önmagad.
S ha meghallod
mint zeng
a végtelen orgonája
tested templomában,
ha meglátod
a fényt, ahogy
isteni lényed
felragyog!

Költemény
minden
napod!

Lásd

A hangok, a szavak
a gondolatok
világos teremő
hatalma benned
szikrázik, ragyog.
Míg tejútrendszerek
szárnyalnak veled,
s észre sem veszed.

Észre sem veszed,
mert indulatok
látatengerében
pusztítva áradsz,
s égnek el mindazok,
kik kezüket érted
nyújtották s vártak.

A majdan szétporló
anyagba lassan
te is beledermedsz,
kövé leszel és
kaviccsá szelídülsz,
s hosszan feleselhetsz,
míg folyóknak partját
s arcodat hullámok
hófehérre mossák.

Utad

Utad úttalan.
Lépted illúzió.
Csupán a fény ragyog,
– távoli csillagok.

Bakancsod nehéz.
A szíved tiszta.
Visszahúz a föld?
Magad ne gyötörd.

Igazi szárnyaid
belülről nőnek.
Ő is segít majd,
ki ellened tart.

A szálak a mélyben
összeérnek.
Magad vagy az út
és magad a lépted.

Múltad és jövőd.
Az itt és most.
Ahogy megalkotod.

Századok viharába...

Századok viharába
kapaszkodsz a mába.
Görcsös gyökereid
élnek a mélyben,
borzas fejed fölött
a végtelen süvölt.
Perc még élsz: a jelen,
bár időtlen vagy,
mégis védtelen.

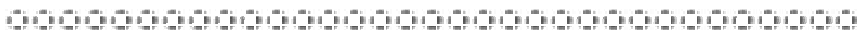
Mindegy mivé születesz,
teremtőd minek szánt,
önmagadért kell csak,
hogya kiállj a próbát.
Ha szikla? – Légy szikla,
szikrázó dacokkal,
konok, ellenálló
szirteden sasokkal.
Árnyat adó lombos,
a tiszta levegő
gyára legyél, ha fa.

S ha ember? – Légy Ember!
Küzdeni is tudó
ölelő karokkal,
ki bátran s győztesen
vív támadó sasokkal,
s bármerről fúj a szél,
Ember marad,
mindegy hol jár,
főúton vagy mezsgyén.

A gyerekkor

A szürkeállomány
lövészárkaiban
lapul a gyerekkor.
Marionett-bábú
felnőtt figurádat
ő rángatja, ahogy
kedve tartja, s akkor.

Kincsekkel teli zseb.
Hegynek föl, hegyről le
cipelheted végig.
Varázsszemüvegét
eldobod. S fölveszed:
jó látni és nézni.

Szeretlek!

Szeretlek, mint esőt a fellegek,
szeretlek, mint napsugár a földeket,
Szeretlek, ahogy nő férfit szerethet,
egyszerűen, szerényen, érted epedve!

Szeretlek, mint virágot a méhek,
szeretlek, mint esőt a rétek,
Szeretlek, hisz érted születtem,
kérek, add vissza a hitemet!

Szeretlek, mint fák a szeleket..
szeretlek, mint tavaszt a kikelet,
Szeretlek, oly súlyosak az érzelmek,
vágyom rá... érinthesselek!

Szeretlek, mint a vágy a szerelmet,
szeretlek, mint elsiratott kedvest,
Szeretlek, ahogy nő férfit szerethet,
siratva, mit megélhettünk volna ketten!

Hogyan közelítsek!

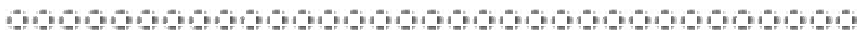
Hogyan közelítsek hozzád...
napfénnel melegítelek...
Hajladozva, mintegy virág...
szélfuallattal simogatom lelked!
Csak nézlek..., s előtt a vágy...
Érinteni..., nem merlek!
Hogyan közelítsek hozzád...,
hogy el ne ijesszelek!

Nehéz keresztet cipelek...

Nehéz, mázsás keresztet cipelek...
néha leteszem, majd felveszem,
Súlya alatt görnyed fáradt testem...
kínok közt szaporázom léptem...
Meg-megállok, majd botladozva viszem,
tűröm némán, mint rám mért az Isten,
S a szenvedéllyel tűzdelt keresztet
a boldogság kék ege fölé emelem!
Az életem..., nehéz és keserves..
szeretek, s engem nem szeretnek,
Rám talált az égő szerelem...,
de viszonzatlan minden érzélem!
Szívemen gyógyíthatatlan sebek...,
Hátamon... nehéz kereszt...,
De vágyaimat soha nem adom fel,
utolsó leheletemig téged szeretlek!

Té vagy!

Te vagy a bírám, az ítéletem,
te vagy, ki fogod a kezem,
Te vagy a boldogságom, az erényem,
te vagy a szerelem maga nekem!
Te vagy az örömteli percek,
te vagy, kit szívem hűen szeret!
Te vagy, aki nekem nincsen...
te vagy mégis egyetlen kincsem!
Te vagy a szívemben sötétlő éjek,
te vagy lelkemben a kiáltó szelek,
Te vagy bennem a sziporkázó lélek,
s te vagy, kiért élni érdemes!

A szerető

Csak szeret Ő. Vár és fogad.
Vágyom és gondolok Rá sokat.

Bár emberarcú furcsa lény,
Olykor-olykor talán szerény.

Ömlesztve ad! Nem mérlegel.
Ha ajkamra csókot lehel.

Esélyek

Egyszer valahogy réges-régen,
Egy nőre vetettem szemem,
Állta, ahogy rárévedtem.
Nem szólt rám, hogy szemtelen.

Az élet-hozta változások
Kitágították a teret,
Azóta nem tivornyázok,
Mert érzem, valaki szeret.

Nincs értelme zsivajgásnak,
Nem dőlnek össze az egek,
Már minden más, tudom én is,
Hisz nem vagyok már gyerek.

Az életem újra fel ragyog,
Ha felragyognak a csillagok.
Hosszú utamon párban megyek,
Már nem egyedül ballagok.

Váratlan fordulatokkal is
Lényem megnyugvást talál,
Számítok sokszor arra is,
Megkönyékezhet a halál.

Megszoktam régen a harcot,
Nem zavarnak farsangi arcok,
Nemcsak égig érő hegyek
Vívják a természetharcot..

Fontolgatás

Vagyok, vagy nem vagyok,
Ez már nem is kérdés.
Lenni vagy nem lenni,
Filozófus képzés.

Szeretnek-e vagy nem,
Bánja már a kánya,
Volt már a Világnak
Ezer boszorkánya.

Lenni, vagy nem lenni?
Kár filozofálni,
De mindég két lábon
Kell állni és járni.

Károgat a varjú,
Még ha százéves is,
Élni kell, élni kell,
még ha keserves is!

Egy leány a vonaton

Válaszolnál, ha hozzád szólnék,
Te tünemény!
Barna szemed mámoros
éjszakába csábító tűz.
Szerénységed, nyugalmad,
bántóan felforgató!
Az elérhetetlenség
vad tüzét gerjesztő
valóság.
Álmodni leszek kénytelen
ezután, hogy el ne
feledjek szenvedni
érted, mert körötte
a szellő is vihar!
Nagy a távolság, mely
Így kiábrándít.
Rád boldogság
És siker vár szüntelenül,
Én elveszek,
nincs út se menekvés
Feléd,
csak szakadék van,
vad mélység, melyből
felkiáltok majd:
Miért is láttalak meg?!

Hangulat

Nem rohanok a vesztőhelyre.
Utánam az élet nagyja,
Nem vágyom senkitől se kegyre,
Ha jön az ítélet napja.

Esély kell a kiábrándulásra,
Elindulok vándorbot nélkül.
Olcsó életnek magas az ára.
Itt vagyok aprópénz nélkül.

Terebélyesedő álom lakik
Álmatlansághoz szokott nyoszolyán,
Nagy messzeségből ide hallik,
Mire is intett jó anyám.

Tárogató hangja zúg a hegyről,
Zempléni bércek hangja szól,
Kilépnek az üdvhadseregből,
De nem látom, ki és hol?

Nyakamra ülnek árnyképesek,
Reám röhög a tetszhalál,
Konganak távolodó lépések
Öregségem zord hajnalán.

Álnokokat látok álmok helyett,
Agyamra tétlenség tapad,
Belém most önt furcsa kedvet
Elhaló, ködbevesző szavad.

Őszi égből

Látni itt-ott fényes csillagot.
Én csak hullócsillag vagyok.
Nézem, lesem este az eget,
Mikor nem fedik fellegek.

A széles Tejúton látom gyakran,
Csillag milliárdok lankadatlan
Hévvél tartanak össze folyton,
Vándorolhatnék-e a Tejúton?

Hozzá köt minket a mondavilág,
Csaba királyfi jött azon át.
A Földre szállt, nem hullott le,
Nevét ma zengjük énekelve.

Nézem, lesem az őszi eget,
csodálkozom rajta eleget.
Jó lenni hullócsillagnak is,
Megirigyelheti még a nap is.

Megfigyelés

Magukba beszélő öregasszonyok,
Kik nem tudják, mikor is
Voltak menyasszonyok.
Ellepik este a csendes temetőt,
Mint őseink hajdan Rigómezőt.

Meghasonlott özvegyek járnak,
Hajtja őket a lelkiismeret.
A férj sírjánál letanyáznak,
Mert másképp nyugtuk nem lehet.

Szeretnék egyszer lelkükbe látni,
/jól ismerem gyászos múltjukat/
Küszöbön altatták sokszor az „embert”
Ha keresztezték útjukat.

Megállnak olykor, s messze néznek,
/ kezükben hervad a virág /
Távolba vezett a múlt nagyon
És megváltozott a Világ.

Keserves lelkiismeret furdalja őket,
Langyos, tavaszi hajnalon,
Míg az elmúlás szellője árad
A félig nyitott ablakon.

Idéznél Sándort, s fáj a lelke,
Látom, ha a semmibe lép,
Egy másik Gyulát kereste,
Bár már oszlik a kép.

Úzött lelkiismerettel?
Vagy régi emlékek során,
Újra egyesülnek valahol,
Avas csontok halmazán.

Látom, hogy várják azt a percet,
Amikor eljön az a vég!
Ami pontot tesz jóra-rosszra,
Ha egyszer mindenből elég.

Kitárják szívük a hantok mellett
rég elfeledték: remélni kár.
Mégis jobb volt együtt élni?
Avagy még sincs így talán?

Véleményalkotás

Nincsen ellenvéleményem,
Ellenben van véleményem.
Én kimondom kökeményen,
Kökeményen.

Ellen álhatatlan átok
Ült reátok hű barátok,
Rombolása életünknek,
Életünknek.

Hányatott lett életutunk,
Csináljuk, míg meg nem unjuk,
Új századunk lesz a múltunk,
Lesz a múltunk.

Nincsen ellenvéleményem,
Ellenben van véleményem.
Róma ledőlt, dőlünk mi is,
Vihar dönt el, dőltek Ti is,
Dőltek Ti is!

Természetes, amit a természettel művelünk?

Azzal a jelszóval kezdem ütögetni a billentyűket: ha írásom nem is örökéletű, legalább aktuális legyen. Szeretem kihasználni az élet mozzanatait, különösen, ha rendhagyóak. Régi mondás riporterek, írással foglalkozók körében, hogy a téma az utcán hever. Az én írásom alanyai nem az utcán, hanem a mádi szőlőhegyen heverték, helyesebben kerültek el, egy villámcsapás miatt, 2003. április 13-án! Pénteken. Minden stimmelt, péntek, 13. Szerencsétlenség a négyzetten! Bejött.

Gondolatban visszapergetem az eseményeket. Április 14-én hajnalban néztem a televíziót. Az előző napi adást ismételték, ha jól emlékszem az Objektívban készült riport a mezőzombori asszonyokkal a miskolci Kórházban. A felügyelet és megfigyelés alatt álló asszonyok a nap hősei, sőt a munka igazi hősei. Aznap még egy hőst produkált az élet. Mert egy rendőr századost akció közben leterített a körözött bűnöző. Én a hét asszonnak akarok emléket állítani. (Erről a hetes számról is megvan a világ véleménye).

Ó rohanó világ! Mit kell átélni az emberiségnek a civilizáció címszó alatt, mert egy talpalatnyi föld, egy lavórnyi tó, egy kontinensnyi Óceán rettegésben tarthat kilenc milliárd embert ezen a bolygón, amit Földnek nevezünk. Vitathatatlan, ami történt, vagy történik legújabb korunkban, az nemcsak a természeti erők kizárólagos műve. A tudomány és technika, az atomkor kompjuterizált világa rátesz egy lapáttal. Ráérő kutatók foglalkozhatnak olyan

témákkal, hogy a felgyorsult, sőt, logaritmikus görbével ábrázolható változás (szándékosan nem írtam fejlődést) mennyi katasztrófát, váratlan, de kedvezőtlen fordulatot hozott és hozhat a jövőben, ami anyagi mércével sokszor mérhetetlen. A természet törvényeinek igába hajtói, hogy az szolgálja az emberiség javát, – igencsak egyoldalúan közelítették meg, mondjam ki: a haszonszerzés oldaláról, kivétel Nóbél Alfréd, aki rádöbbsent, hogy felfedezése nemcsak jótékony, de pusztító eszközzé is válhat – vált is. A dinamitra gondolok.

Napjainkban mérlegelés nélkül küldik az emberiség nyakára „a tudomány vívmánya” jelszó alatt azokat a beláthatatlan következményeket hordozó akármiket, amelyek elsősorban feltalálói bankszámláját duzzasztják a csillagos égig, de a várható következményeket elhallgatják, azért mert nem tudják, hanem mert önzők. Persze, nem minden esetben állja meg a helyét ez a fejtegetés, mert amikor a penicillint felfedezték, senki sem gondolta, antibiotikumok arsenálját kell kifejleszteni a rezisztenssé váló baktériumok és vírusok leküzdésére, de így is láncreakció-szerűen lépnek működésbe soha nem tapasztalt új kórokozók. (lásd az Á típusú tüdőgyulladást!). A tudomány most újra rohanhat saját árnyéka után, ha egyensúlyi helyzetet akar teremteni. Az ebola vírus és az AIDS esetében már látszik az alagút vége.

De hadd csámcsogjak még a világmindenség rejtelmességein. Így néhány gondolat erejéig a csillagvilágban lehetséges élet, sőt civilizáció ügyét szeretném megvilágítani a magam módján, azon az alapon, hogy vak tyúk is talál szemet. Mert ugye, kutatnak, kutatnak évszázadok óta, kukkerrel, távcsővel, teleszkóppal, hátha felfedeznek valamelyik bolygón szántó-vető élőlényt. Eddig nem járt sikerrel. A legújabb kor műholdakat, űrhajókat, szondákat enged évtizedes útjukra. Színképelemzésekkel már biztos adatok állnak rendelkezésre égitestek hőmérsékletéről, felszíni viszonyairól, anyagairól, légköréről, szervesetlen vagy vélt szerves anyagairól, ami már az élet jele, de civilizáció egy szál se. Sebaj, működik a fantázia, különösen az idegzavarokkal küzdők körében, így megszületett az UFO-elmélet, megjelentek a gabonakörök, (a „kendermagosok nem ide tartoznak”) a körök rejtélye megoldódott, mert a huncut diákok, akik az éj leple alatt elkövezték azt a gázságot, hogy UFO leszállóhelyeket díboltak a kalászos táblában, örömmámorba kergette az ufológusokat. Aztán jött a nagy kiábrándítás. A táguló világmindenség nem adta meg magát.

Ha nem, nem! Menjünk le az óceánok mélységébe (majdnem fenekét írtam, pfuj!) életet kutatni.

Kutya dolog ez az élet. Megpróbálok azért komoly maradni, bár annyi gondolat zsong bennem, mint amikor egy méhraj elindul önálló életet keresni. De mi a fenéért akarnak mindenáron más élőlényeket hozni a nyakunkra? Lehet, hogy meg se lehetne őket tanítani dolgozni. Kilenc milliárd ember lehet 2050-re a földön és sokan nem is akarnak megtanulni dolgozni, mert a humanitáriusok összetarhálják nekik az élelmet, az meg elég a fajfenntartási ösztön gyakorlati alkalmazásához. Visszatérve a fényévek birodalmába. Ha mégis lenne valahol úgynevezett kultúra, netán még nyelvrokonokra is találánk, mert mi ebben vagyunk nagyok, ki bírná letenni egy rokonlátogatás úrutazási költségét, az ajándékokról ne is beszéljünk.

Szélmalomharc az egész! Én a kis „vak kakas” elkezdek most kapingálni az univerzumban. Induljunk ki abból, hogy minden Isten teremtménye. Ő gondoskodott a változatosság végtelenségéről is! Szerintem ezen az alapon nincs két egyforma bolygó. Nincs két azonos pálya, emiatt koccanások is előfordulnak. Nincs még egy Föld! Erre további bizonyítékokkal szolgálók. Nincs két egyforma ember. Micsoda szerencse ez! Jártomban-keltemben nézegethetem a nőket, mint Isten teremtményeit, bár mind a másé és nem lehet megunni ezt a végtelen változatosságot. Mégis a legtöbb férfi képes kitartani egy nő mellett, sőt van olyan nő, aki kitart egy férfit. Még egy gondolat erejéig az emberről, mint a végtelen változatosság egyik bizonyítékáról. Nincs két azonos ujjlenyomat! Lépünk tovább.

Az állatvilág és a rovarok sokasága kifürkészhetetlen. Még nagyító alá se kell tenni, hogy dúskáljunk a változatosságban. A mikroszkopikus világ se kivétel ez alól. Nincs két egyforma atom, atommag, elektron, elektronpálya. Nincs két azonos élettartamú lény. Csak azért nem sorolom tovább, mert ezt is meg lehet unni, nemcsak olvasni, de írni is. Ezután megkérdem: elképzelhető még egy földi, vagy ahhoz hasonló élet? Na és a végső érvem perdöntő lehet! A Jóisten már azt is megbánta, hogy meggyúrta a Földgolyót, mert már annyi bosszúságot okozott neki, hogy esze ágában sincs ehhez hasonlót csinálni. Aki eddig elolvasta, joggal mondhatja, ez nem szépirodalom. Még szép! Az nem szép, hogy ilyenekkel is foglalkozni kell a tavasz, a szerelem és a boldogság helyett.

Április 14-én, amikor már megpitymallott és túl voltam azon a bizonyos TV-riporton, ami majdnem hét asszony végzetes tragédiája is lehetett volna, felfogtam egy vasvillát és elindultam a szőlőbe évelő gyomokat kiforgatni. Közben az előző napi villámsujtás foglalkoztatott. Arra lettem figyelmes, nem világosodik a reggel, sőt nyugat felől sötétedik is. Aztán Tiszaújváros felől megdördült az ég, majd egyre közelebb-közelebb csapkodtak a villámok. Ennek a fele se tréfa, mert tudom, a villámok a vasvillámmal is találkozhatnak! Ott hagytam csapot-papot. Mire az 50 méterre lévő lakásomhoz értem, már két centit nőttem a záporosó nevelő hatása alatt. Ekkor született meg az ötletem, amit pályázattá gyúrtam s egy intelem körvonalazódott ki a hét mezőzombori asszony esetéből.

Ezután hét főnél kevesebben, vagy nyolcnál többen menjenek együtt a szőlőhegyekre. INDOKLÁS: a mádi hegyoldalban hét asszonyt környékezett meg a villám. Ez a hetes szám egy durva közmondás alanyaira is vonatkozik, akikkel a búbánatos természet összetévesztette a dolgos asszonyokat, akikből kis híján mártírok lehettek volna. Így most azt kívánom nekik, ha már megúszták szárazon, Isten éltesse Őket az emberi életkor legvégső határáig, szeretteik körében. Biztosan nem vagyok egyedül, aki a maga módján állít emléket a szerencsétlenségben is szerencsés napnak.

A Hegyaljai Alkotók egyik nagyra becsült festőművészenek, Bakti Károly barátomnak ajánlom, festményen állítson emléket a hét munkásasszonynak.

† *Lindák Mihály*

*Nem kérek kegyelmet,
mert meghalni is csak büszkén lehet.*

Csak neked

Csak neked szól minden szavam,
mert örökölni ezt hagyhattam.
Testileg már eltávozok,
de lélekben veled vagyok.

Örökséged hát legyen a hit,
mitől semmi el nem tántorít!
Szilárd elvek és ideálok
nyomán békédet megtalálod.

Ne veszítsd el soha a reményt!
Ez mutatja utadat, a fényt.
Mindez beragyogja lelkedet,
és várt boldogságod megleled.

Szeretet a legfőbb jótét.
Nem érdemed, csak ajándék.
Viszonozd hát önzetlenül,
feletted az ég kiderül.

Örökséged csupán ennyi,
tanulj meg hát vele élni.
Csak neked szól minden szavam,
mert örökölni ezt hagyhattam.

Álmodom

Csalóka délibábos tájon
dér csillog a nyárfákon.
Sírba hulló rög kopog.
A tél közelít, lépte kopog.

A jajszó sem hallik már,
néma lett, kihalt a táj.
Álomvilágban éltem én,
ahová nem jut el a fény.

A felkelő nappal megvirrad.
Biztató hajnal hasad.
Fű kizöldül, rügy fakad a fán,
harmat csillan az ágán.

A megújuló élet
szebb lehet, mint reméled.
Álomvilágban éltem én,
mert éltetett a hit, remény.

Csalóka délibábos tájon
kérlek, hagyjatok, én álmodom.
Kérlek, hagyjatok, míg álmodom!
Kérlek, hagyjatok, még álmodom...

Kezed és szíved üres marad,
Ha képzeleted elragad.
Kopár, pusztá, téli táj
Az álmokép; – bár még fáj.

Születésnapra

Elmúlt egy év és öregebb lettél újra,
fiatalságod már nem tér vissza soha.
Elérkezett a leltárkészítés ideje,
vess számot azzal, mi volt életed értelme!

Születtem, éltem, szerettem
és öntudatra ébredtem.
A lassan elkopó évek
eltörlik az emlékeket.

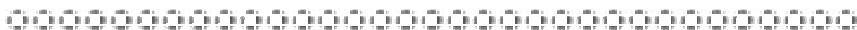
A barátok lassan elfogynak,
csak a leghűségesebbek maradnak.
Barátság, hűség, szerelem,
nyugalmam végre megylem.
A mindent átható értelem
nem más csak álca, félelem.

A gyors érzelmi változások,
válságok és fellángolások
jelentik az érző emberi lényt,
a mindent átható, beragyogó fényt.
Az idő lassan lejár, a tollat leteszed,
a homokórán az utolsó szem leperereg.

Por a porhoz, rög a röghöz,
megszűnik minden, mi lekötöz.
Lelked felszabadultan szárnyal,
mint a friss, tavaszi madárdal.

Vagyok

Vagyok, fény és árnyék,
valóság és játék.
Vagyok, hideg és meleg,
szerető és rideg.
Vagyok, kit gyűlölnék,
és szívből szeretnek.
Vagyok, hitehagyott,
eszmékért elhagyott.
Vagyok, jó szerető,
időnként fecsegő.
Vagyok, hű barátod,
alkalmatlan párod.
Vagyok, heroikus,
vagy melankolikus.
Vagyok, szókimondó,
mindent megtagadó.
Vagyok, egy álomkép,
máskor csupán rémkép.
Vagyok, még szertelen,
sokszor szégyentelen.
Vagyok, aki adok
és keveset kapok.
Vagyok, nagyon gazdag,
de rendkívül szegény.
Vagyok, a hit, a remény,
az elveszett esély.
Vagyok, a lenn és fenn,
talán érdeemtelen.
Vagyok, olyan,
mint magadat látod.

Drága szüleim!

/Emlékére/

/segítségüket kérve – műtét előtti gondolatok/

Anya – Apa, – kik fenn örködtök –
Ne vessétek meg, ha Isten után
Hozzátok könyörgök!

Ti tudjátok, mennyit szenvedtem,
Kérlek benneteket, enyhítsétek lelkem!

Miért bánt a sors oly kegyetlen
Hozzám? Mit tettem? Mit tegyek, hogy
Méltó legyek hozzád?

Apa – Mama – Égiek – segítsetek engem!
Adjatok békét háborgó lelkemnek.

Testvéreim lelkét hozzátok közelebb,
Ne engedjétek, hogy gyűlölködni kelljen!
Oldjátok fel, mint béklyót a rabokon – hogy
Szívünk újra-újra gyermekien ragyogjon!

Kérlek, imádkozzatok odafenn
Érettünk, hogy itt a földön, míg élünk
Ne legyen ellentét közöttünk. Imáim felétek
És Mária felé, legyen megnyugvás – szeretet, és
Béke! – Ennyi gyermeket nem hagyhattok magára,
Mert gyengék – erőtlenek, ezt mindenki látja!

Legyen erőnk megkövetni benneteket!
Hogy életünk végig Ti legyetek itt hagyott
Gyermekeitek örök vigasza – békéje!

Mária Édesanyánk, könyörögj érettünk,
Légy kegyes hozzánk – egyengesd az utunk!
Ha nehéz és göröngyös –, tedd simává, kérlek,
Mária országa legyen béke része!

Mária – Mária csodálatos Anya
Engedd Szüleimet országodba – hallgasd meg
Kérésünket –, tedd életünk szebbé ezen a földi világon,
Hogy odaát lelkünk csak téged szolgáljon!

Tarcal...

/A Gála Műsor emlékére/

Tarcal – Tarcal szeretnélek látni
Ismét mosolygós arccal –,
Tudtam örülni, látni tégedet –
Megcsodálni szép hegyeidet.
Láttam ugyan én már e szép hegyeket,
Hisz itt születtem nem messze tőletek!

A Tisza, a Bodrog csak nekem integet,
Felidézi régi-régi szép emlékedet.
Jó volt látni téged kedves hegyalja –
Látásod a szívet visszacsalogatja.
Ki itt a környéken töltötte gyermekkorát,
Tudja, hazavárja Ő elkóborolt fiát!

Tarcal – Tokaj – Tisza – Bodrog
Visszavágyom mindig, ha rátok gondolok.
Isten segítse szorgalmas népedet,
Hogy mindig visszavárják szerető gyermeked!

Varázsvessző

/Szögligeti ásatáson/

Kr. Sándor ELTE-n végzett geológus, régi barlangkutató ismerősöm. Nevét hírhedtté az tette, hogy „elvből” nem tesz különbséget az „ly” és a „pontos j” között... Számára a hülye is pontos jével írandó, s az ülőhelye második fele megegyezik a heje-huja első felével.

Egy-két évtizednyi geologizálás után újabb „hírhedség”-re tett szert: „varázsvesszős” kutatásokba kezdett, mi több: „varázsvesszős” tanfolyamokat hirdetett meg rendre a budapestieknek.

Pár éve történt, hogy Szögligeten, a Julcsa-barlangi ásatáson összefutottunk. Segéd munkát végeztünk mindketten: a régészek által spaknival óvatosan kibontogatott egykori barlangfelszínek fokozatos feltárása során leszedett anyagok a barlangból kiszállításra kerültek, s mi a barlang előtti területen az anyag másodszori átvizsgálását végeztük, annak átrostálásával: nehogy egyetlen bronz-fibula, egyetlen obszidián-penge vagy egyetlen cserépedény-darabka kidozásra kerüljön, óvatlanul.

A kezünk szaporán járt, a szemünk éberén figyelt, a szánkat és a fülünket beszélgetéssel kötöttük le. Kérdeztem, hogy halad a varázsvesszős kutatásokkal.

– Érdekel...? Hiszel benne? – kérdezte nyugtalanul, kissé gyanakodva.

– Persze, hogy érdekel! – mondtam. – A hitem pedig megalapozott, mert megtapasztaltam, hogy valós adatokat mond az igazi varázsvesszős kutató.

Elmeséltem neki, hogy több, mint húsz évvel ezelőtt számos geofizikai (rádiókip) mérést végeztem a Bükk-hegységi Létrás-tetőn. Mészköhasadékokat, barlangjáratokat kerestem. Találtam is: a vizsgált, kb. egy kilométeres szakaszon három hasadékrendszert azonosítottam.

Miután ezeket térképen ábrázoltam, megkerestem Borbély Sándor hidrológust, neves miskolci varázsvesszős kutatót, hogy járja végig a

vonalamat. Ő mér, én pedig jegyzőkönyvezem, amit mond, majd pedig összevetjük a geofizikai eredményekkel...!

Ráállt. Végigmentünk a vizsgált vonalon. Borbély Sándor mindhárom hasadékrendszert kimutatta. Sőt! A harmadiknál még mélységi adatokat is hozzáfűzött: „kb. –50 méteren lesz a barlang-folyosó.”

Kérdeztem, hogy minek alapján mondja a mélységadatot.

– Nem tudom megmagyarázni! – vallotta be őszintén. – Sok tapasztalat alapján tudom, hogy egy bizonyos érzés a 10–15 méter körüli mélységhez kötődik. Ha nagyobb a mélység, mást érzékelek. Ez pedig itt még nagyobb mélységet sejtet, ilyenek a belső érzéseim.

– Tehát, tudom, hogy valós a varázsvesszős tudás, de magam még nem próbáltam. – fejeztem be az előzményeket.

Kr. Sanyi láthatóan megnyugodott, s felszabadultan mosolyodott el:

– Mindig hordok magammal varázsvesszőt. Ha érdekel, és lesz időnk, megmutatom, hogyan mérek vele.

Így is lett. A déli szünetben elővett két darab, L alakúra hajlított acélhuzalt: 10 és 30 cm körüli méretekkkel, kb. 1 mm vastagsággal. Egyet-egyét megfogott jobb és bal kezével. A rövidebb részt két ujjal (mutató és hüvelyk) úgy tartotta függőlegesen, hogy a rövid rész vége a tenyér párnáján feküdt, a kisujj meghosszabbításának irányában, a hosszú szál pedig – a vesszőt tartó két ujj felett – vízszintesen, párhuzamosan előre mutatott.

– A mérőeszköz te magad vagy, a vesszők csak a mutatók... Ha nincs semmi mérendő, akkor párhuzamosan mutatnak előre. Ha valamit érzékelsz, a vesszők elfordulnak, és egymást keresztezik. Kelet–nyugat irányban, arccal észak felé fordulva, oldalra lépegetek – mutatta, csinálta, – s közben tartom magam előtt a két vesszőt, a könyökömet az oldalamhoz *nem* szorítva.

– Figyeld meg! – folytatta, – 2 méterenként összehajlanak, összeakadnak a vesszők, mert 2 méterenként vannak a Hartman-vonalak összesűrűsödései. Próbáld meg!

Próbáltam... Lépkedtem, tartottam... Néha összeakadtak, néha nem.

– Gyakorold! Nálad hagyom a vesszőket.

Másnap reggel késtek a régészek, így elővettem a vesszőket, s elkezdtem lépegetni nyugatról keletre, úgy, ahogyan előző nap tanultam. Tartottam a tenyerem párnáján a huzal rövidebb végét,

tartottam a könyököm az oldalam mellett, de *nem* hozzászorítva, tartottam két ujjal a rövidet függőlegesen s a hosszú szárat vízszintesen, előre.

Ám, sajnos, a varázsvessző nem úgy működött, ahogy kellett volna. Hiába lépegettem kitarotán oldalirányban, számolgatva: ez a 2. méter, ez a 4. méter, stb., a vesszők minden fél méterben összeakadtak... Elkedvetlenedve félretettem a vesszőket... Jött Kr. Sanyi.

– Na, mi újság?

– Semmi... – sóhajtottam. – Nem megy ez nekem...!

Kr. Sanyi kézbe vette a vesszőket, s elkezdett lépegetni Ny–K irányban.

– Nocsak! – szólalt meg néhány másodperc múlva. – Úgy látszik, front közeledik, mert összesűrűsödtek a Hartman-vonalak félméterenkéntire...!

Szúrd fel, Jenő!

– Szú-ú-ú-úrd fel, Jenő...! – halk, suttogó hangra ébredek. A többiek forgolódnak álmukban, a pokrócok alatt megzizzen a széna, s a pajtatető résein át pár csillag kandikál be kíváncsian.

– Szú-úrd fel, Jenő! – ismét a nyafka női hang. Megismerem: Nettie.

Egy pele fut végig a gerendán, hallom a neszezését, majd egy fojtott férfihang szól:

– Csendbe' légy már!... Aludj!

Kis szünet. A pele egy nylonzacskóval zörög. Mi lehet benne...? Talán a kenyér...? Meg a szilva!... Megint a nő:

– De szú-ú-úrd fel, Jenő-ő-ő...!

– Hagyj békén...! Nem szúrom! – vágja oda dühösen suttogva a férfi. – Éjszaka van, aludni kell!

Bölcs mondás, mondom magamban, de a pelére nem érvényes. Ha jól hallom a csendes ropogásból, már megtalálta a kenyeret. Jó étvágyat, pele bará-...!

– Szú-ú-ú-úrd fel, Jenő-ő-ő...! – kezdődik újra. Ez a nő megőrült! Esküszöm! De ez a Jenő is! Hát miért nem szúrja már fel!? Legalább

aludhatnánk...! A meghalkult szuszogásból tudom, hogy már nem egyedül figyelem az eseményeket.

A férfi hallgat. Elunta? ... Vagy túl dühös, hogy felelni tudjon...?

– Szű-ú-rd fel, Jenő-ő-ő!... – Már nem is tudom, hányadik féle hangsúllyal noszogatja Netti a férfit. A neszekből észlelem, hogy mindenki felébredt, s a hálószákokból kíváncsi fejek lesnek a szokatlan párbeszéd előadóira.

– De, Jenő...! – nyafog a hang...

A férfi elunja, s most már hangosan felcsattan:

– Mondtam már: NEM SZÚROM!!! ... ALUDJ!!! ... Ki hallott már olyat, hogy pont az éjszaka közepén...?! ... Ám, ha ennyire akarsz, hát szúrd fel *magad* a nyársra azt a szalonnát...!!

A tehetetlenségről

Érdekes történetet olvastam *Timothy Good: Az idegen bázis* című könyvében. Egy rakétafejlesztő mérnök, aki a NASA egyik Sziklás-hegységi telepén dolgozott, este hazafelé menetben egy csészalj-szerű objektumra lett figyelmes az országút szélén.

Szent meggyőződése volt, hogy ufók pedig nincsenek, így arra gondolt, hogy az objektum nyilván a NASA egyik terméke, amelyről a szupertitkosítások miatt még ő sem hallott. Megközelítette a járművet, s amikor egy hang felajánlotta neki, hogy próbálja ki, habozás nélkül beszállt a járműbe.

Az objektum kb. 50 kilométerre vitte fel, és elrepült vele New-York fölé, majd visszahozta. Fél óra alatt, 6400 km! (73. oldal) Mégsem a kb. 13000 km/h sebesség ragadta meg a figyelmemet, hanem az a kijelentés, amelyet a mérnök a szerzőnek tett:

– Nem éreztem sem gyorsulást, sem lassulást...!

– Ez lehetetlen! – kiáltottam fel magamban olvasás közben, – hiszen a testek tulajdonsága a tehetetlenség...! Vagy talán mégsem...?!

Newton szerint az erő és az ellenerő mindig együtt nyilvánul meg. Ha nekem erőt kell kifejtennem, hogy egy asztalt eltoljak, vagy elhúzzak, akkor milyen erő ellen dolgozom? Kell, hogy legyen az

erőnek egy ellenerő-párja! Mi okozhatja a tehetetlenségnek nevezett jelenséget???

Egyszer láttam egy TV-adást, amelyben egy űrhajós a súlytalanság állapotában lebegett az űrhajóban. Orra előtt egy ceruza lebegett. Meg kellett pöckölnie a ceruzát ahhoz, hogy elússzon az orra elől. Mi ellen fejtette ki ott a pöckölési erőt?

Csak egy dologra tudok gondolni: a világűrben száguldó sokféle anyagrészecske, és az elektromágneses hullámok sokasága nyomóerőt fejt ki a tárgyakra, s ez ellen kell kifejtenem az ellenerőt.

Mi történik a ceruzával, ha az űrhajó a Föld közelébe ér? A nyomóerők a világűrből változatlanul hatnak a ceruzára, de a Föld irányából valamivel kevesebb érkezik, mivel a Földön keresztül már nem minden részecske tud átjutni, s így lecsökken a föld irányából a nyomóerő. Az eredő erő így a föld irányába nyomja a ceruzát: ezt nevezzük gravitációnak.

E gondolatok alapján felujjongtam, amikor az interneten rábukantam egy angol fizikus: Eric Laithwaite kísérleteinek leírására: Íme a bizonyíték! A kísérletek bemutatására az angol akadémián (Royal Society) került sor, amikor a fizikust akadémiai taggá akarták választani. (Ő találta fel és szabadalmaztatta a mágnes-vasutat, amelyik pl. Japánban is használatban van.)

Az első bemutató során a fizikus megforgatott vízszintes síkban egy 22,6 kg-os lapos korongot, majd annak tengelyét egy hosszú nyélen felemelve, kinyújtott karral, könnyedén emelgetve ezt kiáltotta: „Nézzék, veszít a súlyából!” (Ami ugye a tömegvonzásos elméletnek ellentmondó tény.)

A második bemutató során egy kis kocsit helyezett az asztalra a fizikus, amelynek az elején egy súly lógott. Ezt a súlyt függőleges síkban alaposan megforgatta, s mikor elengedte, a kocsi gyorsuló mozgással elindult előre, pedig a forgó súly és a kerekek között semmiféle kapcsolat nem volt. (Ami ellentmond annak az elméletnek, hogy a tehetetlenség a testek tulajdonsága.) Az akadémikus urakat nem nyugtázta le a látvány. A fizikust diszkreditálták, s méltatlanul mellőzve halt meg 1996-ban, az USA-ban.

Jelenleg azon dolgozom, hogy ezeket a kísérleteket megismételjem, hogy saját szememmel láthassam, valóban működik a dolog.

Az előző információkat ugyanis „csak” egy újságcikk közölte, mivel az angol akadémikus urak – a Royal Society fennállása óta

ebben az egyedüli esetben, s nyilván azért, nehogy a tények megzavarják az addig kidolgozott, szép elméleteket! – még csak jegyzőkönyvet sem vettek fel a bemutatóról!

A fejfájásról

Jó néhány évvel ezelőtt a munkahelyemen lábra kaptak a fejfájásról szóló viccek. Egyes munkatársaim szinte ontották magukból a képtelenebbnél képtelenebb ötleteket, tanácsokat, élceket.

Volt köztük hasznos is, mint például az a reflex-kapcsolaton alapuló tanács, hogy dörzsöljük össze kitartóan a hüvelykujjat a mutatóujjal, és nemsokára elmúlik a fejfájás.

Volt aztán morbid reflexió is a „Fáj a fejem!” kijelentésre:

– Hol egy balta...? Csapjuk le!... – Mintha elvágták volna...!

Egy idő után már talán álmomból felébresztve is el tudtam volna sorolni az összes lehetséges változatot, amelyik nap-nap után elhangzott akkoriban.

Történt egyszer, hogy bánya-rekultivációs tárgyalásra kellett mennem Erdőbényére. A tárgyalást követően a bányába mentünk helyszínelni egy terepjárával. Mellém került a bánya központjának geológusa. Beszélgetni kezdtünk a rövidke úton, s egyszer csak megjegyezte:

– Fáj a fejem...

Ránéztem bajszos, busa fejére, s mielőtt még átgondolhattam volna, mit is mondok, már ki is buggyant belőlem az egyik, akkoriban gyakran hallott mondat:

– *Ilyen fej* nekem is fájna!...

Könyörgés Érette

Add, Uram, hogy elfogadjon!
Add, Uram, hogy rám hajoljon!
Add, hogy szíve nyílják végre,
Komorsága szűnjék véle!

Add, Uram, hogy rám találjon!
Add, Uram, hogy befogadjon!
Add, hogy vélem beszélhessen,
Add, hogy nékem örvendezzen!

S – egyedül a Föld kerekén –
Add, hogy Néki adhassak én!

Mióta...

Mióta vagy nekem,
Pacsirta lett szívem!
Ha fent, ha lent: Repül!
A baj, a bú leül.
Ha száll, ha énekel,
A vágya szárnyra kel:
Beszélj, mesélj nekem!
Szeress, Szerelmesem!
Ha vár a föld, a lég:
Maradj! Szeress ma még!

Szeretem a szemedet

Szeretem a szemedet,
Pajkos tekintetedet,
Azt az édes pillantást,
Felkékellő villanást.

Szeretem a hangodat:
Varázsoló szavadat.
Ritka hallgatásodat,
Néma mondataidat.

Szeretem a csókodat,
Ahogy átadod magad,
Simuló-önfeledten,
Tőlem nem rejtezetten...

Utószó:

Ha néha olykor-olykor
Veled lehetek:
A világ össz-bajával
Szembe-nevetek!

Hazafelé

Hazafelé
Hazafelé
Zakatol a vonatom.
Mosoly ül a,
Mosoly ül a
Szememen s az ajakon...

Idefelé
Szomorúság
Kísérte az utamat,
Hazafelé
Kikacagom
Minden régi bajomat!

Magyar ima

/Csöndesen, immár könnytelenül/

URAM...

Bocsáss meg azoknak, akik „NEM”-mel szavaztak,
mert nem tudták, hogy mit cselekesznek!

És bocsáss meg azoknak, akik el sem mentek,
mert nem tudták, hogy mit cselekesznek!

És bocsásd meg nekünk, az igent szavazóknak,
hogy nem tudtunk
– igazunkról –
meggyőzni még többet ...!

És kérünk, bocsásd meg a kirekesztetteknek,
hogy esdeklésük olyannyira halk,
s nem jut el a jóléti fülekhez!...

Végül, Uram, bocsásd meg az Emberiségnek,
hogy 84 évnyi jajszó-folyam
máig sem jutott el a szívéhez!...

Vágyakozás /fotó/

Tokaji emlék

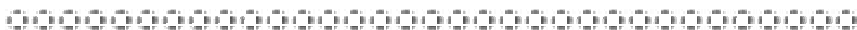
A tokaji kereszt tövén,
Napsütötte homok-kövén,
Beszélgetünk órákon át:
Nézzük az alkonyi Tiszát...

Alkony után jön az éjjel.
Csókolózunk szenvedéllyel,
Csillagfényes Tisza-parton
Vállad átkarolva tartom...

Hűlő kövön múltó csoda...
Zengő ének hív át: Oda!
Lesétálunk, hazatérünk...
Szívünk ott zeng, amíg élünk...!

Baskói erdő /fotó/

Egy csipetnyi remény

„Gyűlöllek!” – üvöltve mondja, s szeméből
a könnye kicsordul, mint mikor
annak a fejszének az éle kicsorbul,
amivel készül elvágni a nyakát.
Nahát!
Mily meglepő az élet! Különösen, ha spontán
módon éled.
Fogadd el
– Egy vagy mindennel!

Törd meg...

Hanyag az agyag, amiből vagy
ilyen a léted, és talán érzed –
változtatni kell!
Lehetne ugyanúgy,
de lehetne jobban
nem oly unottan.
S mikor elmerültél magadban
lágyan felszínre tör valódi éned.
Amivel tovább éled életed, ha jó.

Újrakezdés

Két életed: vagyon!
ha megérdemled hagyom,
hogyan megérthesd a választ,
ami nagyon fáraszt.

Hat kiveted magadat,
a csukott ablakon,
s meddig földet érsz,
átgondolod múltad húsz évet.

Félúton megállsz, nézelődöl
rendelsz egy kávét magadnak,
s ahogy a homokszemek haladnak –
már nem bosszanthat.

Értsd meg, elfolytak kezeid között,
majd az egészet kidobtad, a szilánkok
suhogtak és a homokóra darabokra tört.
Földet érsz és megiszol egy sört. –

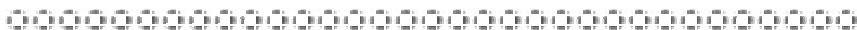
Majd elkezded a másik életed.

Figyeled?

Figyeled, hogy ez az átmenet,
hogy ment át a piroson?
S mikor a tilosban botorkál,
már rég bezártam azt a bizonyos ajtót.

Ha majd egyszer kijöhet,
nem kel több kikelet.
Majd mindent megértesz, vagy felre-
és átértelmezed.

Légy nyitott és mindenre kész,
hisz soha nem tudhatod,
az ész vajon mikor kopog,
azon az egyszerű deszkaajtón.

Nyitott szívvel megemlékezve

Roland egy dinamikus, magas, jó megjelenésű, becsületes és ember-séges egyéniség volt. Megállt a Királyhágón és még egyszer gyönyör-ködve körbenézett búcsúzóul, még mielőtt beszállt volna a kocsijába.

Erdély szépségét nem tudta elfelejteni soha, pedig már 20 éve Magyarországon élt. Az erdőt, a virágos mezőt, a nagy hegyeket a hatalmas juharfákkal, az itt-ott felbukkanó tiszta forrásokat, a körülöttük óriásira nőtt fűvet, rekettyét, vízililiomot. Egy nagyot fújt és beült a kocsiba, elindult Kolozsvárra.

A kocsi üléséről, ahogy félretolta az Enciklopédia Britanica egyik kötetét, arra gondolt, hogy a szenvedést a reménytelenség tartja életben, akárcsak őt.

A városba érve az első ismerős, akivel találkozott, egy székely, parajdi fiú volt, régi osztálytársa, egymás mellett ültek az iskolában. Roland az öröm és a könnyes üdvözlés után bement Gergő barátja vendéglőjébe.

– Légy vendégem! – invitálta a rég nem látott barát. – Na mesélj, mi van veled, hogy kerülsz ide? Megváltoztál, olyan úriemberféle lettél. Annyit tudok, hogy Budapesten élsz.

– Nos Gergő, emlékszel-e Bodulescu román tanárunkra? Tizen-négyen voltunk csak magyarok az osztályban, és hogy gyűlölt minket...

– Hogyne emlékeznék a vénemberre, most olyan 75 lehet.

– Emlékszel, hogy ki akarta belőlünk ölni az önbecsülést, magyar-ságunkat...? Állandóan kiabált velünk, rossz jegyeket adott hiába jól tanultunk.

– Emlékszem bizony a gazemberre, megpofozott egyszer, mert magyarul beszéltem. Azt mondta, hogyha román kenyeret eszem, akkor románul is beszéljek.

– Tudod-e miért jöttem Kolozsvárra? ... Meg akarom őt keresni.

– Te bolond vagy! Mit akarsz a vén bocskorostól?

Roland felugrott.

– Köszönetet akarok neki mondani.

– Na jó, de miért?

– Hát soha nem tudom elfelejteni azt, amikor megkérdezte az osztálytól, hogy kinek mi a terve az érettségi után. Román társaink négy kivétellel mind egyetemre akartak menni. A magyarok közül senki sem állt fel, ezért én jelentkeztem, hogy mennék az egyetemre. Emlékszel... emlékszel, hogy megszégyenített?

Roland megitta a kávéját, és sokáig csak nézte Gergőt.

– Azt mondta gúnyosan: te egy magyar vagy, te soha nem fogsz egyetemre járni, te csak egy magyar vagy, te nem oda való vagy! Még most is ökölbe szorul a kezem attól a megaláztatástól, attól, ahogy az osztály román fele röhögött rajtam. Gergő az asztalra csapott.

– Mi mind veled éreztünk. – Az ablakhoz rohant. – És te ennek akarsz köszönetet mondani? De miért? – kiáltotta.

Roland intett a kezével, hogy üljön le.

– Hát figyelj, te forró vérű székely góbé! Akkor hazamentem megalázva és elpanaszoltam a történeteket a szüleimnek. Édesanyám a drága – aki igen vallásos volt – lecsendesítette a szívem és azzal biztatott, hogy érettségi után áttelepszünk Magyarországra, és a tanár úr szavai serkentően hassanak rám az egyetemen. Bizony, bizony sok nehézség és megpróbáltatás várt rám az egyetemen.

– Hát sikerült egyetemre kerülnöd?

– Oh, igen. De gondolhatod: román gimnáziumból a magyar orvosi egyetemre kerülni mit jelentett... Sokszor abba akartam hagyni, na meg édesapám halála után idegen országban özvegy édesanyám mit kínlódhatott a taníttatásom miatt. De a hat év alatt végigkísértek a román tanár szavai, serkentett, meg akartam mutatni a világnak, hogy azért mert magyar vagyok, még elvégezhetem az egyetemet.

– És hogy sikerült?

– Most Budapesten egy nagy kórháznak vagyok egy köztisztelőnek örvendő főorvosa. Édesanyám biztatása és a tanár úr szavai segítettek nekem. – még hozzátette – „akik Istenre, és nem az indulataikra hallgatnak, minden a javukra van.” Most már indulok is, hogy megköszönjem a tanár úr gúnyos, lenéző szavait, megmutatom neki a diplomámat, hogy magyar létemre sikerült helyt állnom a világban. No Isten áldjon drága Gergő barátom, egy kedves mondással búcsúzom most tőled: „soha ne aggódj, és ne indulatoskodj, mert az aggodalom nem tünteti el a bánatot, a bajt, de elveszi a ma erejét!”

A nyitott szívű vámpírod

Nos hát kiről is beszélünk?
Órola, hát tudod, a te vámpírodról:
Te már régen ismered! –
Na igaz, nincs is egyedül.
Mindenhol ott van, megtalálod,
A vérszomjas piócát! –

Figyeld csak, szeme hogy villog feléd!
Menekülj, mert meggyötör!
Vigyázz, vigyázz, mert máris feléd mosolyog!
Terve, hogy földbe tapos! –
Lelki kéj lett a tápláléka.

Nos ugye, mondtam, hogy felismered?
Bizony, bizony ő az! –
Fordulj csak meg, hogy károg mögötted.
Ugye milyen ostoba?
Ha tudnád, hogy hátad mögött, hogy csíráztat.
Mindég, újra meg újra! –
Ő a vérszívó vámpírod,
A lelki terroristád!

Fenyves (fotó)

Mese, vagy valóság

Hol volt, hol nem volt, mese volt, igaz volt, volt egyszer egy idegen országban egy csodálatosan szép lila virágos város. Minden ház fehérre volt meszelve és az ablakon lila függöny, de minden házban és az ablakokon és a parkokban, mindenfelé lila és fehér virág. Gyönyörű látvány volt.

Hol volt, hol nem volt, a várost nagy hegyek vették körül. Sziklák szépen csillogtak a magasban és káprázatos lila harangvirágos rét terült el a hegy lábánál. A virágos mező lágy ölen mindennap a közelben lévő virágos teraszról kiszaladt egy fiatal lenge ruhás lány, hosszú fekete fürtös hajú szépség, egy csokor harangvirágot szedni.

Alina a virágszedés közben mindig titokban várt valakit. Várt és várt, talán egyszer hátha feltűnik a szőke herceg, fehér lovon. De nem jött és nem jött. Alina idegen országban élt, de magyar volt. Magyar szülők magyarnak is nevelték. Egy szép nyári reggel Alina már nagy csokor harangvirágot szedett, mikor a mező ösvényén feltűnt egy magas, szőke herceg. A lány lehajolt és elnevette magát:

– Nocsak – gondolta –, a szőke herceg helyett, fehér ló nélkül, fekete ruhás, csuhás jön.

Mikor a növendék kispap odaért, Alina felállt és szembe találták egymást magukkal. A kispap úgy meglepődött a gyönyörű lila ruhás lány láttán, lila virággal a karján, hogy kiejtette a táskát a kezéből. Nézték egymást, csak nézték, sokáig nézték, de szó nélkül egymást. A kispap hirtelen elindult, de gyorsan ment, ment. Alina utána kiáltott:

– Várjál, ne menj el!

A kispap megállt. Alina utánaszaladt és megállt mellette. S nézték, nézték egymást. S némán a szemükkel ismerkedtek egymással. Csak nézték, bámulták egymást. Nagy sokára megszólalt a kispap:

– Magyar vagy te is, itt az idegenben?

– Igen! – felelte elpirulva a lány.

– Na akkor gyere!

S mentek együtt, de gyorsan, szinte szaladva, egymás kezét fogva. S talán itt kezdődött, hogy hol volt, hol nem volt, de igaz mese, szép mese. Ebből a mesevárosból otthagytá a papkezdő hivatását és befejezve tanulmányát, semmivel nem törődve – mint férj és feleség –, repülni kezdtek a fehér városból és a lila virágos mezőről, egyenesen az ismeretlen magyar földre, Miskolcon szálltak le.

Két éves tapasztalatcserére küldték a férjet az akkor felépült HCM-be, a Hejőcsabán felépült cementgyárba. A lakást is megkapták, a HCM-nek épülő, kis egyforma lakások közül egyet. Készenlétinek szánt lakások, még nem voltak egészen készen sem, 1953-ban. Mindenféle kupacokban téglatörmelék, por, piszok, még lépcső sem volt. Mint első fecskék, költöztek be.

– A gyönyörű fehér-lila idegen világból, álom városából, hogy bírod ki Alina ebben az iszonyatos környezetben? – kérdezgette férje.

– Ha Rád várhatok, kibírom Ruben!

– Ezt megköszönöm.

Hosszú hónapokig nem is volt probléma. De Ruben egyre többet dolgozott, reggel héttől este hétig. Alina a sok egyedülléttől egyre többet sírdogált a honvágytól. A lakásból alig tudott kilépni a törmeléktől, az állandó kalapálás az épülő lakások miatt. Senkit nem ismerve, 22 évesen, egyre gyakrabban kérlelte a férjét:

– Nem jó itt lenni, vigyél el innen, nem akarok itt élni tovább.

Ruben ilyenkor cigarettára gyújtott, felugorva mondta:

– Ettől félted, Édesem, de két évig nem tehetem, hivatalból vagyok idehelyezve.

Alina megpróbált egyedülében verset, prózát írni és festeni is. Egyszer Ruben elvitte a TIT mellett, az írók közé. Benedek Miklós, Borsodi Gyula, Szekrényesi, az elnök, Bihari Sanyi, Serfőző, Kuzmány, Bóda, Holdi, stb. szeretettel fogadták. Majd később Kunti Ernő, képzőművész körébe járt. De Alina nem akart járni a férje nélkül egyedül, ismeretlenül. Egy szombaton, férje munkatársai kézenfogták a fiatal házaspárt:

– Na gyertek, elviszünk kirándulni...

Alina és Ruben felálltak és egyszerre kérdezték meg:

– Jó, de hova megyünk?

– Nos, Alina, elviszünk a paradicsomba! Hogy ne legyen többé honvágyad! Szebb, mint a Te Mesevárosod. Oda, ahol óriási sziklák és hegyek vannak, varázslatos palotával. Egy óra múlva már a vadregényes hegyek felé zakatolt a kisvonat, Lillafüredre, a Szent Annától. A döcögő vonat prüsszkölve fújtatott fölfelé. Alina, mikor meglátta az erdő magas fáit, nagy hegyeket, felvisított:

– De gyönyörű! Madárdal, vízesés!

Hámorban a mesés szép kisfalu, a vízesés, a Hámori-tó víztükrén nagy bogarak röpködtek, szitakötők táncoltak. A partoldalban arany-

színű fürtös virágok csillogtak, itt-ott kákacsomó volt látható. S mindennek az ékszere, kimagasló királynője, a központban tündöklő Palotaszálló.

Alina beleremegett a sok szépségbe, mikor a Molnár-sziklára fel-nézett, hangosan felzokogott és kábultan szívta magába a friss levegőt. Sírva-zokogva mondta:

– Oh, Édes Anyukám, úgy érzem, hogy otthon, melletted vagyok. Köszönöm, nagyon köszönöm, hogy elhoztatok. Itt annyi szépséget láttam, hogy azt hiszem, soha többet nem lesz honvágyam. Soha többé nem vágyom már Miskolcra elköltözni.

Férje mellé borult és azt mondta:

– Most már tudom és érzem, hogy otthonról hazajöttem, és most már végleg itthon vagyok, és itt kívánok maradni.

Ott álltak körülötte mind a hárman, könnyes szemmel hallgatták, simogatták, örvendeztek vele együtt. Ruben csak annyit tudott mondani:

– Köszönöm, köszönöm Neked!

– Megnyugodtam! Tudjátok – mondta Alina, és hol az egyikre, hol a másikra nézett –, itt az Anyaország zengő, édes, színes kertje...

Ennek pont 56 éve, és Lillafürednek köszönhettem, hogy itt maradtam, és miskolci lakos lettem. Megláttam Miskolc összes szépségét, nemcsak a hátrányát és a rosszat. Nincs többé honvágyam! Itt fogok élni és meghalni, ha kell, itt Miskolcon, még 2006-ban is azt mondom!

Erdei patak (festmény)

Az én világom

Az én világom a szeretet és béke
A sötétség és harag távol áll tőlem
A gonoszság és gyűlölet sose volt kenyerem
Istenem, hogy köszönjem meg ezt Neked!

Lelkem égi lámpása hosszú utamon
Békét, szeretetet hirdetett
Bízom Istenben, hogy Tőle el nem téríthet
A SZIRÉNEK éneke!

Hiszek én a szépségben, hiszek a jóban
Hiszek a Mindenhatóban!
Tudom, hogy egyszer itt kell hagynom mindent
De még amíg élek, azért imádkozom
Hogy gyermekeimnek legyen mit hagynom!

Téli táj (festmény)

Még találkozunk

Gyermekeim, ne féljeteK, ne féljeteK! –
Most elmegyek, de találkozom még veletek.
De ezután már nélkülem kell élnetek.
Igaz, végleg elmegyek!
De utoljára még egyszer visszatekintek.

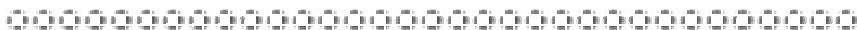
Arra ne is gondoljatok, hogy nélkülem
Nehéz lesz majd élnetek,
Mert a kezemet összekulcsoltam tiérettetek,
Hogy nyugodtan élhessetek.
De kérlek, nagyon kérlek benneteket,
A szobámba többé ne keressetek.
Hát akkor már Isten veletek! –
Anya.

Napraforgó (festmény)

Virágcsokor (festmény)

Gondolataim

A fiatalság mércéje nem az életkor, hanem a jellem és a lélek állapota. Az akarat és képzelőerő, az érzelmek intenzitása, a jókedv és a kalandvágy győzelme a lustaság fölött. Csak az öregszik meg, aki lemond az élményeiről. Az évek múlásával ráncossá lesz az arcod, de ha kialszik benned a lelkesedés, akkor a lelked is ráncossá válik, megráncosodik! Gondok, kétségek, az önbizalom hiánya, a reménytelenség, az mind hosszú évek, amelyek nem csak a testet húzzák le a föld porába, hanem a lelket is.

Az ember akár 16 éves, akár 76, csodára szomjazik, elámul a csillagok örökkévalóságán, a gondolatok és a dolgok szépségén, nem fél a kockázattól, gyermeki kíváncsisággal várja, hogy mi lesz holnap, szabadon örül mindennek.

Olyan fiatal vagy, mint a reményeid? Olyan öreg, mint a kétséged? Vagy olyan öreg vagy, mint a félelmed? Olyan fiatal vagy, mint a hited? Vagy olyan öreg vagy, mint a csüggedésed?

A kérdést ki-ki magának válaszolja meg. Addig vagy fiatal, amíg befogadod a szépség, az öröm, a merészség, a nagyság, az ember, a föld, a végtelenség és a szabadság hírnökét. Csak akkor öregszel meg, ha már nem szárnyalsz, és hagyod, hogy a pesszimizmus megdermessze a szívedet.

Magnólia /fotó/

Szerelem

A fiú nyugodtan feküdt az ágyában. Már legalább fél órája nem volt köhögési rohama. Ez jónak számított, nagyon jónak. Egy ideje már megtanulta, hogy nagyon hálásnak kell lennie fél óra nyugalomért, amikor gondolkodhat, olvashat, vagy épp tévézhet. Bár igazság szerint egyik tevékenység sem ajzotta fel túlzottan. Várt valakit, méghozzá nem is akárkit.

Arra a lányra várt, akit annyira szeretet, és akiről lassan már tudta, hogy soha nem lehet az övé. Három hónapja tudta meg, hogy az ő ideje lejárt. Az orvosok tüdőrákot diagnosztizáltak nála, ráadásul rosszindulatút. Természetesen rengeteg kezelést ajánlottak fel neki azonnal, amikkel csak egy baj volt. Egyik sem tudta megmenteni az életét. Annyi volt a különbség köztük, hogy a fájdalmasabbakkal tovább élhetett, bár iszonyú kínok között, míg másokkal csak kevesebb időt tudtak neki biztosítani, de azt legalább ember módjára tölthette el. A fiú az utóbbit választotta, egy intenzív gyógyszeres kezelést. Ettől nem hullott ki a haja, és még mindig egyedül ment ki a kórházi ágyából a WC-re. Viszont a köhögése nem múlt el, csak súlyosbodott. A gyógyszertől ugyanis egyre jobban elvizesedett a tüdeje, és egyre többet köhögött. És pont ez volt, ami miatt várta a lányt. Utoljára úgy akart beszélni vele, mint egy ember és nem úgy, mint egy roncs. Valamit, egy nagyon fontos dolgot még el kellett magyaráznia neki, aminek a lány akkor is hasznát veszi majd, ha ő nem lesz többé, és ez nem várhatott.

Megígértette a barátaival, hogy beküldik majd hozzá, amíg még elfogadható az állapota, és egy reggeli telefon szerint ma fog találkozni soha be nem teljesülő szerelmével. A fiú mindenre gondolt. Az orvosokkal megbeszélte, hogy erre a napra növeljék meg a gyógyszer mennyiségét, hogy jobban fessen, és tudjon beszélni a lánnyal. Ebbe természetesen belementek, de a fiú így is csak annyit nyert, hogy néha volt fél órája, mikor nem kellett a köhögéstől levegőért küzdenie.

Egyedül volt a kétágyas szobában, és a plafont nézte. A TV ki volt kapcsolva. Arra gondolt, hogy egy, talán két óra alatt meg tudja e majd értetni a lánnyal, amit akar, hogy vajon elég lesz-e ennyi idő. Tudta, hogy mennyire táskásak a szemei, hogy mennyire nincs erő a mozdulataiban. Aggódott, hogy a lány talán majd undorodik tőle, és alig fogja várni, hogy hazamehessen.

Nem, ezt nem engedhette. Elhatározta, hogy még utoljára meg fogja nevetetni. Még utoljára ad neki egy kis darabka szeretetet, amit ő talán majd észre sem fog venni, de a szíve befogadja majd, és néhány napig, vagy talán csak óráig még többet fog mosolyogni. Az orvosokkal azért adatott be több gyógyszert, hogy még egyszer adni tudjon, nem azért, hogy összeroskadjon a betegség súlya alatt. Elhatározta, hogy megembereli magát, és utoljára egy olyan emléket hagy majd a lányban, amire élete végig mosolyogva fog emlékezni, és nem fájó szívvel.

Miközben ezen morfondírozott, meghallotta, ahogy kinyílik a kórterem ajtaja, és valaki belép rajta. Az ágya olyan szögben volt elhelyezve, hogy nem láthatta a jövevényt, ezért kíváncsian fordult az azt elrejtő sarok felé.

A következő pillanatban határozott léptekkel az a lány sétált az ágyához, akiről már hosszú hónapok óta álmodott. Akit fantáziáiban már annyiszor átölelt, aki már annyiszor az övé lett, és akit mégis még mindig elválasztott valami tőle.

– Szia! – mondta a lány egy mosoly kíséretében, ami nem tudta megtéveszteni a fiút. Túl sok arcot fürkészett élete folyamán, túl sok szemből olvasott, hogy ne lássa a lány szemében azt az őszinte aggódást, amivel őt figyelte.

– Szia Tina. – mondta a fiú halkán. Már rég nem tudott elég hangosan megszólalni, és a látogatói is megszokták már halk kimért hanghordozását.

– Hogy vagy? – kérdezte a lány, miközben leült a fiú ágya melletti székre és gyöngéden megfogta a kezét. Az érintése végtelenül jól esett a fiúnak. Imádta a lány selymes bőrét, a finom illatát, és most anélkül érezhette ezt, hogy kérnie kellett volna, vagy akár csak nyúlnia érte.

– Megvagyok. – mondta egy határozatlan mosoly kíséretében – Nagyon örülök, hogy eljöttél.

– Jöttem volna hamarabb is, csak még el kellett intéznem ezt-azt, meg arra is gondoltam, hogy hátha elegend van már a látogatókból. –

válaszolta a lány elővéve pajkos mosolyát. A fiú tudta, hogy most egy jó viccel meg tudná nevetetni, de érezte, hogy nincs elég ereje, és addig kell rátérnie a komoly dolgokra, amíg nem kap egy újabb rohamot. Nem akarta, hogy a lány lássa, ahogy váladékot öklendez fel a tüdejéből, miközben a levegőért küzd.

– Ugyan Tina. Te is tudod, hogy én már csak azzal találkozom, aki bejön ide. – kezdte a fiú, majd a nyelvével óvatosan benedvesítette az ajkait, miközben a lány vonásai lassan elkomorodtak. – Mindenki tudja, hogy már nem hagyom el élve a kórházat.

A lány nem válaszolt. Szomorúan szorította meg a fiú kezét, miközben a szemébe nézett.

– Én nem akarlak sokáig feltartani. – kezdte a fiú nyugodtan, miközben egyetlen percre sem felejtkezett el a lány gyöngéd érintéséről. – Tudom, hogy sok dolgod van, és most én sem vagyok valami érdekes társaság. Nem tudom, hogy mikor fogok elmenni, de előtte el szerettem volna mondani neked valami nagyon fontos dolgot...

A fiú kis hatásszünetet tartott, hagyta, hogy a lány felfogja a hallottakat, és lassan bólintson jelezve, hogy hallgatja őt. A fiúnak azonban kicsit több időre volt szüksége, hogy összeszedje a gondolatit. Nagyon fáradt volt. Fáradt volt az egész élettől, a kezelésektől, a betegségtől, de tudta, hogy most utoljára még itt kell hagynia magából valamit, hogy utána nyugodtan mehessen el ebből a világból.

Egy fáradt mozdulattal beletúrt a hajába. Ekkor jutott csak eszébe, hogy hetek óta nincs már ereje a tükör előtt beállítani a frizuráját, és ezért rövidnek nem mondható haja, kimondottan kócos lehet. A lányra nézett és egy bocsánatkérő mosoly kíséretében, lassú fáradt mozdulatokkal próbálta elrendezni tincseit, bár jól tudta, hogy minden próbálkozás hiábavaló.

– Megfésüljelek? – kérdezte a lány. A fiú értetlenül nézett rá. Még soha nem látta ilyennek a lányt. Szeméből mély együttérzés és segítőkészség sugárzott, miközben őt nézte, és gyöngéden simogatta a kezét.

– Hát, lehet, hogy nem ártana. – válaszolta a fiú egy apró mosoly kíséretében. – A fésű a kis éjjeli szekrény legfelső fiókjában van.

A lány mindenféle habozás nélkül felállt és előkereste a fésűt. Aztán a fiú fölé hajolt, miközben az erőtlenül felemelte a fejét, hogy a lány mindenütt megfésülhesse. A lány gyöngéd, figyelmes mozdulattal

latokkal fogott hozzá. Az összetapadt tincseket óvatosan a kezével bontotta ki és fésült el.

Mikor végzett, a fiú fejét gyöngéden visszanyomta a párnára, majd eltevé a fésűt visszaült a helyére, és a fiú keze után nyúlt.

– Egész jóképű lettél. – mondta kedvesen, az arcán azzal a pajkos mosollyal, amit a fiú annyiszor látott már. Csak egyvalami nem stimmel. A lány szeme. Most nem volt benne az a kihívó csillogás. Nem volt benne más, csak szomorúság, és a fiú tudta, hogy ez a szomorúság neki szól. Azért ül a lány szemében, mert ő már nem tudja elhagyni a kórházat többé a saját lábán, és mert már régóta nem tud rendesen megfésülni egyedül.

– Igyekszem gyorsan mindent elmondani. – kezdte a fiú, aki immár egyetlen pillanatra sem tudott elszakadni a lány gyönyörű kék szemeitől. – De az a baj, hogy nem tudok egyszerre sokat beszélni, mert akkor köhögni kezdek, ami elég undorító. – Szégyenlősen sütötte le a szemét, annak ellenére, hogy így nem láthatta a lány igéző pillantását. Szabad kezével kisimított egy apró redőt a takaróján.

– Szóval, ha elkezdődik, nyugodtan menj el. Tudod, néha elég sokáig eltart, szóval nem lenne értelme várnod, hogy elmúljon. Ha nem sikerülne befejeznem, akkor majd leírom levélben, vagy majd kitalálok...

– Nem. – a lány határozott hangjára a fiúnak azonnal elakadt a szava és a lányra nézett, aki megszorította a kezét. – Itt maradok.

A lány egyetlen szóval sem mondott többet, mégsem volt szükség kérdésekre. Az utolsó „itt maradok” szó olyan volt, akár a szerelmesek szájából a „szeretlek”, felért egy egész sor összetett mondattal. A lány elmondta vele, hogy nem érdekli mennyire undorító a fiú rohama. Elmondta, hogy neki fontos, hogy most itt legyen vele. És megsúgta azt is, hogy akármi történjen is, nem fogja elengedni a fiú kezét.

A fiú néhány pillanatig csak nézett a lányra, akit abban a néhány másodpercben talán még jobban szeretett, már ha léteznek a szerelemnek egyáltalán ilyen fokozatai. Lassan újra megnedvesítette az ajkait, és beszélni kezdett. Nem kapott rohamot. Majdnem két órán keresztül beszélt lassú kimért hangján a lányhoz és mindent elmondott neki, amit eddig rejtgetett előle. Beszélt neki arról, hogy mióta és mennyire szereti. Elárulta, hogy ezt eddig miért nem mondta el. Elmagyarázta, hogy sok más emberrel szemben ő nem tartja önzőnek a lányt. Beszélt neki arról, hogy szerintem miért ilyen, miért zárkózott,

és, hogy miért nem ismeri a szerelmet. Hiszen a szerelem alapja a feltétlen odaadás, és valaki, aki nem képes senki előtt megnyitni a szívét, feltárni előtte fájdalmas sebeit, aki nem hajlandó előbújni a mosolya mögül, hogy megmutassa könnyeit, az soha nem is fog tudni szeretni. A fiú végül adott néhány tanácsot a lánynak, hogy hogyan tanuljon meg feltétel nélkül és odaadóan szeretni, bár kénytelen volt elárulni, hogy ilyen tanácsokat még senkinek sem adott, ezért nem lehet biztos abban, hogy működni fognak. Ezt a szíve mélyén iszonyúan sajnálta. Nagyon szerette a lányt, és bármit megtett volna, hogy boldoggá tegye, de immár erre csak nagyon kevés lehetősége adódott, amit nagyon jól ki kellett használni.

Mikor úgy érezte mindent elmondott, egy pillanatra hátradőlt a párnáján, és kimerülten fújta ki a levegőt, majd lassan ismét a lányra nézett. Félt, hogy esetleg haragudni fog rá, amiért annyi időn át volt a barátja, miközben ő szerelmet látott benne. Aggódott, hogy ezúttal nem tudta olyan jól megformálni a mondatokat, mint máskor. Nagyon szerette volna, hogyha a lány megérti, amit elmondott neki, hogyha életében még utoljára segíteni tud valakinek, annak, akit a legjobban szeret.

De a lány nem szólt egy szót sem, csak nézett a szemébe, mint miközben hallgatta. A szemében viszont ott volt az a melegség, amit a fiú még sosem látott benne. Ujjai pedig még gyöngédebben masszírozták a fiú kezét. Az üzenet célba ért.

– Nos, azt hiszem, hogy megértettél. – mondta a fiú fáradtan. – Mint mondtam nem is szeretnék tovább feltartani, és hidd el végtelenül hálás vagyok amiért bejöttél. Már csak annyit szeretnék kérni, hogy hozz nekem egy pohár vizet, mielőtt elmész, mert szörnyen kiszáradt a szám, azt hiszem, hogy túl sokat beszéltem, mint mindig.

Egyszerre mosolyodtak el a lánnyal. A fiú imádta ezt a mosolyt és a szíve mélyén nagyon sajnálta, hogy most látja utoljára, de úgy érezte, ő már nem kívánhat többet. Elérte azt, amire még utoljára vágyott életében. Úgy búcsúzott el a lánytól, hogy egy szép emlék maradt utána, és egy apró kis tanács, ami reményei szerint majd még szebbé teszi a lány életét.

Nem volt oka panaszra, szép élete volt, mert még időben megtanulta, hogy mik is az igazán fontos dolgok. Most pedig sikerült

méltó módon feltennie a pontot az i-re, bár a pont ez esetben sokkal inkább a mondat végére került, mint bármilyen más betűre.

A lányra nézett, és szerette volna, hogyha még hosszú percekig csak így nézheti, még mielőtt elmegy, és soha többé nem látja. De nem akart mohó lenni. Úgy tartotta, hogy a mohóság az élet megromtója, mert az ember mindig többet akar, mint amilye van, és pont ezért veszít el végül mindent. Bármelyik pillanatban elkaphatta egy roham, ami tönkretenné az olyan szépre sikerült elmúlt két órát, és ezt semmiképp sem engedhette meg.

Figyelte, ahogy a lány kimegy, kis zöld kórházi poharával, hogy azután vízzel teli hozza vissza azt. A fiú mellé lépett és gyöngéden a háta alá nyúlt, segített neki felülni. A fiúnak ugyan nem volt erre szüksége, de kénytelen volt beismerni, hogy egyedül ez neki már sokkal nehezebben megy egy ideje. Néhány kortyot ivott a pohárból, majd jelezte a lánynak, hogy elég.

– Köszönöm. – mondta, miközben a lány segített neki visszaküldni.

– Szívesen. – válaszolta a lány mosolyogva, majd miután letette a poharat a kis szekrényre, visszaült az ágy mellé és újra megfogta a fiú kezét. A fiú értetlenül nézett rá.

– Tényleg menj nyugodtan. Tudod rég nem beszéltem már ennyit egyszerre, igazság szerint eléggé el is fáradtam benne. Azt hiszem, hogy alszom egyet, ha elmész.

A lány most sem szólt egy szót sem, csak nézett a fiúra. Szemében végtelen melegséggel és szeretettel. Aztán lassan odahajolt hozzá és gyöngéden megcsókolta. Két apró csókot adott a fiú szájára, majd közelről a szemébe nézett úgy, hogy a fiú érezte arcán a lány meleg leheletét.

– Én pedig itt leszek mikor felébreszsz.

Az elkövetkező hetekben a lány minden nap meglátogatta a fiút. Bár a *beköltözött mellé a kórházba* talán megfelelőbb kifejezés lenne. Általában nem sokkal a látogatási idő kezdete után jött és valamivel a lejárat után ment csak el. És amíg a fiúval volt, rengeteget beszélt. Olyan dolgokról mesélt neki, amiről azelőtt még soha senkinek. Dolgokról, amik más életét végleg félbetörnék. Olyan emberekről,

akik megbántották és olyanokról, akik nem szerették eléggé. A fiú pedig csak hallgatta, és volt, hogy a könnyeivel küzdött, ahogy a lány élete egyre inkább feltáruult előtte. Többet nem kérhette a dupla adag gyógyszert és a köhögése sem múlt el. De a lányt nem érdekelte. Ha kellett, segített a fiúnak felülni, vagy épp zsebkendőt hozott neki, hogy ki tudja köpni, amit hatalmas küzdelmek árán felköhögött. A fiú akárhogy öklendezett, akárhogy köhögött, a lány sosem ment ki. Csak ült mellette az ágyban, és simogatta a hátát egészen addig, amíg el nem múlt a roham, vagy valamelyik nővér ki nem küldte, hogy beadhasson valamit a fiúnak.

Sosem beszéltek kettőjükéről. Arról, hogy a lány miért van mindig a fiúval és arról sem, hogyha hamarabb mondja el neki, mit érez iránta, hogyan alakulnak a dolgok. Ők már egy pár voltak, még akkor is, ha a fiú napról napra kevesebbet tudott adni a lánynak, aki viszont egyre inkább úgy tűnt, hogy mindent a fiúnak ad.

De a napok múltak és a fiú egyre rosszabbul lett, míg egy nap már szomorúan várta kedvesét. Ekkor már állandóan fáradt volt. Rengeteg fájdalomcsillapítót kapott, amiktől még tompább lett, és azon a napon még kevesebbet kellett beérnie, ha nem akarta átaludni a lány látogatását.

Minden úgy kezdődött, mint az azt megelőző napokban. A lány megérkezett, gyönyörűen és mosolyogva, mint mindig. Olyan természetes mozdulattal tette le kis táskáját az éjjeli szekrényre és csókolta szájon a fiút, mintha csak munka után térne haza a férjéhez. De mikor az ágy mellé telepedett, és megfogta a fiú kezét már látta, hogy valami nincs rendben.

– Mi baj van? – kérdezte őszinte aggodalommal a hangjában.

– Tegnap beszéltem az orvossal. – kezdte a fiú. Annyi időt töltöttek együtt, és annyit beszélgettek, hogy már rég nem foglalkoztak kerteléssel, vagy felesleges előkészítő mondatokkal. – Azt mondta, hogy a rák már túlságosan előrehaladott állapotban van, és a tüdőm már nem képes magától rendesen lélegezni. Le kell, hogy vezessenek egy csövet a torkomba, hogy azon lélegezhessek. – mondta, és mivel mást nem tehetett, megszorította a lány kezét.

A lány együtt érzően nézett rá. Mindketten tudták, hogy a fiú szavai azt jelentik, hogy nem tudnak többé sem beszélni, sem csókolózni. A lány szemében mégsem látszott csalódottság. Ő is megszorította a fiú

kezét, aki ettől kicsit jobban érezte magát, de tudta, hogy még nem fejezte be.

– Van itt még valami. – mondta halkan és egy erőtlen mozdulattal kifésült egy tincset a lány arcából. – A rák miatt már nagyon nagy fájdalmaim vannak, most is. Ezért holnaptól nagyon erős gyógyszereket fogok kapni, amiktől viszont szinte mindig aludni fogok, vagy olyan kába leszek, hogy semmit sem fogok érzékelni abból, ami körülöttem történik.

A fiú összeszedte minden erejét és megsimogatta a lány arcát. A tüdeje minden lélegzetvételnél lángolt, mégis érezte, hogy mennyire finom a lány bőre, hogy mennyire puha.

– Tina. Többet adtál nekem az elmúlt néhány hétben, mint amit az egész élettől vártam. Most viszont tényleg el kell, hogy búcsúzzunk. Ma azért nem kaptam meg azokat a gyógyszereket, mert még beszélni akartam veled, de ezt nem bírom sokáig. Remélem, hogy majd mikor alszom tőlük, rólad fogok álmodni, arról, hogy itt vagy velem. És bőven lesz miről álmodnom, mert rengeteg időt töltöttünk együtt...

A fiú itt kényszeredett szünetet tartott, mivel egy kisebb köhögő roham jött rá, ami viszont még azelőtt tovatűnt, hogy a lány felültethette volna. Mikor újra egymásra néztek, látta, ahogy a lány arcán apró könnycsepp szalad végig.

– Sajnálom Tina, tényleg nagyon sajnálom. De nem fogunk tudni többet beszélgetni úgy, mint eddig, és lehet, hogy hiába jönnél, ha magamnál is lennék, nem ismernélek meg, hiába ülnél az ágyam mellett. – A fiú itt megállt és fáradtan megnedvesítette kiszáradt ajkait. – Most már nemsokára vége lesz. De addig már nem veszik ki a csövet. Azt hiszem, hogy tényleg itt az ideje, hogy elbúcsúzzunk.

A fiú feje fáradtan hanyatlott a párnájára. Iszonyatosan elfáradt már ennyi beszédétől is. A tüdeje pedig mintha lángolt volna, ami most még szörnyűbb volt, mert a sok beszédétől szaporábban kapkodta a levegőt. Hallotta, ahogy a lány halkan szipog, és hirtelen nagyon megharagudott magára. Nem értette, hogy hogyan hagyhatta, hogy a lány ennyi ideig bejárjon hozzá, hogy lássa, amíg ilyen állapotba kerül. Nem voltak illúziói a fájdalmával kapcsolatban. Immár biztos volt benne, hogy teljesen kiült az arcára, hiszen ahhoz sem volt ereje, hogy a lányra nézzen, nemhogy eltítkolja a fájdalmát. Szerette volna most rögtön elküldeni, hogy ne lássa, mennyire szenved, de képtelen volt megszólalni.

Épp azon igyekezett, hogy összeszedje minden erejét, mikor érezte, ahogy egy kar gyöngéden a dereka köré fonódik, majd a lány illatát, és azt ahogy a fejét a mellkasára hajtja.

– Mi a kedvenc könyved? – kérdezte a lány halk elcsukló hangon.

– Miért? – kérdezte a fiú meggyötörten. Érezte, ahogy a lány mutatójja a szája elé kúszik megakadályozva, hogy mást is kérdezhessen.

– Ssss. Ne kérdezz semmit. Csak mond meg, hogy mi az. – mondta a lány halkán. A fiú megmondta.

A lány a fiú fölé hajolt, olyan közel, hogy apró elszabadult tincsei a fiú arcát simogatták. Ahogy a fiú elmerült mélykék szemeiben, egy pillanatra a fájdalom is megszűnt létezni.

– Most kimegyek – suttogta a lány – és megmondom a nővérnek, hogy szóljon az orvosodnak, hogy be akarsz venni a gyógyszert, és, hogy kössék rád a gépet, hogy rendesen lélegezhess. – Gyöngéd csókot lehelt a fiú szájára, ami immár nem is próbált ellenkezni, vagy szavakat formálni.

– Aztán visszajövök, és itt maradok veled. És itt leszek, akkor is, ha alszol, akkor is, ha ébren vagy. Itt leszek, ha megismersz, ha nem. Itt leszek mindig veled.

A lány esélyt sem adott a fiúnak, hogy ellenkezzen, csak megcsókolta. Hosszan, szenvedélyesen, odaadóan. A fiú pedig nem is akart tovább ellenkezni. Immár biztos volt benne, hogy nem elég erős ahhoz, hogy döntéseket hozzon. Csak élvezte a csókot, amiről tudta, hogy az utolsó, mert többet nem fogja tudni megcsókolni a lányt.

Az elkövetkező két hétben a lány beváltotta ígését és továbbra is minden idejét a fiú mellett töltötte. Megvette a könyvet, és minden nap olvasott az alvó fiúnak. A fiú pedig tényleg nagyon ritkán ébredt fel, és csak akkor mikor a lány ott volt. Nagyon keveset érzékelt a világból, nem tudta megállapítani, hogy éppen este van, vagy nappal, sem azt, hogy hányan vannak a szobában rajta kívül. Egyetlen dolgot látott tisztán. A lányt, ahogy ott ül és miközben a kezét fogja, olvas neki. Ilyenkor mindig egy picit megszorította a kezét éppen csak annyira, amennyire az erejéből telt és ránézett. A lány pedig mosolygott. A fiú, a gyógyszerek kába kódének ellenére is úgy érezte, hogy ezzel a kis kevéssel is nagyon boldoggá tudja tenni szerelmét. Ez mindig örömet okozott számára, és nyugodtan tért vissza édes álmaiba. Az álmokba, ahol nem volt beteg és nem kellett a lánynak

bejárnia hozzá a kórházba. Ahol el tudta vinni bárhová, és szebbnél szebb ruhákat vehetett neki. De az álmaiban is mindig csak az volt a fontos, hogy együtt voltak, mint ahogy mindig érezte a lány meleg kezét az övében.

Egy este a látogatási idő letelte után egy jó fél órával egy nővér szólt a lánynak, hogy lassan el kellene indulnia. A nővérek nem voltak teljesen tisztában azzal, hogy milyen kapcsolat is van a fiú és a lány között, azt viszont látták, hogy a lány milyen odaadással ápolja a haldokló fiút, és ezért mindent megtettek, hogy a pár kettesben maradhasson a kis kórteremben. Soha nem is fektettek senkit a fiú melletti ágyba. Viszont minden este fájó szívvel kellett eleget tenniük kötelességüknek, mikor végül el kellett küldeniük a lányt.

A lány nem haragudott rájuk ezért. Mint mindig, akkor este is rámosolygott a nővére, majd egy kis könyvjelzőt csúsztatott a könyvbe. A szájához emelte és gyöngéden megcsókolta a fiú kezét, majd az arcát is. A fiú aludt, a lánynak mégis úgy tűnt, hogy mikor megpuszilta kissé mintha elmosolyodna még a csó ellenére is. Követte a nővért, aki kikísérte a kapuig.

A lány nem tudhatta, hogy pont akkor mikor ő átlépte a kórház kapujának küszöbét, a fiú szíve megadta magát az iszonyatos terhelésnek, és megszűnt működni. A másik ügyeletes nővér szomorúan nézte az immár örök álomba szenderült fiút, aki nem kért újra-élesztést. Lassú, szomorú mozdulatokkal kapcsolta le a fiú életjeleit mutató gépeket, majd végül a lélegeztetőt is. Munkája során mindig ügyelt rá, hogy sose kerüljön túl közel a betegekhez, és így ne rázza meg, ha elmegy valamelyikük. Mégis mikor fölé hajolt, hogy valamit az arca elé terítsen, könnyei telepettyezték a fiú takaróját.

A lány arcán lassan kúsztak le könnyei, hogy azután a földre hulljanak a szálingózva érkező hópelyhek közé. Egyedül állt a fiú, immár földre eresztett koporsója mellett, aminek tetején kisebb-nagyobb rögök egész hada mutatta, mennyien kísérték utolsó útjára. A temetés egyszerűen szörnyű volt. A lány egyetlen pillanatra sem tudta abbahagyni a sírást. Nem zokogott, nem is hisztizett. Egyszerűen csak folytak a könnyei, egyik a másik után, megállás nélkül. Mikor a rokonok és a fiú barátai hazaindultak, ő a sírnál maradt. Megvárta,

amíg egészen elcsendesedik a temető, majd a táskájába nyúlt és elővette a könyvet. Azt a könyvet, amit hosszú napokon át olvasott a kába fiú ágyánál.

Ahogy a kezébe fogta, azonnal megrohanták az emlékek arról az utolsó két hétről. Érezte az arcán a fiú kezét, mikor két fejezet között, csak hozzádörgölte az arcát és biztos volt benne, hogy az erőtlenül heverő kéz megsimogatta. Eszébe jutott az is, hogy azelőtt soha nem imádkozott, abban a két hétben mégis mennyiszer kérte Istent, hogy segítsen miközben két kezébe zárta a fiú kezét. Most pedig itt állt a sírja mellett és úgy érezte, hogy valamit még be kell fejeznie.

Felnyitotta a könyvet és miután megtörölte a szemét, olvasni kezdett. És csak olvasott, olvasott, megállás nélkül, egészen addig, amíg a leleményes amerikai őrmester és a zöldfülű hadnagy ki nem jutott a nácik fogságából, és ezzel be nem fejeződött a történet. Lassan, szinte gyöngéden csukta be a könyvet. Nem igazán emlékezett semmire abból, amit olvasott, mégis úgy érezte, hogy a könyv a fiúval töltött idő krónikája, az egyetlen emlék, ami neki maradt utána. Finoman a táskájába csúsztatta.

Miközben lenézett a koporsóra, újra eleredtek a könnyei. Soha senki nem hiányzott neki úgy, mint akkor ott a fiú, és tudta, hogy mindig is hiányozni fog. Egy pillanatra mosoly suhant át az arcán, mikor megértette, hogy a fiú utolsó kívánsága valóra vált. Már tudott szeretni, és tudta, hogy milyen az önzetlen odaadó szerelem. De mosolyát a következő pillanatban ismét elmosták a könnyei, mikor megértette, hogy többé nem fog tudni mást szeretni.

A vers

A vershez ketten kellünk: te meg én.
Én, aki írom a verset, s te, aki meghallgatod.
Éltet a remény, hogy csapongó, képzeletszülte költeményeimet,
ha megérted: befogadod.

Befogadod, megérted, s magadénak érzed.
A jó vers mindenkihez szól: jobbítja, vidámítja éned,
persze csak ha érted, s azt is, hogy Érted.

Ne hidd, hogy csak lelkemnek kellene a versek.
Öncélú költészet nem vezet sehová.
A vers vall magamról, terólad, magamnak és másnak.

Gondolataimmal szeretnék mindenkinek segíteni,
érzéseimet, élményeimet ki akarom vetíteni.
Az elmondottakból vigyél egy gondolatot magaddal,
elmélkedj rajta s vitasd meg másokkal.

Szeressétek a verseket! A JÓKAT! Bárki írta.
Legyen az Radnóti, Ady, József Attila vagy Kis Mariska.
Átalakítja lelketek, könnyebb lesz az élet, szinte szálltok!
Egyszerűbb lesz elfogadni a körülöttetek lüktető világát.

Kései meditáció

Most kéne 100 évig élnem,
versben mindent elmesélnem.
Enyém, s mások életét:
nagy a „TÉT”!

Egy példakép halálára

Halálhíred bementta a rádió.
Csendesedjen azonnal minden dárídó!

Túl korán mentél el.
Hát ennyi volna egy emberélet,
mely halálán túl is utat mutat?
Gondolatom életpályád körül kutat.

Legbelül, lélekben feketét öltök,
a szomorúságtól némán üvöltök.
Mert nem igazság, hogy a jók,
s igazak mennek el mindig.

Mert titokban követtem
fel, s le ívelő íved,
maradtam mindvégig igaz híved.

A Te példádon, népművelő-könyvtáros lettem.
Vajon jól tettem?
Zászlómat ma is legszebbnek hiszem.
Kezdetben hittem, hogy sokra viszem,
hiszem...
de a kultúra rögzös útján
„mások cselédje” lettem,
a magam életét félre tettem,
s lobogtam mint a láng,
magas hőfokon égve,
most kétségek gyötörnek,
vajon megérte?

Most egy halom virágot viszek a sírra,
mely téged föld el örökre,
s nyitva csak a kérdések maradnak
halállal pörölve.

Ünnepi gondolatok

Mire való az ünnep?
Kinek mit jelent?

Közeleg az ünnep, hogy megfogjuk egymás kezét,
hogy ünnepi terített asztalnál
elkapjuk a másik csillogó tekintetét,
hogy gyertyafény lángjánál, halk zeneszó mellett
csendben – hallgassuk egymás szívének dobbanását,
lessük a gyertyalángot, hogy ki ne aludjon,
s féltjük érzelmeink tovalobbanását.

Karácsony

Karácsonyfán szaloncukor, alatta sok ajándék,
lámpadíszek világítják: amit kaptunk: sok játék,
praktikus és fölösleges, van mit ki kell cserélni,
könyv, amit már olvastunk tán, vagy nincs amit reméltünk.

Betlehemben megszületett a régen várt MEGVÁLTÓ.
Nem nyit ajtót senki nekik, így maradt az istálló.
Itt hideg van, megdermedne a kisdéd a jászolban,
de a barmok belehelik, s Mária is pátyolja.

Jönnek persze messzi földről: Gáspár, Menyhért, Boldizsár,
hoznak neki ajándékot: tömjént, mirhát, kis subát.
Három király hódolattal térdel Jézuska előtt,
átadják ajándékaik, és távoznak pirkadat előtt.

Ez eseményt ünnepeljük szent karácsony éjjelén,
roskadozik karácsonyfánk a szeretet ünnepén.
Elgondolom: de jó lenne egész évben karácsony,
akkor lenne minden napra finom falat s kalácsom.

De jönnek a szürke napok, Jézus el lesz feledve,
minden nap egy „adok-kapok” ökölharc lesz helyette.
Kicsi Jézus a jászolban melegítsd meg szíveink,
szereteted sugározd szét, hogy érezzék híveink.

Pécs

Lehet Párizs, lehet London, én csak Pécsen vagyok otthon.
Itt születtem, itt a hazám, itt élt apám, itt élt anyám.
A világ bármely részén jó lehetne, az ember bárhová elmehetne.
Áttehetné otthonát, máshol talán jobban élhetne, de...

És ekkor jönnek az önmagam meggyőző érvek,
érzem én már végleg Pécs mellett szavazok.
Talán azért, mert hűséges típus vagyok,
vagy hiányozna a Dóm négy tornya,
Zsolnay kerámiái, Csontváry kusza sorsa,
a TV toronyból látható csodás panoráma,
az egész város bűvös varázsa.
Hiányoznának a hegyek, emberek,
kik mellett ismerősen, ismeretlenül naponta elmegyek.

Azt hiszem most már elengedhetetlen, hogy szülővárosomhoz
hűséges legyek,
rábólint néhány ismerős, s rábólintanak a hegyek.
Nyugdíjas napjaim élem, bóklászok erre, arra.
Önmagamban, másokban kutakodok, mélyre árok.
Remélem e világból még sokat látok,
s bárholnan, bármikor szülővárosomba, Pécsre hazatalálok.

Akarom és akarjátok?

Akarom és akarjátok,
hogy kiáltásom-kiáltásotok
meghalljam és meghalljátok?

Mert amit leírtunk, azzal valamit
valakinek el akarunk mondani.
Büszkélkedve, vagy kacéran,
panaszkodva, kétségbeesve,
de valamire választ akarunk hallani.
S amit magunknak sem merünk bevallani,
arról vallunk másnak versben,
talán nyersen, ahogy tollunkra akadt a szó.

De szó ami szó, minden vers egy vallomás.
Minden vallomás egy állomás.
S mint állomásról állomásra
halad a vonat,
versről versre egyre jobban adod magad.

Nem az a fontos, hány verset írsz,
„köteted hogy dagad”,
– de az igen: írásaidból mi marad.

Kérdőjel

Tulajdonképpen miről vallanak a szavak?
Gondolatmorzsák az életről, mi tollunkra akad.
De hogy mit írunk le, a vers miből fakad?
Számomra örök talány marad.

Én úgy érzem mindig:
valahonnan fentről jönnek fejembe a szavak,
mint ragyogó napból a meleg sugarak.

Csengenek, bonganak bennem a szavak,
az élet kérdései nyugtalanítanak.

Lehet, hogy nem lesz minden, mit leírok, halhatatlan,
de hogy az legyen: a vágy kimondhatatlan.

Elmenőben

Mikor megszűnik a varázs,
mikor kihűl már a parázs,
ha nincs egymásnak már mit mondani,
az adott egyességet fel kell bontani.

Csak az a szerelem, ha:
minden szabad perced a másikkal töltöd,
minden spórolt pénzed reá költöd,
fridzsiderjét fel-feltöltöd...

S rólad mit lehet e téren elmondani?
Nem akarom az utókort elszomorítani...

Ha kihűl a vágy, ha nem vonz már az ágy,
mindenki menjen, amerre lát...
Persze ismerősök mondják majd, hogy nahát...
De te ne törődj semmivel.

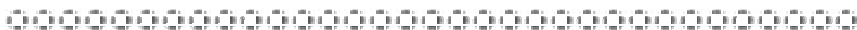
Mert szerelem nélkül az egész semmit sem ér,
ha az együttlét elől a másik valami ürüggyel mindig kitér:
az már a vég.

Szeretném hinni, hogy nincs még vége,
de a szívem mélyén már régen nincs béke.

Reméltem: a hűség ízére egyszer majd ráérezel,
a te Juditkádra egyszercsak ránézel,
s úgy döntesz, hogy ezután csak vele akarsz élni...
Istenem, az ember mily balgán tud remélni!

Egy percre sem éreztem, hogy fontos vagyok neked,
sohasem érezted, hogy mellettem a helyed.

Ha állomáson lennének, most búcsúcsókot dobnék,
s a távolodó vonat után, mely elvisz –
integetnék, és elődalognék.

Magány

Kopár sziklák vak, bánatos magányában ülök. A borongós, tavaszi ünnep nem vigasztalja, a Nap nem öleli, a szellő nem suhan át dromedár vállaikon. Egy-két növény próbálja áttörni szerencsétlen létüket, azután máshol keresnek nyugalmat. Pedig a sziklaördögök olyan borzasztóan vágnak valakire, vagy egy simogatásra, mint én. Társtalanok, holt lelkek vagyunk. Az én bohóc, vidám életem valahol útközben sírt ásott, magára húzta elvetélt, boldogsággal teli gondolataim paplanát. Szerintem még kopjafát is készített napfényes nevetéseimből.

A táj kihalt. Nem moccan kacagás, a cirógató, éltető. Elmúlt időkre gondolok és felerősödik lelkem csendje. A sziklák hívnak, meg-simogatom őket, tán még meg is vakargatom fájós hátukat. A karsztos kövek máskor mesélnek nekem, ha erre járok. Csak most nem hallom őket. Talán magányos is akarok lenni, kéjelegni ebben az állapotban. Valahol ványadt, borús, reménytelen hangon megszólal egy béka. Szinte beleordít a hangja a süket végtelen csend történetébe. A zajra kóbor riadt madarak keresnek maguknak nyugalmat.

Elmúlt örömök emlékei helyett fekete gondolatok éltetnek. Szürreális, ocsmány rózsaszínre változik az égbolt. Ebben a bágyadt fényben érzékelem a végtelenségét. De szeretnék felszállni, elmenni egy másik galaxisra, az űr ismeretlenségébe! Milyen semmik vagyunk, ezt csak most, itt, ebben a hangulatban érzékelem önmagamon. Talán az egi dómban találkoztam ilyen érzéssel, amikor a felcsendülő orgona árasztotta magából Bach mennyei muzsikáját. Butaságokra vágyom!

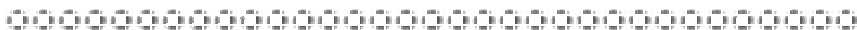
Érzem a talpam alatt a talaj görbületét, a halott emlékü őszi avaron csúszkálók a feltámadó enyhe szélben. A szellő kis szivárvány-gömbökként szórja eléem a fák könnyeit.

Piszkálom a régi rothadó lombleveleket, alóluk hálásan dugja ki a fejét egy kis eltévedt ibolya. Ezt a terhet már nem neki kell cipelnie. Valakinek mégis jót tettem?

Egy hátizsákos ember alakja tűnik fel a távolban, jön, közelít felém. Megörülök. Biztos ismerős lesz, szól majd hozzám, esetleg magával hív és elhervad lelkem kővirága. Közömbösen elmegy mellettem. Nézem az egyre fogyó távoli alakját, lassan lépdél, mind kisebb, majd eltűnik a horizonton, magával viszi a vágyam.

Lassan készülök az otthonomba. Alkonyodik. Az ólmos szürkeségben a sziklák bólogatnak felém. Ti legalább együtt vagytok magányosak – suttogom feléjük, hogy emberi hangot is halljak.

Búcsúzom tőletek. Majd jövök és elhozom nektek a reményt.

Tavaszi erdő kispatakkal

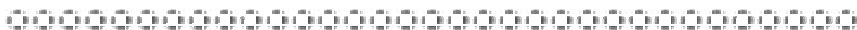
Erdőrés nyáron

*Szent Erzsébet meglátogat egy
szegény asszonyt*

*Arkai kispatak
„Kőszálalja”*

Egy nyugdijas panaszai

Fáj a szívem,
fáj az epém,
hol a gyomrom,
hol a vesém.

Na meg persze
a két lábam,
hol a hátam,
hol a vállam.

Zúg a fülem,
fejem sajog,
s közben majd meg-
bolondulok.

Nem beszélve
igen gyakran
a vérnyomásom
a plafonon van.

A cukrom is az
égig mered
se nem iszok,
se nem eszek.

Alvás nem megy,
csak jajgatok
alig várom
a pirkadatot.

Beteg vagyok
mi a bajom,
mitől gyakran
e sok fájdalom?

Ebből elég!
Nagyon unom!
Élek-e még,
vagy meg kell halnom?

A dokik erre,
mint a halak
némán lesnek,
s mind csak hallgat.

Hová menjek
merre fussak,
hogy e sok fájdalomból
kijussak?

Válasz nincs már
csak egy lehet
sajnos: „KORRAL
JÁRÓ TÜNET!”

Egy orvosi műhiba története

/amit érdemes elolvasni!/

2003. január 16-án nagy tél volt, szakadt a hó napok óta. Itt-ott méteres magasságban is óriási hókupacok álltak az utak mentén. A mínusz 20-25 fokban inkább a meleg szoba biztonságába húzódtam volna, minthogy kimenjek az erős, csípős szélbe, hófúvásba. De sajnos orvoshoz kellett menjek a miskolci Megyei Kórházba – epetükrözésre. De mivel nagyon féltem, így elkísért egy barátnőm.

A kórház jó nevű orvosa ismerősként fogadott, mivel egy hónappal azelőtt már elvégezte nekem ugyanezt a vizsgálatot. Ami másoknál

10-15 perces vizsgálat volt – fájdalmas és nem veszélytelen beavatkozás – nekem sajnos akkor másfél óráig tartott. Iszonyatos fájdalmak között órákig fetrengtem akkor is hidegrázással, magas lázzal, borzalmas viszketéssel napokig a tükrözés után a kórházi ágyamon. A karomból, lábamból csurgott a vér, álmomban annyira kivakartam minden éjjel. Tíz nap után engedtek csak haza akkor.

Január 16-án újból meg kellett ismételni ezt a tükrözést, mert belázasodtam és égett a gyomrom, de különben egészségesen mentem a vizsgálatra. Sajnos azonban már nem voltam olyan „szerencsés”, mint előzőleg. A vizsgálat közbeni orvosi műhiba következtében elkezdtem hányni a vért. A főorvos azt állította: – „Hú, itt nagy baj lett, azonnal műtetre lesz szükség, szóljanak a sebészetnek!” – ezt hallottam még, s közben iszonyatos fájdalmat éreztem, majd elvesztettem az eszméletemet. A barátnőm szerint 11 óra volt, amikor a nagy futkosásra felfigyelve megkérdezte az orvost, hogy mi történt. Azonnal átvittek az intenzívra, majd nemsokára a sebészetre, tele infúziókkal – mesélte később. A sebészeti műtő előkészítőjében néhány percre tértem csak magamhoz arra, hogy literszámra hánytam a vért. A körülöttem álló orvosok, nővérek részvétellel mondogatták, hogy „nyugodjak meg, nem lesz semmi baj!”, majd a rengeteg vérhányástól és nagy fájdalomtól ismét sokkos állapotba kerültem, s este 6 óráig a műtőasztalon voltam mire az orvosok megtalálták a vérzés eredetét.

A barátnőm még délben telefonált haza anyukámnak, s ő szegény rémülten értesítette az akkor ötödéves Debrecenben tanuló orvostanhallgató fiamat. Mint később megtudtam, mindent otthagya rohant haza szegény. De a Tisza-hídon a buszuk karambolozott, s így már csak este a kórház intenzív osztálya előtt tudta a kétségbeesett anyukámat utolérni.

A sebész hosszas faggatózás után elmagyarázta nekik, hogy a tükrözés alatt a belgyógyász főorvos átszúrta a belet, a májamat, a májban egy eret, és egy hasi nagy eret is. Ettől hánytam a rengeteg vért, s így csak alig tudták megmenteni az életemet. S tíz napig életveszélyes, válságos az állapotom, bármi szövődmény felléphet – mondta.

Valamikor este 9-10 óra körül arra ébredtem az intenzív osztályon, hogy artikulátlan hangon ordítok a fiamnak, hogy ne hagyjon meghalni. Szegény kétségbeesett édesanyám és fiam befogták a

fülüket, és többször kimenekültek még a folyosóról is, mert nem bírták hallgatni az ordítózásomat és látni a vergődésemet.

Másnap arra ébredtem, hogy ki volt kötözve a kezem, lábam, s mozdulni sem tudtam. A bekötött infúzióstű teljesen a tenyeremben állt a vénám helyett. A nyakamba kötött másik kanült éjjel, ahogy dobáltam magam teljesen kirángattam. A reggeli vizitnél rémülten mondta az orvos, hogy „még jó, hogy éjjel nem véreztem el miatta”.

Iszonyatos volt 16 napig az intenzív osztályon. Mellettem nap, mint nap haldoklók, majd halottak, az újraélesztés, futkosás, a félelmetes gépek zúgása, a lefüggönyzés, a halottszállítás.

Tele volt az intenzív osztály, két ágy között még fél méter hely sem volt. A 11-12 betegből 10 férfi, a műtét után öltözék nélkül, katéterrel, gyakran kitakarózva, eszméletlenül. A betegnek elég a saját baja, nem még ezt is végignézni. Szegény nővérek, orvosok, hogy bírják ezt a mindennapos küzdelmet az életben maradásért egy életen keresztül?

A mellettem lévő ágyon egy 120 kg-os bácsi feküdt, a családtagjai is hasonló súlycsoportba tartoztak. S mivel a lánya nem egészségügyi, de kórházi dolgozó volt, így szinte egész nap valaki a bácsi mellett ült. Az ágyak közötti szűk helyen alig fért el a 2-3 látogatója mindig. Addig húzogatták a székeket, míg a hasamból az egyik zacskó csövét kiráncigálták, mivel csak egy lepedő választott el a mellettem fekvő másik betegtől. Másnap alig tudta az orvos visszadugni, s utána hosszú hetekig mindig megtelt a zsákom sűrű zöld színű folyadékkal.

Kora reggeltől késő éjszakáig infúziókat kaptam. Az egyikőtől állandóan hánytam, s mellette rettenetes fájdalmaim, roszulléteim voltak, hetekig magas lázzal, fulladással, szívgörccsel, magas vérnyomással küszködtem. A katéterek, csövek, zacskók, infúziók folyamatosan bekötve hosszú hetekig. Mozdulni sem bírtam, napokig még annyira sem, hogy megmosakodjak, vagy felüljek.

Közben naponta röntgen, nyeléspróba, ultrahang, s más különböző vizsgálatok felváltva. Mindemellett sem egy falat ételt, sem innivalót nem kaptam. Rimáncodtam a nővéreknek, hogy legalább annyi vizet adjanak, hogy kiöblítsem a számat, de legtöbbször azt is megtagadták, mondván, hogy már reggel kaptam.

Csak a kilátástalanság, reménytelenség, félelem. Mint az előzetesben lévő rab, aki nem tudja hány évet fog kapni, én is csak az addig kórházban töltött napok számát striguláztam gondolatban, mert kiutat nem láttunk, sem az orvosom, sem a családom ebből a ki-

látástalan, borzalmas helyzetből, amibe a más felelőtlensége, gondatlansága miatt kerültem.

Végre 16 nap után átvittek az intenzív osztályról a kórterembe. Micsoda megkönnyebbülés!! Az orromból kihúzták a gyomorszondát, amitől eddig állandóan rosszul voltam, s kaptam végre egy zsemlét és egy pohár citromos teát. Aznap a családommal együtt hálát adtunk közösen a jó Istennek, hogy végre túljutottam a krízisen! Másnap az operáló adjunktus úr, s a többi orvos is Pestre mentek egy konferenciára. Közben megint délutánra 40 fokos lázam lett, rengeteget hánytam és nagyon begörcsöltem: – a citromos teától – gondoltam. A nappalos ügyeletes orvos vissza akart küldeni az intenzív osztályra, de megtagadtam, mondván, hogy csak akkor megyek, ha a kezelőorvosom küld vissza. De a lázam a kapott gyógyszerek ellenére sem ment le. Mikor elmondtam az éjszakai ügyeletes orvosnak, hogy a citromos tea után kezdtem el hányni és görcsölni, gúnyosan megjegyezte: „Meg is érdemli az, aki tudja, hogy nem ihat teát és mégis megissza!”. Nagyon rosszul esett ez a gúnyos megjegyzése az idegen orvosnak. Hisz ő nem tudhatta, mikén mentem keresztül. De mint később kiderült, sajnos nem a teától lettem ismét beteg. Ugyanis az étel nem a gyomromba ment, hanem a hasüregbe. Ezért nem maradt meg bennem semmi, úgyhogy ismét műteni kellett a gyomromat többször is. Így megint több mint két hónapra eltiltottak teljesen az evéstől, ivástól.

Másnap kikönyörögtem a kezelőorvosomtól, hogy kórteremben maradhassak. De csak úgy engedte meg, hogy a szondát visszateszik az orromba. S közben megint nyeléspróba, röntgen, ultrahang, CT, gyomortükrözés. A félelem, a rettegés, az állandó szenvedés. Mert ismét kezdődött minden elölről.

Iszonyatos még így utólag is visszagondolni mindezekre. S emellett tudni azt a félelmet, amit a szeretteim otthon átélnek értem. Édesanyám és fiam az állandó rettegéstől, a félelemtől, – hogy életben maradok-e, vagy felépülök-e még – teljesen kikészültek.

Aztán újabb műtétek, újabb intenzív osztály, vérmérgezés, s megint csak kórház. Január 16-tól néhány hetes megszakításokkal csak októberben kerültem haza végleg a kórházból.

A nagy vérvesztés miatt, a kinti erős hidegtől, s a gyakori magas láztól állandóan reszkettem a takaró alatt is – dermesztően hideg volt 2003-ban.

A sok infúzió és mesterséges gépi táplálás ellenére is (a hosszú koplalás miatt) hetek után már nagyon éhes kezdtem lenni. Kínomban (titokban) már rágógumit kezdtem rágni, hogy „ne felejtsem el hogyan kell enni”. Mikor hozták a szobatársaimnak a jó illatú finom ebédeket az éhségtől a takaróm alá bújtam, és ott zokogtam, hogy ne lássák a többiek.

Legtöbbször az öt ágyas szobában 6-8 beteg is volt. A három és fél hónapi első kórházi bentlétemnél is – mint mindenhol – szinte hetenként cserélődtek a betegek. Az egyiknek melege volt, a másik fázott, az egyik sötétben szeretett lenni, a másikkal villany kellett volna. Hol horkoltak, hol jajgattak, hol a mentő hozott éjszakánként súlyosabbnál súlyosabb beteget.

Én meg szinte mozdulatlanul, kikötözve feküdhettem csak, s választási lehetőségem semmi sem volt a kínok között. Többször kerültek roma szobatársak is mellém a kórterembe, akikhez egész nap 8-10 látogató, pici gyerekek, nők, férfiak jöttek be. Reggeltől estig nem mozdultak az ágy mellől, ott ettek, ittak, terítették az egész családnak, különösen a hétvégeken. Hangoskodtak, nevetgéltek, rohangáltak a kisgyerekek ki- s be. Kínok kínját éltem át közben, szinte mozdulatlanul, ágyhoz láncolva, hosszú heteken át, reggel 6-tól éjfélig kikötözve, félholtan szinte.

A sok, egész napos férfilátogatók mellett se mozdulni, se megfordulni, se kitakarózni nem lehetett. Ezt külön borzalom volt átélni a mindennapos szenvedések mellett. S közben újabb és újabb peches problémák kísértettek a gyógyulásomban, pl. szonda eldugulás, a zacskók újabb telítődése, az influenza-járvány stb. S a műtétek között az állandó fájdalmas vizsgálatok sorozatban, a többszörös gyomor- és epeükrözések. Már rettenetesen féltém mindenféle beavatkozástól. Kínomban már se aludni, se sírni nem tudtam. Szobatársaim gyakran mondogatták, hogy éjjel hangosan nyögök, vagy sírok álomban.

A tél nehezen akarta szorító markából a fagyot kiengedni. Csak lassan kezdett tavaszodni. A nap első sugaraira boldogan fordultam az ablak felé délidőben, a madarak tavaszt hívó csicssergését hallva. Már nagyon vágytam a kinti friss levegőre és napfényre a két hónap utáni szinte mozdulatlan fekvésben.

Hiába voltak mellettem a szeretteim, barátaim, családtagjaim. Hiába vetek körül figyelmességükkel, jóindulatú segítőkészségükkel

az orvosaim, a nővérek. A hosszú testi, lelki szenvedésben mégis teljesen egyedül voltam, kiszolgáltatva mindenkinek. Csak én egyedül, és a jó Isten, az egyetlen támaszom volt éjjel-nappal, mert csak őhöz fordulhattam a szenvedéseimmel. A kilátástalanságomban, a zajos kórteremben, vagy az intenzív osztály sürgésforgása közepette is mindig egyedül voltam. De az éj csöndjében is csak az Úr volt velem, akibe kapaszkodhattam fájdalmaim, szenvedéseim alatt.

A kiszolgáltatottság a legmegalázóbb dolog az életben! Rimánkodni azért, hogy az infúziót lekapcsolják, hogy visszakössék, hogy a mosdóba kikísérjenek, ezért is könnyöroggni másoknak. De még a látogató férfiakkal is, hogy kimenjenek néhány percre, míg az ember felül, vagy éppen átöltözne. Borzasztó volt, de hát mindent el kell viselni, mindenhez hozzá kell szokni, ha az ember életben akar maradni. Egy biztos, ahogy adjunktus úr is mindig mondogatta: „Csak türelem, türelem!” – mindenhez az kell, és alkalmazkodás. De meddig?

Nagyon sok éjszakát virrasztottam át szenvedéssel, testi-lelki kínokkal. Tele voltam rettegéssel az egyedül otthon maradt édesanyámért, aki a méteres hó miatt szobafogságra volt teljesen ítélve. A hetven év körüli, nehezen közlekedő, beteg édesanyámnak, ha a szomszédok néha bevásároltak, volt mit egyen. Ha nem, meg kellett várja, míg a fiam hétvégén Debrecenből hazament és megvette előre egy hétre, amit lehetett, mivel öcsém akkor Dunántúlon élt. Január közepén kezdődtek az egyetemen a félévi vizsgák. Szegény fiam a félelemtől és rettegéstől –, hogy mi lesz az édesanyjával és a továbbtanulással, ha valami baj történik – alig mert elmenni vizsgázni. Mégis ez a féléve szinte kitűnőre sikerült, – mai napig sem értem, hogy volt ennyi lelkiereje rá!

Mivel tisztában volt mindennel, éppúgy, mint édesanyám, aki harminc évig szintén egészségügyi dolgozó volt, így még kétségbe ejtőbb borzalmakat éltem át értem. Nagyon sajnáltam szegényeket mindezért. S ha látogatni jöttek, inkább igyekeztem inkább mindig mutatni, hogy jól vagyok, csak őket megnyugtassam kicsit. S hogy közben milyen kínokat éltem át, azt csak én tudom, meg a jó Isten egyedül. De foggal-körömmel harcoltam az életben maradásomért!

A tavaszi szellő meglebegettette az ablak függönyeit, így a nap melegedő sugara bekandikálhatott a fák nyiladozó lombjai között. A

közeli főútról gyakran hallottam a sétáló óvodás csoport hangos, vidám beszélgetését, kacagását. Ilyenkor takarómba bújva mindig elfogott a sírás a „honvágy” – mint óvónő – a régi kedves munkahelyem után, a szeretett kisóvodásaimmal eltöltött évekért. Bár mikor kórházba kerültem, már hosszú évek óta iskolában tanítottam, mégis mai napig is elfog a honvágy, ha kisóvodásokat látok, hogy köztük lehessenek. A tanítványaim közül is többen meglátogattak, ilyenkor adjunktus úr kedves tréfásan mindig megjegyezte, hogy „honnan van nekem ilyen sok kedves ismerősöm, látogatóm?”

A kilenc hónap alatt már szinte „törzsvendég” voltam a sebészeti osztályon. Orvosok, nővérek, takarítók, de még a röntgen osztály dolgozói is már mind-mind szinte családtagként kezeltek és úgy is viszonyultak hozzám. S a mai napig is régi kedves ismerősként fogad mindenki az osztályon.

De a hosszú bennfoglalt hónapok alatt a belgyógyász doktor úr – aki mindezt a borzalmat okozta, s akinek mindezt a sok szenvedést köszönhettem – annyit nem tett, hogy átjöjjön a szemben lévő épületből a sebészetre, hogy megnézzen, vagy egyáltalán megkérdezze, hogy még élek-e?! Nem mert a szemembe nézni azok után, amit csinált velem. Ellentétben az operáló sebész adjunktus úrral, aki szinte éjt nappallá téve hosszú hónapokig küzdött azért, hogy a műtétek után ne csak életben maradjak, hanem elfogadható egészségi állapotban is kerüljek haza e szörnyű borzalmak után.

Három év telt el azóta, de az állandó gyomorpanaszaim továbbra sem szűntek a műtétek miatt, sőt inkább fokozódtak. S a szívem is teljesen tönkrement azóta. Ahhoz, hogy a kórházban kapott gyógyszert felírják, megint tükrözésre kellett volna menjek. Nem szívesen, s az átéltek miatt rettegve telefonáltunk a belgyógyász főorvosnak, hogy nem írná-e fel a gyógyszert a történetek után úgy, hogy ne kelljen újból megtükrözni, hisz ez az állapotomon már úgysem változtat semmit, s sok átélt szenvedés után nagyon félek tőle. A doktor úr bele is egyezett, azzal a feltétellel, hogy az összes eddigi papírjaimat vigyem el neki megmutatni, mert biztos valamelyiken rajta van a javaslat a gyógyszer felírására. Mivel nagyon drága, s csak tükrözés után szakorvosi javaslatra írható fel, ezért is fordultunk hozzá, hogy ezt elkerüljem.

2006. január 16-ára jegyzett elő. Akkor nem is gondoltam, hogy három évvel ezelőtt pont ugyanazon a napon történt az a borzalom.

Csak utólag ébredtem rá erre, mikor hazaértem. Mai napig sem értem, hogy hogy mertem, és hogy tudtam harmadszor is bízni ugyanabban az orvosban!

Reggel fél nyolcra kellett menjek hozzá. Mielőtt a rendelőbe bement volna az orvos, megállítottam, hogy le lett beszélve előzetes egyeztetéssel, hogy megírja a gyógyszer-javaslatot. A doktor úr elkérte az összes papírjaimat, hogy „rendben”, majd kíváncsian bevonult vele a rendelőbe. Aztán 3-4 utánam érkező beteget behívott, s csak aztán engem. Az előzetes megbeszélés ellenére azzal fogadott, hogy ő nem írja meg a gyógyszert, csak azután, ha megtükrözött. Szabadulni nem tudtam tőle, mert mindenre kifogást talált. Hiába tiltakoztam ellene, hogy már előzetesen meg lett beszélve, s több zárójelentésem is rajta van a szakorvosi javaslat, s már megbeszéltük, hogy csak gyógyszerírásra jöttem. S különben is ittam egy pohár teát, hogy be tudjam venni a reggeli gyógyszereimet. Erre az orvos cinikusan azt mondta, hogy „ha már olyan sok mindent kibírtam, ezt az öt perces vizsgálatot is kibírom. S különben sem írhatja meg a gyógyszert csak újabb tükrözés után!”. Egy osztályvezető főorvos? Hosszú vacillálás után úgy gondoltam, hogy lássa, hogy nincs harag bennem iránta, s ha már úgyis kísérelve jöttem, s nem egyedül, hát belegeyem a vizsgálatba, bármennyire is félek. Hisz előbb-utóbb úgyis kellene. Tíz óra körül az orvos a beadott papírjaimmal a kezében kiment az épületből a sebészet irányába.

De én ostoba, nem kapcsoltam még ekkor sem! Jó fél óra múlva tért csak vissza. Mikor odaléptem hozzá, azt mondta „nem sokára szólít”.

Aztán csak telt az idő. Fél tizenkettő volt, és még mindig nem szólítottak a vizsgálatra fél nyolctól. A félelemtől, idegességtől már tűkön ültem. A reggel még teli folyosóról már szinte mindenki elment. A nővér többször is kijött, s a szomjúságtól, de főleg a félelemtől mondtam neki néhányszor, hogy ha már úgysem hívnak be, adja vissza a papírjaimat, mert elmegyek, s nem egyezek bele a vizsgálatba. A jóindulatú nővérke készségesen mondta, hogy megbeszéli a főorvos úrral és kihozza. De hiába akartam elkérni a régi zárójelentéseimet, az orvos nem adta vissza. Azt üzente rögtön jön. A folyosónak ezen a részén már sehol nem volt beteg. Tizenkettő előtt néhány perccel a nővér végre behívott a vizsgálóba. Az orvosnak

persze se híre, se hamva nem volt látótávolságban sem, holott 3-4 rendelő össze volt nyitva, köztük fél falnyi üvegablakkal.

A nővérke kedvesen kérdezgette „miért akartam elmenni és miért félek annyira?” Néhány szóval elmondtam, hogy három éve mi történt velem, s utána órákig hánytam a vért, többször műtöttek a bent töltött kilenc hónap alatt. S azóta is folyamatosan fennállnak a panaszaim a gyomrommal. Ekkor ijedten kérdezte, hogy „hol és ki csinálta ezt?” Mondtam neki, hogy „ott a papíron: ez az orvos, akire várok.” Megrémülve nézett bele a vastag kötegni leleteimbe, majd elfordult. Fél egy volt – felpillantottam a faliórára – mire az orvos – reggel fél nyolctól – megjött. A félelemtől és ijedségtől reszketve mondtam neki, hogy „ugye doktor úr, nem lesz semmi baj, nagyon fog vigyázni, mert tudja, hogy nagyon félek a vizsgálattól?!” Erre cinikus, dühös hangon azt felelte: „mit gondol, nem vagyok már kezdő, már több száz ilyen vizsgálatot csináltam!” Még neki állt feljebb! A durva, arrogáns hangtól persze még jobban megijedtem. De az „öt perces” vizsgálat húsz percig tartott. Rettenetesen megkínzott vele, végig öklendeztem, rengeteget hánytam közben, úgy, hogy mielőtt hazamentem volna, le kellett vegyem a blúzomat a mosdóban, és kimossam. Ahogy az orvos kihúzta a csövet a torkomból, a nővér kezébe nyomta, és anélkül, hogy egy szót is szólt volna – eltűnt.

Sokáig nem bírtam leszállni a vizsgálóasztalról, olyan rosszul voltam. Az arcom lángvörös volt, a nyakam torzulásig kidagadva, s éreztem, hogy a vérnyomásom nagyon magas lett. Fulladtam a sok hányástól, majd köhögéstől. De az orvos sehol! A nővérke ijedten lesegített a vizsgálóasztalról, leültetett, majd kicsit később a csaphoz s tükrökhöz vezetett, hogy mosakodjak meg és szedjem rendbe magam, mert nagyon rosszul nézek ki még mindig. S közben folyton kérdezgette, hogy jól vagyok-e már, haza tudok-e menni, van-e aki elkísérjen, vagy hívjon-e taxit? De csak nagy sokára tudtam megszólalni. Aztán kikísért, és a lelkemre kötötte, hogy üljek le még kint is, míg jobban nem leszek teljesen, s a doktor úr majd mindjárt kijön, odaadja a leletet, és elmondja a további teendőket. Mikor bement a nővérke a barátnőm, akivel voltam csodálkozva kérdezte:

- Hát nem az az orvos csinálta a tükrözést, akivel reggel beszélteél?
- De igen, miért? – kérdeztem.

– Mert már 10-15 perce felment az emeletre a lépcsőn, és azóta még nem jött vissza – felelte megdöbbenően.

Aztán fél nyolctól úgy fél kettő felé a folyosó másik végéről egy idegen nővér jött ki, s a kezembe nyomta a még reggel dossziében beadott rengeteg leletemet, és egy teljesen ismeretlen gyógyszer recept-javaslatot, hogy majd írassam fel a háziorvossal. A megdöbbenéstől szinte szólni sem tudtam. Hisz meg akartam kérdezni az orvostól, hogy milyen eltérést talált, mi okozza a műtétek után még három évvel is a sok panaszomat? De a doktor úr teljesen eltűnt!

Mikor hazaértem két óra után, édesanyám döbbenten hallgatta, hogy hol voltam ilyen sokáig, s miért csinálta meg az orvos az előzőleg lebeszélt kérésünk ellenére is a tükrözést? S elképedve néztük a szinte teljesen negatívra kiadott leletet, mivel az előzőleg (s utólag is) készült gyomor röntgen-leletek komoly eltéréseket mutattak. Mint laikus, mai napig sem értem, hogy ez hogyan lehetséges? De most legalább láthatta a doktor úr a rengeteg átnézett leleteimből, de a vizsgálati eredményből is, sőt – mivel előtte megnézte a hasamat –, így a műtéti hegesedésekből is, hogy mit okozott a felelőtlenségével!

Hiába hivatkozott 2003-ban édesanyámnak arra a történetek után, hogy ugyanolyan erősen nyomta meg a tükrözésnél a tágító drótot, mint legelőször, s ezért vágott át mindent a gyomromban, májamban. De egy nyugdíj előtt álló, tapasztalt idős orvosnak tudnia kellett volna, hogy egy tizenöt éve bekövesedett epevezeték teljesen más állagú, mint ami egy hónapja volt áttisztítva! Az sokkal lazább szerkezetű kell, hogy legyen. Nem lehet olyan erősen nyomni bele a drótot, mint ami már hosszú évek óta besűrűsödött, megkövesedett. De most „mosom kezeimet!” – mert a negatív lelettel így tisztára mosta magát!

De hogy ezek után milyen „tisztá lelkiismerettel” fog élni, azt nem tudom. Még a 2003-as események után úgy gondoltam, hogy ő is csak ember, ő is tévedhet, bármennyire magas végzettsége és beosztása is van. S bármilyen sok szenvedést, borzalmat okozott nekem és az egész családnak, s tönkretett testileg, lelkileg s anyagilag is bennünket, nem volt harag a szívemben iránta. Úgy tekintettem, mintha egy véletlen baleset peches áldozata lettem volna.

De 2006. január óta megváltozott a véleményem. Már nem a véletlenül tévedő s megbánó orvost látom benne. Akkor nem akartam neki kellemetlenséget okozni – a fiamra való tekintettel sem –, mert azt gondoltam, nem teszem tönkre egy nyugdíj előtt álló, befutott orvos karrierjét, mert – bár felelőtlenül – de véletlenül történt az, ami történt. S ez úgysem hozza már vissza az én egészségemet. De a jó

Istenbe vetett hitemért sem akartam senkinek rosszat tenni azzal, hogy jelentgetem, hisz életben maradtam, ha nem is egészségesen. Bár nagyon sokan tanácsolták ezt, s a pár milliós kártérítés is jó lett volna elvált, egyedülálló, rokkantnyugdíjasként, egyetemi hallgató gyermekem mellett.

De milyen cinikus, pökhendi módon viselkedett most velem... – megérdemelné!

De nem tettem meg akkor, hogy feljelentsem, s mint Istenben bízó ember, most sem tudom megtenni!

SZÁMOLJON EL Ő A LELKIISMERETÉVEL, HA TUD – mindazért, amit nekünk okozott!

Fontos, hogy elfogadjuk azt, ahogyan Isten elrendezi a körülményeinket.

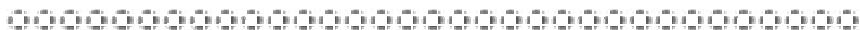
Az ember sohasem maradhat ugyanaz, mint a szenvedései előtt volt. Mert minden ember fontosnak tartja, hogy megkímélje magát a szenvedésektől, de ennél sokkal fontosabb kellene, hogy legyen az, hogy életünk szenvedései által elérjük azt a célunkat, amit Isten tervezett el számunkra: az alázatot, a szeretetet és a lelki békességet az Istenbe való hittel.

Hisz a visszkapott életemet a sebészorvos lelkiismeretes munkája ellenére is csak Istennek köszönhetem!

De most már Isten nem engedi, hogy följelentsem a belgyógyász főorvost a történetekért! Mert ahogy az Írás mondja:

„Ne légy bölcs a te magad ítélete szerint, és féld az Urat!”

/Példabeszédek 3/7./

Egy napon

Vihartépetten megyek
Utam hosszúságát mérem
Hajnal fénye síron pirkad
Lázás szemeim gödrében

Egy napon útra kelek
Fájó gondolatok görcsös ölelésében
Tomboló vihar marad utánam
Síró fák gyökérzetében.

Hazajönnél?

Ha egyszer hazajönnél, jönnél,
Lelkemben lágy zeneszó döngne,
Víg kacaj szívem átölelné,
Az öröm e napot éljenezné.

Küszöbömön állnál, árnyként.
Az est sötétjében szerelem
Fényképe lennél, lennél.
Halkan, suttogva
Mondanám neved, neved.
Ó a neved.

Ha egyszer hazajönnél, jönnél.
Néznélek hosszan, csendben,
Vágyódnék utánad, mint
Vágyódik gyermek anyai emlő után.

Éhes szerelemmel szemedbe néznék,
Gondolatban átkarolnám tested.
Csókvirággal borítanám ringó melled,
Ha hazajönnél.

Ne tétovázz, jer, jer haza!
Vár rád a ház, a kert, a pamlag,
Melyen pihentél aznap
Mikor megláttalak, alkonyat volt,
És ború.

Ha hazajönnél, jönnél,
Én várnálak
Őszinte tiszta szerelemmel
Mint rég, akkor, rég.

Elmentél!
Virágot vittél magaddal,
Nekem sötét bús felhő maradt.
Elmentél!

Odafenn

Bolygók között a végtelenben.
Kecses gúnnyal és erénnyel.
Letörölni könnyeidet.
Sötét koszorúddal, merészen.

Szólni fogsz hozzám
Csendes éjszakákon.
Méla szófoszlányok,
Halk suttogás.

Zeneszó, ének.
Hallatszik odaát.
Panasz és jajkiáltás.
Rekedt halál hangja ez.

Te ott vagy.
Én látlak.
Arcodra hintem
Fátylad sötét virágait, odafenn.

A költő

/Akác István sírjánál, 2005/

Poéta sorsa a szenvedés,
Halk szavak suttogása.
Kottád, melyből játszottál,
Élet írta, hisz tanítód volt.

Írtál kemény,
Sorsidéző verseket.
Fájó élet volt a tiéd,
Költő voltál és vagy, hisz' idézünk.

Tested elragadta a halál,
Szenvedésed folytatod odaát.
Sorsod zengi dalod,
Fájásod síron túli.

Mi szólunk hozzád,
Lassú álmodó zenével.
Zenénk egy húron pendül,
Hisz' sorsunk összeforrt a tiédde.

Porrá örölte testedet a föld.
Csontod ül koponyád körül,
Melyre babérokat rakott
A magyar sors kegyetlenül.

A tavasz susogása

A télben tépett síró fákat
Életre bírja a tavasz susogása.
A sötétség bélyegzője
Nyomot hagy fájó arcokon.

A lélek dúdoló zenéje
Mély barázdát szánt
Keblek rétibe.
A lélek dúdoló zenéje...

Álom volt csupán

A tóparton állok,
hajam a szélben csak ficáncol.
Rád gondolok Kedves.
Arcom, szemem a könnytől nedves.

Gondolatom a tó vizében táncol.
Hajad arcom simogatja, már most.
Csak rád gondolok.
Mily csodálatosak voltak azok percek.

Füstölgő cigarettád égett.
Figyeltem szemed azt a kéket.
Kezed bársonyos bőrét tapintá ujjam.
Bőrömből azonnal ki is bújtam.

Látod, itt állok álmaim mámorában.
Csodálom alakod, de mindhiába.
Elmentél illaterdőd beborított.
Álmom elmosódott, álom volt csak.

Álmodón

Tavaszi szél lágy susogása,
arcodra hinti fátyolát.
Kebleden megpihenni, jó volna kedvesem,
s együtt lenni csendesen.

Ajkaid nedvéből csókot lopni.
Karjaid közt elpihenni,
oly álmodón, oly altatón.
Szerelmesen.

Kicsi lányka!
Tüzes tűvel döföm át lázas testemet.
Még egyszer érezni csókod ízét.
Talán még lehet?

Csak álom az egész.
Kezed kezemből kifejted.
Ujjaid remegőn simulna végig.
Ujjamon, szűz barázdát égetnek.

Szemed izzó parázsfényét.
Vágyódón figyel két szemem.
Tüzesen csókolj.
Kedvesem.

Ha egyszer varázshajónk,
végig siklik vad, zord vizeken.
Testedben alámerülök, s átkarol.
Az örök szerelem.

Napfény szemében

Napfény szemében, csillogó fényben.
Köszirtek között remélve nézem,
fény sugarba rejtőzködő arcod.
Fények egére emellek.
Kedves.
Tavaszi sugarak erdejébe,
hordozlak kezeim tüzes tenyerében.
letennélek,
fáj nagyon.
Magadra hagyni.
Szív,
Fájdalom.
Nem!
Ne akarj.
Ha nagyon is fáj.
Szívem erdejében virágnak lenni.
Leszel magad is talán.
Még.
Mindig egymagad.

*Az a pirosra festett citera**/Elnémult a hangszer Hargitán/*

Három év telt el azóta, hogy megismertem Csíki János gyergyó-csomafalvi öreg barátomat. Akkori látogatásom alkalmával tudtam meg, hogy itt van egy ember, igazi székely, aki citerakészítéssel foglalkozik. A fa szeretete és a több éves gyakorlat mesterré és művésszé faragta őt. Az első találkozásunk alkalmával csak kóstonl-gattuk egymást, vagyis ismerkedtünk.

– Aztán honnan is jöttél kedves barátom? – kérdezte érdeklődően, mikor felkerestem a csomafalvi házában, műhelyében.

Bemutatkozásom után elmondottam hol lakom, hogyan kerültem Csomafalvára és mi az, ami ide vezetett hozzám. Szó szót váltott, a szimpátia közös volt és barátok lettünk. Bizony nemsokára előkerült az első házból (tisztaszobából) a pirosra festett citera. Rövid hangolás után a kezek gyors mozdulatai alatt zenét élesztett a száraz fa hasából, húrjaiból. Rövid pengetés, hangok fogása után felcsendült a „Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország” című szívet melengető, dobogató dal.

Nemsokára az első dalt követte a többi, csárdás és igazi székely népdalok. Csodálatos volt hallani a népi hangszer hangzását és nem utolsósorban a zenész virtuóz játékát. Sokat beszélgettünk a magyarok történelméről, szenvedéseiről és fájó Trianonról, ez bizony Erdélyben szívet hasogató tragédia volt, és az is maradt még máig is. Én úgy érzem, a fájás közös és az is marad, amíg igaz magyar ember él a földön. Búcsúztunk, megígértem, hogy a következő nyáron ismét meg fogom látogatni.

– Kedves öcsém, te igaz magyar ember vagy, téged mindig szívesen látunk, bármikor jössz, haza jössz. Isten áldjon.

Eltelt egy év, jött a nyár, már alig vártam, hogy az erdélyi utamra elindulhassak. Tudják, Erdély egy olyan szakrális hely, ha valaki egyszer odalátogat, beléköston levegőjébe, visszavágyik, így jártam én is, és azóta csak vágyom, és vágyom. Eljött az áldott nap, az indulásom napja. Alig várom ilyenkor, hogy találkozzam erdélyi barátaimmal, testvéreimmel. Hisz’ nekem testvéreim azok az igaz emberek.

A monda szerint Csaba vezér a csillagok útján száguld paripáján és védi hűséges népét. Mert ne feledjük, a székely nép, a leghűségesebb barát. Sokfelé jártam Erdély szerte, gyönyörűbbnél gyönyörűbb tájakat, városokat láttam és kerestem fel. Élményeimet gazdagította a Hargita és a Csíki hegyek látványa. Persze nem feledkeztem meg kedves barátomról, János bátyámról.

Ahogy az ajtójához értem, szorongással fogtam meg a kilincset, a találkozás öröme torkomba gombócot dagasztott. Beléptem – lám ugye itt vagyok! Újságoltam és „adjonisten” üdvözléssel beljebb léptem. János bátyám ott ült a megszokott székén és sakkozott, hisz’ sakkozni nagyon szeretett. Látásomra felvidult, öröm öntötte el arcát, felállt, üdvözölt őszinte baráti kézfogással és öleléssel:

- Foglalj helyet nálunk, Isten hozott, hazajöttél.
- Igen hisz’ emlékszel tavaly megígérttem, és íme itt vagyok.
- Örülök, hogy eljöttél.

Egy pillanatig néztük egymást, hallgattuk szusszanásaink zörejét. Arcába néztem és a pillantása valahogy fájó volt, kissé keserű.

– Kedves bátyám csak nincs valami baj? – kérdeztem. Halkan azt válaszolta:

– Tudod a legnagyobb, hogy megöregedtem és a velejáró betegségek.

Szomorúan nézett, mint aki utoljára jól megnézi barátját, hogy odaát is emlékezzen rá. Közöltem vele, hogy szeretnék tőle egy citerát vásárolni, persze nem most, majd a jövő évben ismét jövök és akkor. Búsán maga elé nézett, majd felemelte fejét és halk fáradt hangon így felelt:

– Tudod Attikám, mi már jövőre nem találkozunk. Én már nem várlak meg.

Biztatón szemébe néztem, mint valami táltos és így szóltam:

– János bátyám, én tudom, hogy meg fogsz várni és találkozni fogunk a jövő nyáron, mert én jövök, és Te vársz.

Így történt. Elbúcsúztunk, a viszontlátás reménye itt lebegett előttem.

– Isten áldjon.

2005 nyara pünkösöd, és íme a pünkösdi búcsú, ami vonzott és hívott Erdélybe. A megígért találkozás megvalósulásának reménye gondolataim között első helyett foglalt el. Alig vártam, hogy lássam öreg barátomat. Kérdeztem magamtól: vajon, hogy lehet? Jól van?

Vár? A találkozás öröme mindig szép, ha őszinte. Én úgy gondolom, hogy ez az volt a javából, barátság mindhalálíg. Eljött az idő, amikor mentem János bátyámékhoz. Ahogy beléptem az ajtón a levegő megállt, csak erős hangom törte meg a csendet:

– Hát itt vagyok, megjöttem, ugye vártál? Én megmondtam és tudtam, hogy várni fogsz.

A találkozás öröme könnyet csalt szemünkbe, beszélgetni kezdtünk. A szó oly' nehezen gördült ki torkáról, hogy néha azt hittem: ott is marad, csak görgette, bele is fáradt nagyon.

– Tudod, pihenni kell, fáradok.

Leült és halkan mesélt:

– Az elmúlt karácsonykor nagyon beteg voltam, már néha át is látogattam, de csak itt vagyok.

A beszéd nagyon fárasztotta, sokszor belepihent gondolatai szövéskébe.

– Egy utolsó erőt veszek magamon és mesélek.

A kezem ügyében volt a kis magnóm, és így sikerült megörökíteni, rögzíteni utolsó találkozásunk mondatait. Fáradtan, de mondta. Életének, gyermekkorának, nem utolsó sorban katonaéveinek történetét. A szép az egészben csak az volt, hogy a második világháborúban a magyar hadsereg székely hadosztályában harcolt. Itt szűkebb pátriánk területén Tokaj, Tiszalök, Tiszadada, Tiszadob környékén, a Tisza mentén vonultak, majd Sajószentpéternél szovjet fogságba került. Ennek következtében öt évet töltött hadifogságban, Szibériában. A kegyetlen öt év most jelentkezett az egészségében. Sajnos felemésztette élete egy részét. A beszélgetés közben lehetett érezni a fáradtság utolsó hangját: pihenni kell. Rövid pihenő után így szólt:

– Hé, anyjuk, azt a piros citerát vedd elő. Hadd játsszak még egy kicsit.

Nehezen tápáskodott fel az ágyról, melyen pihent. Hangolt és ujjai alatt sírt a citera. Felhangzott a dal: „A Maros menti fenyves erdők aljában.” Ezt követte még három-négy dal.

– Fáradt vagyok, nagyon – mondta. – Tudod, most leteszem, mert pihenni kell, nem bírom még magamat sem tartani, nem hogy még játszani.

S ekkor úgy éreztem: ez az utolsó játék. Áltattam magam. Nem, az nem lehet. Ilyen könnyen nem adhatja meg magát egy ember. Biztató

szavakkal köszöntem meg a beszélgetést és a játékot. Nem akartam elhinni, reménykedtem, hogy ez a délután nem az utolsó volt kettőnk találkozásában. Erős akarattal és hittel a jövő találkozásunk reményében búcsúztunk el egymástól. Láttam a fáradt testet, a megtört lelket, de nem akartam elhinni: ez volt az utolsó közös délután. Átöleltük egymást és könnyáztatott szemmel búcsúztunk a viszontlátás reményében.

Hazaérkezésünk után telt az idő, az itthoni ismerősöknek elmeséltem találkozásunk örömét. Elmondtam, hogy megvárt János bátyám. Az egyik nap jött a szomorú hír: János bácsi meghalt, a citera örökre elnémult a Hargitán. Itt hagyott, nem szól a zene, nem játssza többé soha: „Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország”. Isten áldjon János bátyám!

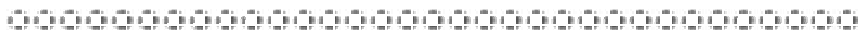
Egy ember, aki apa, nagypapa, férj, barát hiányzik, nagy űr maradt utána, melyet már senki nem tud betölteni. Azt a piros citerát senki nem fogja úgy megszólaltatni, mint ő tette ott, a Hargitán.

A XIX. század Simon M. Veronika portréfestészetében

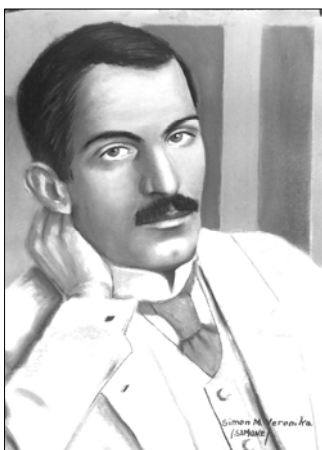
/feltüntetve az életkori adatok és a színes, eredeti festmény elhelyezése/

*Baross Gábor (1848–1892)
Győr*

*Boldog Apor Vilmos (1892–1945)
Székesfehérvár, Segesvár, Nagyváradi,
Gyula, Szolnok, Csongrád, Jászó, Budapest*

*Babits Mihály (1883–1941)
Esztergom*

*Aulich Lajos †1849
KI-s MA-gyar arcképcsarnok gyűjtemény*

Bartók Béla (1881–1945)
Saranac Lake, Bern

Batsányi János (1763–1845)
Párizs, Tapolca

Baumberg Gabriella (1766–1839)
Tapolca

Batthyány Lajos †1849
KJMA gyűjtemény

Batthyány S. László (1870–1931)
Körmend

Chernel István (1865–1922)
Agárd

Deák Ferenc (1803–1876)
Parlament

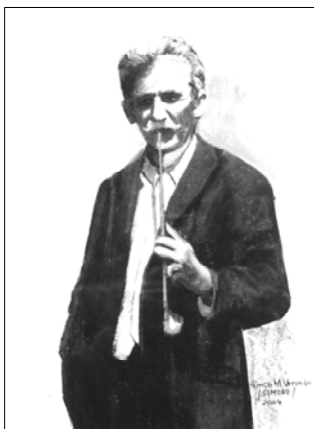
Damjanich János †1849
KIMA gyűjtemény

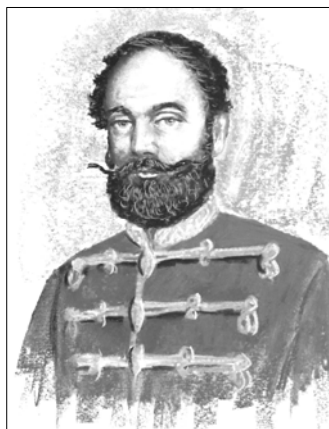
*Erkel Ferenc (1810–1893)
Gyula*

*Farkas Gyula (1847–1930)
Kölozsvár, Sárosd*

*Gárdonyi Géza (1863–1922)
Devecser, Gárdony*

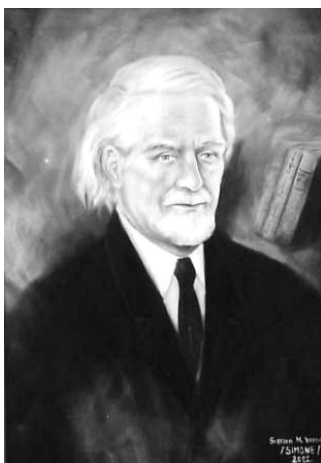
*Dessewffy Arisztid †1849
KIMA gyűjtemény*

Gróf Sigray Antal (1879–1947)
Ivác

Kisfaludy Sándor (1772–1844)
Sümege

Kodály Zoltán (1882–1967)
Budapest

Kiss Ernő †1849
KIMA gyűjtemény

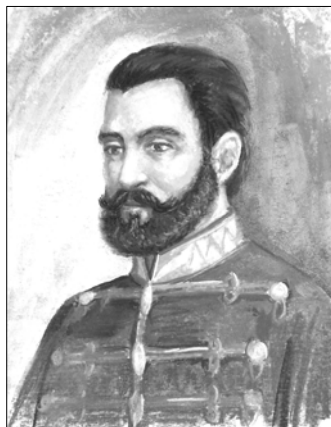
*Krúdy Gyula (1878–1933)
Nyíregyháza 2x, Budapest*

*Kossuth Lajos (1802–1894)
New York, London 2x, Torino,
Monok, Zirc*

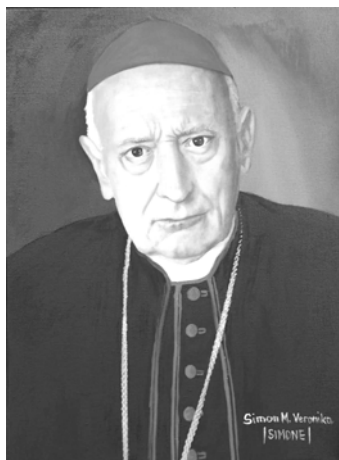
*Lázár Vilmos †1849
KIMA gyűjtemény*

*Knézich Károly †1849
KIMA gyűjtemény*

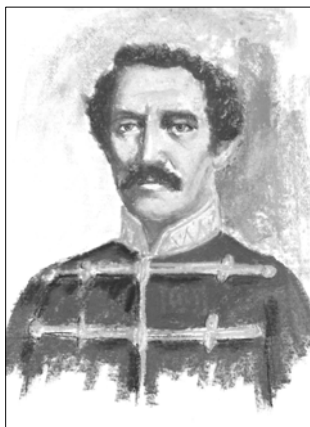
*Lékai László
Esztergom*

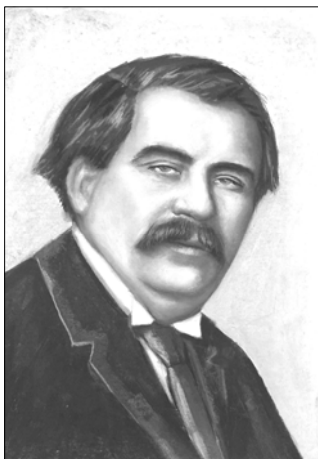
*Mindszenty József (1892–1976)
London, Lakitelek*

*Leiningen-W. Károly †1849
KIMA gyűjtemény*

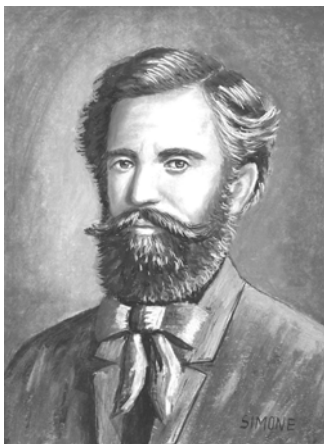
*László György †1849
KIMA gyűjtemény*

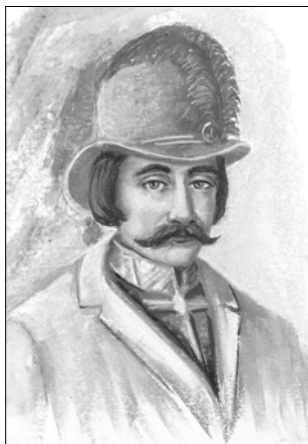
Mórícz Zsigmond (1879–1942)
Nyíregyháza

Munkácsy Mihály (1844–1900)
Zalaegerszeg

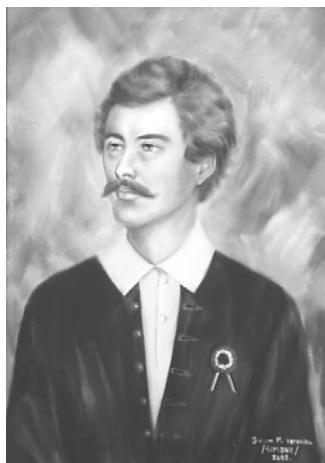
Orlay-Petrich Soma (1822–1880)
Budapest

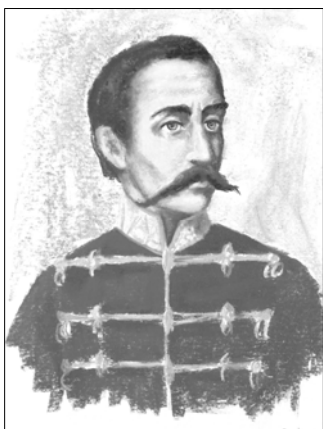
Nagy Sándor József †1849
KIMÁ gyűjtemény

Prohászka Ottokár (1858–1927)
Székesfehérvár, Aachen

Petőfi Sándor (1823–1849)
Nagykőrös

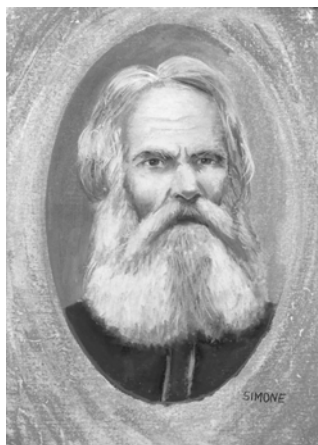
Pöltenberg Ernő †1849
KIMA gyűjtemény

Schweidel József †1849
KIMA gyűjtemény

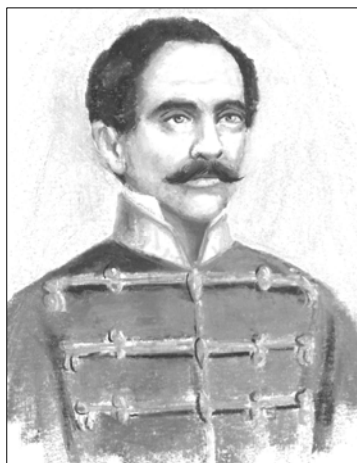
Széchenyi István (1791–1860)
London, Hévíz

Táncsics Mihály (1799–1884)
KIMA gyűjtemény

Tessedik Sámuel (1742–1820)
Budapest

Török Ignác †1849
KIMA gyűjtemény

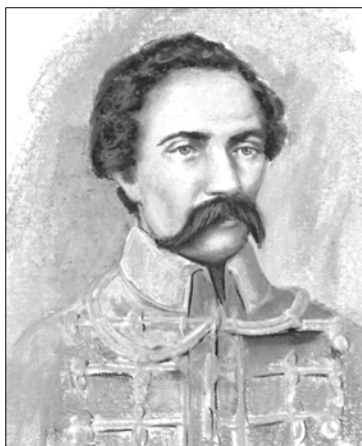
*Vörösmarty Mihály (1800–1855)
Székesfehérvár*

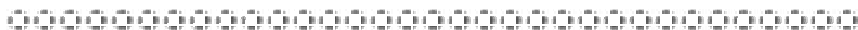
*Ujhelyi Imre (1866–1923)
KIMA gyűjtemény*

*Szabó Ervin (1877–1918)
Budapest*

*Vécsey Károly †1849
KIMA gyűjtemény*

Az idő...

Az idő nem ragad
magával,
áll!
Úgy érzem tapad
rám a fájdalom,
belém ég,
duplázva élem
miatta életem
s az idő nem ragad
magával,
áll,
s benne én
is fájva.
Az idő nem ragad...

Novemberi hajnal...

Varjúpettyes hajnal ébred,
pirosló lángnyelvvel,
áttetsző világoskékkel.
Megrázkódik a város:
ásít minden még egyet,
már ébred csilingel a villamos,
sikkanva halad a sínen:
a kijelölt pályán:
a kelő Nap,
a búcsúzó Hold,
álomba merülő csillagok,
az ébredő kék ég,
a csendes éjszaka is zajos város,
a csendet feltörő villamos, minden

megy a kijelölt pályán,
mint mi emberek kijelölt útjainkon,
mely kijelöltetett születésünkör
a Teremtő által:

akadállyal,
örömmel,
bánattal,
kacajjal,
boldogsággal,
fájdalommal,
vígalommal,
siralommal,

kikövezett utunk
csak visz előre

vagy hátra?!?

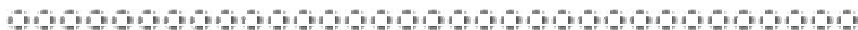
Ki tudja mi az előre,
s mi a hátra?

Két dimenzió!

Mely csak kétszer találkozik
az origóban:
az élet születésekor
s megszűntekor.

Világunk

Zománc-mozaik,
matt-fehér ragyogás.
Fortyogó lombik,
vad ölelkező kavarodás.
Forgó ősmatéria,
bugyborékoló butélia,
gőz-köd csomók,
csillag halmazok,
örök ősköd forgás,
ősköd végtelenség,
kristályragyogás,
rózsa-ujjú lángolás.

Nyitott szívvel

Most nyitott szívvel
keresem múltba veszett
kacér tekinteted,
álmaimban érzem
simogató kezed,
melyre ébred a vágy
tested után...

de reggel tovaszállsz
a szerelem délibábján,
és újra egyedül ébredek
a kínzó reményben,
és a rohanó idővel
síratom a lepergett éveket
jeltelen sírján jövőmnek...

Az őszi nap

Sűrű ködbe
burkolózott a nap,
tejfehér köntöse
itt-ott elszakad,
de forró tekintete
már nem melegít
és gyorsan visszakúszik
a fagyos csöndbe.

Elsárgult falevelek

Elsárgult falevelek
festik az őszt,
szomorúan zizegnek,
siratva a lepergett időt.

Hűvös szelek
hordják szerte-szét,
a sűrű ködben
veszejtve a reményt,
a vidám napsugarak
forró tekintetét.

Csak emléke marad
ha eljön a tél,
meg néhány elszáradt,
töredezett falevél...

Hullnak a levelek

Már hullnak a levelek,
nevetve hordja a szél
a kopaszodó ágakról.

A hűvös csókok
milliói egyenként
mossák el érzelmeinket.

Talán tisztább lesz
az újjászülető élet
az álmos tél után,

és a kibúvó hóvirág
majd vidáman integet:
a tavasszal megérkeztem..

Hullnak a levelek
/Versillusztráció: Bor István Iván/

35 évem

35 évem kopog
párás ablakomon,
dideregve a novemberi
hűvös szélben,
megsárgult falevelek
táncolnak dallamain,
sok ezer elfelejtett
fájó nap
és néhány feledhetetlen
örök pillanat.

35 évem kóborol
a sűrű ködben,
érzelmeit vakon
követve a gödrökbe,
meddig tart még?...
Az üvöltő csend
a múltról mesél
valami végtelen történetet,
néha meg-megpihenve,
de nem felelve.

35 évem toporog,
vár a reményben,
elszánt mozdulatok
indulnának szívében...
de csak vár,
vár türelmesen,
vagy fél talán
elveszni a süllyesztőben?
Sorsom a vers,
élet a végzetem.

Hallod?

Érzelseim keresem
a tovatűnő pillanatok
hazug ígéreteiben,
de csak a fájdalom
marcangolja lelkemet,
egyedül fuldoklom
az elfogyó reményben...
hallod? Hallod
elhaló szívverésemet?

Az én világom

Az én világom
millió fájdalom
és visszatérő magány,
eldobott érzelem
és reménytelen csalódás
az örök szerelemben.

Az én világom a vers
és a művészetek,
érzelmek és gondolatok,
szavak és ecsetvonások...
a te boldogságod
az én ajándékom.

Az én világom
szétfosló délibáb,
pénz és hatalom,
hatszögő árulás...
az elporladó jövőben
feltámadó jelen.

Az én világom

/Versillusztráció: Bor István Iván/

A zavaros reményben

Múltba fulladt érzelmekkel
telt minden pillanat,
tehetetlen sodródni
a zavaros jelenben.

Újjászületve a mában
a jövő közömbösen nevet,
szürke álmokba menekülnek
a szerelmes vágyak.

Magányosan dobban a szívem,
visszhangját elnyeli a bánat,
a csend némán átölel
egy tovatűnő délibábnak.

A télapó

Téli tájban siklik a szán,
csengők hangja messzire száll,
rénszarvas lábak dobognak,
vidám szikrákat szórnak.

A távoli házakból
karácsonyi ének szól,
a családok összejöttek,
együtt ünnepelnek.

Oly nagy a világ,
de ő mindenhol megáll,
a jézusi szeretet hírvívője
eljut mindenki szívébe.

A vers

Gejzirként tör fel
a sötét mélyből,
forró testéből
a vörös naplementében
millió csillogó
föld-könnyet permetez
az alvó világ kihunyó
fátyolos tekintetére.

Szépsége elkápráztat,
minden egyes cseppjében
megpihen a pillanat,
majd utat tör a fellegekbe,
sodrása magával ragad,
lebegsz érzelmeidben,
a remény és a kék forgatagában,
míg el nem ereszti kezéd,
hogyan felébredj a mában.

Első randi

Izgatottan várom
találkozásunk első pillanatát,
szívem a torkomban kalapál...
első randi – túl a harmincon,
de ugyanaz a lámpaláz:
vajon tetszem-e majd? –
Már nem vagyok fiatal,
Bár éppen öreg sem...
De... és jönnek az ellenérvek,
majd egy csipetnyi remény
nyitott szívem legmélyén.

Érintsd meg

Érzelmeim kötöm csokorba,
vérvörös szirmaiban
dobog érted a szívem,

csak érintsd meg,
és titkos vágyainkat
együtt válthatjuk valóra!

Csókjaid tengerében

Tekinteted kék horizontján
szerelemtől részegülten
úszok csókjaid tengerében,
kábultan a mámortól
kebleid domborulatán.

Szorosan átölellek,
hogy ne szakítson el tőlem
a következő pillanat,
de jaj, máris tovaszaladt...

fogd meg a kezem,
soha ne ereszd el,
a szenvtelen elmúlás
nélkülünk rohanjon tovább!

A gyűrű

ott ragyog ujjainkon,
összekötve testünket és lelkünket
egy végtelen, ismeretlen úton.

Tiéd mindenem,
szívem csak érted dobog
szerető szívedben.

Nem vagy egyedül

/Bor István Ivánnak/

Bástyája a művészeteknek,
Omladozó falaid
Rakd újra magasra!

Irtsd ki ellenséged,
Varázslatos vonalaid
Állítsd csatasorba...
Neked küldöm e sorokat,
Nézd: nem vagy egyedül,
Alkotó barátaid együtt
Küzdenek Veled írásaikkal.

Ott, Tarcalon

Ott, Tarcalon
nektár csöpög a pohárba,
csúszik a szomjas torkokba,
és hej, vidám nóta
fakad az ajkakon.

Ott, Tarcalon
születnek a színes rímek,
a beszédes képek,
jer, csodáld e műveket,
mind neked adom!

Ott, Tarcalon
együtt HAT-unk,
és a MAIT adjuk,
nézd és lásd: ezek vagyunk,
mi, itt, Tarcalon.

Vége az évnek

Vége az évnek,
beleolvadt a latyakos hóba,
a tizenkét hóember
szétfolyó csonkja
búsan integet,
könnyeiket szárítja
az álmos emlékezet
megszülető délibábja.

Kezünkben a tollal

**Bizalommal telten születik
Újra és újra a pillanat,
Éveink a múltban
Kutatják a jövő álmait.**

**Mindenhol e világon
Alkotunk és rombolunk,
Istentől kapott hatalmunk
Teher emberi vállunkon.**

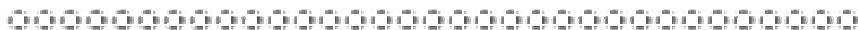
**Kezünkben a tollal,
Használjuk tudatosan –
Együtt gondolatainkat!**

Időtlenség /fotó – Kisgyőr/

Zöld sziget /fotó – Kisgyőr, Palabánya/

Szonett Szerelemhez

/Bor István Iván Múzsza c. grafikája alá/

Mint horizont hátán Nap első fénye,
vakítva villansz fel, végzetünk ára,
bensőink hangtalan hívó szavára,
hamvassá vált sorsunk jövő-reménye!

Mert ott dalolsz; a holnapban és mában,
minden mesés nappalon és éjjelen,
vonód varázsa elcsábít, szüntelen
szív-táncra hív a tavasz dallamában...

És hogyha majdan megérint e mámor,
lényed bélyegét löje belém Ámor;
égesd véle keblem, Te tüzes elem! –

S míg felkel a Nap, elillan a ború,
lelked rabjaként várom, szomorú
szívemben fájón felsírj, ó, Szerelem...

Végzetem

Álmosan sóhajt az ég...
Szerelmünk fénye kiég...
/Halovány lehelet

hullajtja lombjait.../
Lázasan szusszan a szív...
Szerelem lelkébe szív...

Szonett Szerelemhez
/Versillusztráció: Bor István Iván/

Nyitott szívvel

Pilláim vizében fürdik a fény;
igazak álmát aluszva lobban
lángra bensőm láza, vak remény-
hullám, ha hűvös arcomra csobban.

Lassan, szelíden átölel az éj,
lelkembe bújik, hol minden ármány
és szerelem, vad, hús-vér szenvedély-
színekbe boruló szivárvány.

S nézd, mit e talmi csillogás ígér:
fennkölt fohásza a szívemig ér,
megérint, halkán magába zár. –

Nyitott szívvel tekintek az Úrra,
könnyező szemem lágyan azúrra
festi a nyár-esti holdsugár...

Fagyott szerelem

SZennyes, szürke színekbe vegyül az est.
Üveges szememre csillag fénye fest
Lángra lobbant, majd agyonra mosott
Emlékképet. A jövő kitaposott
Titkain táncol, vígad a szenvedés;
Édes, bódító illatán erjedés
Segít, majd lassan ajkamra oson...
Nektár íze bizsereg csókomon
Az örök szerelem mámora helyett –,
Parázsló szívem sorsom jégverme lett.
Olvadni hagynám tavasszal, de minek?
Már nem enged fel, alszik, nem nő szárán
Remény; a fagyott szerelem oltárán
Alvó szívem nem kell, soha, senkinek. –

Az ember

Mint monszun után fellegét az égnek,
nyisd fel, Istenem, az emberek szemét,
hisz látod, benne gonosz fények égnek,
teremtményed legjava aljas, szemét!

Nincs benne már becsület, erény, világ,
csak pénz-papír-mámor, mit szívére tűz,
mert övé ez az elkorcsosult világ;
s a Jót is emészti az ördögi tűz.

Pénz mozgatja a marionett-embert,
ki igaz útra tért sohasem mert –,
fél elhagyni a kapzsiság színpadát.

Idáig süllyedt sárba vad életünk,
s most kérünk, Jó Istenünk, segíts nekünk
orvosolni az emberiség baját...

Világom

/rím nélkül/

– Hol vagyok?
Kérdem (ijedten) magamtól,
mikor hidegen rámkacsint a csillagtalan
éjszaka világának bűnös fajzata,
a lelketlen ember-sátán
ördögi tekintetének mosolya,
mivel megrontja, megöli a Jót,
lenyeli lelkét, szívét fölmutatja,
mint fejetlen zsoldos-hóhér,
labdázik fejünkkel s nevetve,
csel után gólt rúg a Szeretet hálójába,
honnét már nincs visszaút. –

Palus Putredinis

Csak nektár

Álomport könnyez szememre a szél,
szívemben már érzem, valami rág,
vértengerré válik, fagy a világ,
mint hóihar, hull tavaszra tél.

Hamvas lelkemre jégfátylat borít,
hibernál a jövő – múlt és jelen,
most minden oly rideg, reménytelen –,
lantom jaján csak nektár mámorít.

S lassan magába fagyasztja baját
a Szerelem, mint titkait a Nő,
ki szerette egykor tovatűnő
életem kedvét, szívem sóhaját...

Kisgyőr emléke Ma

Mint vak éjjeli lepke, Galyának
illata szállong, bolyong a tájon,
fájón megérint – emléke mának,
köszönt újra örököld hazámon.

Hol tánkra hív az ének, élek én,
kinek szonettje mégis fájdalom,
de bárhol sírjon, sorsom végzetén
is benne élsz – emléked oltalom...

Bölcsőm voltál, ma lelkem táborá.
Szomorú szívem nem felejt, soha.
Kisgyőr, örök varázslat vagy nekem!

S ha majd e föld ölébe eltemet,
sírom keblére véssék versemet. –
„Poéták szívével vívtam életem.”

Szívem nóvája

Viharok Óceánja vívja életem,
vizében fuldokló szívem, már nem szeret,
a szerelem lelkemen kráter-képzelet,
Lacus Somniorum, mely mossza végzetem.

Hullámán búsong a lant, elsírja dalom,
hagyom, égesse sorsom feltjait a Nap,
minden szó protuberancia-pillanat
hevét könnyezi rám – emésztő fájdalom.

Létem ekliptika-határán, hol vagyok,
lenne elmém elmosódva, zord lélek-kút
rabjaként; álmaim tengerén a Tejút
vezetne s őriznék némán a csillagok. –

Fényévnvi pulzáló ábránd, mikre várok,
bús magányomból majdan visszahív a szív,
mint fekete lyuk, örökre magába szív
a Szerelem – ó, Ti rejtélyes kvazárok...

S érzem, elvakít egy üstökös csóva.
Kómáját feledve lelassul az idő.
Már nem látom, mint fájón jajdul a jövő:
robban fel lelkemben szívem – szupernóva. –
Álmok Tava, mely mossza vérem, végzetem.

*A költemény lábjegyzetekkel egyesületünk honlapján
/www.mait.ini.hu/, a Szerző oldalán olvasható... /A szerk./*

Végtelen vizeken
/Versillusztráció: Simon M. Veronika/

Végtelen vizeken

/Simon M. Veronika Sétahajó c. festménye alá/

Semmi közepén vak sétahajó
Imbolyog sodorja útján a szél
Mámora megérint felkavaró
Orkáni hangja fájdalmat mesél
Nem pihen az élet – tengeri táj
Monoton morajlik egyre hány-vet
Vitorlád vásznára fest a homály
Eszményi lélek-leple eltemet
Ringató bölcsőjébe a magány
Olyan mint óceáni habléány
Néma hangja múlttá fagyva sokat
Ihletett szomjas szívemen villant
Kezed varázsa lelkemben a lant
Aléltan csobbant hullám-sorsokat

A hívogató Magány

Fájón merülök pszichémbe vakon,
lassú, tétova ólomlábakon
haláltáncot lejt lelkemen a múlt,
a Nő sóhaja, sorsomhoz simult.

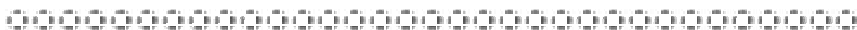
Lényét elmossa szememben az éj,
tengerébe torkolló könny-fekély
fájdalma vulkán-keblemig vezet –
hamuvá hervad az emlékezet...

Monoton bánat, mit fejfámra hány,
szirénként hívogat, hajt a Magány,
Szerelem, már nem csábít szív-szavad,
Ámor nyila mellettem elhalad. –

Fényként folyik szemembe az álom.
Vizében még halványan, ha látom,
mint szomjas szívem nyílik, harmatos
hóvirág – majd az Élet rátapos...

A Hívogató Magány
/Versillusztráció: Bor István Iván/

Harmatos szemek

Harmatos szemedben csillanó sugarak
ékes, színpompás szivárványt bontanak.
Tiszta kék selyemből suhog a bánat,
vagy örömkönnyek szöknek onnan,
kristálygyöngyökké válva?

Merész ölelésed záró akkordjai
meleg, puha szárnyakként védenek,
mint andalító zene lágy hullámai,
csapong, mereng, suhan a képzelet!

Embernek születted, vágyak éteri lovasa vagy,
de eltörpül vágató porszem-nagyságod,
ha ragyogó fényben fürdeted magad.

Ahogy változik a fontossági sorrend,
s egód háttérben, szófogadón lapul,
mások örömét, fájdalmát megérzed,
segítő kezedre mindenki rászorul.

Ne félj hát megmaradni jó embernek,
kinek szánt és rendelt a sors,
méltón e világhoz – igaz szeretetben –
mikor a startpisztoly dörren,
Te ott állsz a rajtvonalon!

Haláltánc

Aki kortalan idő csókjára vágyik,
és már nem érdekli a harcos jelen,
ahol ostoba vitákban csatázik,
s minduntalan fogja egy jeges félelem...
az halálmaszkot ölt, akár a természet,
mit kifosztottan löknek a semmi szentélyébe.

Mert hiábavaló az okos szó,
s a hirtelen lobbant lázas gondolat,
ha még csírájában is fullasztó,
s eszeveszett ájulásba lök fullánkzsava!

Hisz szeretet nélkül olyan,
mint az eldobott, útszéli kő,
csak nagyot koppan, hogy a szív meghasad,
lehet koldus, vagy előkelő,
riadtan hallgat: a süket csönd mit mond,
miért nem marasztalja?
Érzelmi csőd ez, érzelmi csőd!

Vonagló, görcsös testek izomtánca,
hiába vádolsz már haláltusádban,
ernyedtt tagjaidon tombol a végzet,
nem futhatsz el, mert utolértek!

A sors játéka

A sors játéka vagy és az emberé,
Testbezárt lélekfogoly – kitörni kész,
E földi küzdőtérre küldött jövevény,
Kit harcba hív az ÉLET, a kegyetlen, kemény!

Amit itt kaphatsz, azt elvehetik tőled,
Húséges álmaid, csipetnyi reményed.
Sárba taszíthatnak, tiporhatják jogod,
Vesztedbe zuhansz, ha magadat hagyod!

Ide-oda dobják a labdát.
Szerencse fia, ugye most elkapnád?
Anyagi jólétet kínál fel az állam,
De sivár a szív, mert zokog a magányban.

A szeretetet nem pótolja más,
Varázskút az, örömáramlás!
Pénz démona csörget bűnös aranyat,
De nincs az a kincs, mely ennél többet ad!

S lelked békéjét, ha megőrzi a CSEND,
A CSODA, mit vársz, már benned dereng!

Válasz – kérdésekre

Ne kérdezd, miért van mindaz,
aminek így kell lennie!
Érd be azzal: ebben az egészben
önmagad lehetsz!

Ne firtasd a végtelen titkát,
a természet rejtett, ezer bűvös arcát.
El nem égett gyertyák pislogó fénye
vezet az úton, hogy el ne tévedj!

Ne tudj mindent, csak fogadd el
a csodát, mit kibonthatsz te EMBER,
a boldogság is lent hever a porban,
csak érte kell nyúlni, s felemelni,
míg el nem jön a várva várt holnap!

Hazatérés

Hadifogoly voltam Odesszában. Hosszú hónapokon át a hadifoglyok keserves életét éltem, és hallgattam fogva tartóim részéről ismétlődően elhangzó *szkóra damoj* megnyugtató ígéretét. De ez a hazamenetel bizony késett.

25 fős brigádommal dolgoztunk vasgyárban, ahol ekéket gyártottunk, fatelepen farönkökből deszkákat, gerendákat fűrészeltünk, húsüzemben tengeri halakat sóztunk, végül, mint építőbrigád iskolákat, vasúti raktárakat, szolgálati épületeket állítottunk helyre. Munkaszüneti napokon pedig a kolhozok termény betakarítási munkáiban működünk közre. Időnként éjjeli műszakban Magyarországról érkező laktanyák kifosztásából származó felszereléseket, valamint családi házakból „begyűjtött” ágyneműket, szőnyeget, függönyöket, rádiókat, öltönyöket stb. rakodtunk ki és hánytunk halomba. Időnként előfordultak lágercserék, amikor propaganda célból a távozó brigádot a *hazamenetel* jelszóval felkészítve egy másik táborba helyezték át, akikkel rövidebb-hosszabb idő elteltével vagy útközben, vagy egy másik közös munkahelyen összetalálkoztunk.

Az Odesszában töltött másfél esztendő folyamán a város 16 hadifogoly-táborának közel felének lakója voltam. A Haza iránti vágyódásom olyan erős volt már, hogy nem tudtam fékezni a vágyamat, és egy alkalommal a munkahelyemről a tölem és a körülményektől elvárható előkészületek közbeiktatását követően megszöktem.

Két hónapig voltam szökésben. Találkoztam ez idő alatt jó és rossz érzésű emberekkel, gáncsoltak és segítettek, besúgtak és élelmet adtak. A kényszermunkára hurcolt és időnként hazaszökő moldáviaiak szökési tanácsokkal láttak el, de mindehhez pénz kellett volna, de ebből én szűkösen álltam. Néhányszor kerültem veszélyes helyzetbe, de vakmerőségem és nem kevésbé a vakszerencsém révén kikeveredtem belőle. Végül is a megpróbáltatásokba belefáradva az orosz-román határállomáson a kimerültségem miatt egy vaspiritet szállító

vasgépben horogra akadtam. Alkalmi kísérőkkel kb. két hét leforgása alatt, megszakításokkal három részletben visszakerültem eredeti táboromba. A fogadtatást nem részletezem (az egy másik írásomnak a tárgya), de a föld alatti bunkerben eltöltött idő után egy gyűjtőtáborba kerültem, ahonnan sok szökésből visszakerült, valamint háborús bűnösségüket felfedett német, román, magyar, a szomszéd táborokból is átvezényelt társakkal együtt egy 6000 fős szerelvénnel útba indítottak bennünket Szibériába. A szeptember 9-én indult szerelvényünk november 4-én érkezett meg velünk, nem tudom milyen indokok alapján feleslegesen nagy kerülőket téve Taskent és Alma-Ata érintésével Karaganda térségbe, Dzseszkazgánba.

Az 56 napos utazásból kikerülve a szokásos formaságok mellett elhelyeztek bennünket a barakkokba, és rövidesen beosztottak munkára. Nyáron a forróságban, télen a csikorgó hidegben kokszkályha melegével megszeliédítve csákányoltuk a fagyos agyagot a téglagyártás számára.

Ide az otthonunkból soha, semmilyen hírek nem jutottak el. Azonban egy sorakozó alkalmával közölték velünk, hogy választások lesznek Magyarországon, és ez alkalomból a hadifoglyok egy része is hazatérhet. Ekkor 1947 nyarán jártunk. Ebből a táborból minden ötödik magyar részesült abban a „kitüntetésben”, hogy odahaza szavazatával erősítheti a dolgozók rendjét, mint közölte a propagandista. Én egy ilyen ötödik voltam a névsorban.

Még azon a napon külön költöztettek bennünket, megfürödtünk, majd a korábbiál jobb állapotban lévő ruhát kaptunk. Másnap táboron kívüli pályatesten egy szerelvény vesztegelt. Beszállás előtt egy civil szónok nagy jelentőségűnek nevezte a hazatérésünket, mert mint mondta: a Szovjet hatalom még az ilyen bűnös hadifoglyoknak is lehetőséget ad arra, hogy jóvátehessék elkövetett vétkeiket. Az ünnepi beszéd után a szovjet himnusz hangjai mellett búcsúzhattunk el a korábbi kemény munkánk színhelyétől. Ha a himnusz hangjai nem is hatottak meg, de az útba indítás színjátéka sok korábbi csalódás után némi reményt látott nyújtani, hogy most hátha valóban haza megyünk. Pattogó induló hangjai mellett beszálltunk a vagonokba és még a sötétedés beállta előtt elindult velünk a vonat nyugat felé. Az odafelé menettől eltérően gyorsabban haladtunk, nem voltak hosszú órákig tartó várakozások a mellékvágányokon, és nem tettünk nagy kazahsztáni kerülőket. Folyókat kereszteztünk, hegyek közötti

szurdokokban keltünk át, újra átvágtunk az Urálon, már európai utasok lettünk.

Mikor már az Urálon inneni területen futott vonatunk, újabb vagonokat kapcsoltak a mieinkhez, más terület táborlakóinak boldog reménykedőivel bővültünk. Már megengedték, hogy nyitott ajtók mellett utazhassunk. Évekkel ezelőtt megismert állomásnevekkel találkoztunk újra. E helyeken integető, de esetenként fenyegető sok ellenséges érzületet takaró arcot lehetett látni.

Egy helyen hosszabb időt töltöttünk várakozással. A közvetlen közelben egy tó volt, öreink megengedték, hogy megfürdjünk benne. Nagy pancsolást csaptunk, de a mozdonyvezető sípjelére úgy lucskosan a vagonokba ugráltunk. A vonatunk gördült tovább. A nyitott ajtón keresztül már szabadabban láttuk a tájat, nagyobb darabot tudott befogni belőle a tekintetünk, és a hazatérést illetően a hitünk is erősödött. Elértük a Volga vonalát. Újra megcsodáltuk a számunkra idegenül óriási méretét, átkeltünk rajta.

Ahogy fogytak a napok, úgy fogytak a kilométerek százai is, és egy tűző nap délelőttjén Voronyezs térségébe értünk. Ez a hely akkor szomorú emlékeket kavart fel bennünk. Ez százhuszezer magyar temetőkertje. Bajtársaink nyugszanak itt, akik 63 évvel ezelőtt ártatlan lélekkel, kiszolgáltatott helyzetben, hitvány felszereltséggel, éhezve, a fagyhalálnak kitéve váltak áldozatává egy korszaknak. Az Uriv-i átkelés áldozatai között barátaim, bajtársaim voltak, és én ekkor megrendülve tudtam emlékezni rájuk, és azokra, akik annak idején az otthon falai között testvérként, szülőként, vagy hitvesként elsiratták őket, és soha nem tudnak megnyugodni, mert szeretteik sírjánál még egy szál virággal sem tudnak tisztelegni. A tömegsír hallgat, akik pedig a hegyoldalban, szórványsírokban pihennek, talán megnyugvással tekintenek le a folyó vizére, amely hallgatagon, békésen folyik, az áldozatok vérért már a medréből régen kimosta, azt a tenger befogadta. A Don ma is olyan csendes, és ma is ugyanúgy hallgat.

Ez a találkozás a hazafelé tartó kedélyállapotunkra nyomasztó hatással volt. Sokáig a csend uralta a vagon népét, a torkunkba szorult gombóc nehezen oldódott, mindenkinek lehetett atyafia, ismerőse, aki annak idején nem tért innen haza...

De a szerelvény haladt tovább. Idővel elértünk a Dnyeszter folyóhoz, amikhez nekem személyes emlékem kötődik. A szökésem idején én jártam itt. A folyó két partján fekvő városban Tirászpol és

Bendériben néhány napig bujkáltam, innen tovább jutva egy Prút menti határállomáson akadtam horogra. Bendérit elhagyva mind közelebb kerültünk a Hazához és egyszer csak a távolból a Kárpátok zord tekintetű, de nekünk tündéren kedves vonulatai tűntek elő. Mindenki az ajtó nyílásában szorongott és már biztosra vettük, hogy valóban haza tartunk. Égbenyúló hegyek közé értünk, a látnivaló beszűkült. A Kárpátok hideg lehelete vett körül bennünket, testünk libabőrös lett, be kellett gombolkozni. Sejtelmes félhomályban futott vonatunk, néhol erőlködve, ilyenkor durvább füstfelleglet nyomott ki a kéményén. Baljós, nyögdecslő, barátságtalan zakatolása nekünk mennyei zene volt, mert minden kilométer az otthonunkhoz vitt közelebb. A haza édes illatát éreztük és én ott akkor Radnótira gondoltam, aki könnyfakasztóan tudta megfogalmazni, hogy mit jelent nekünk e föld.

A hágón átkelve értünk édes Hazánk földjére. A honvágy marcangoló érzése itt váltott át könnyekbe. Milyen boldog az, aki pár heti nyaralás után hazatér, és újra szülőföldjén tekint körül. Akkor mit tud érezni az, akit erőszakkal szakítanak el Hazájától, és bizonytalan ideig, hánytatott körülmények között kénytelen nélkülözni a haza szerető gondoskodását.

A sebesen száguldó Tisza kanyargós medrét kereszteltük többször is, viaduktokon haladtunk át, és egyszer csak elértük a megcsonkított Hazánk, legújabb határát. Itt ki kellett szállni a vagonokból, alapos számolás és okmányellenőrzés következett. Ennek szünetében leborulva megcsókoltuk többeken ezt a szent földet, amely szült és táplált bennünket. Szülőföldem, kedves Hazám... Te ezer sebből vérző drága föld, fogadd vissza a tőled erőszakkal elszakított és bizonytalanságba elhurcolt fiadat és öleld szerető kebledre...

Kicsérélt őrizettel folytattuk utunkat a most már legcsonkább magyar földön, és még aznap este a debreceni fogadó táborban kötöttünk ki. Harmincnapnyi ideig tartott az út Dzsieszkaszgántól Debrecenig, a kifelé tartó út ötvenhat napot vett igénybe. Nagyon boldogok voltunk, örültünk hazatértünknek, tele voltunk izgalommal és várakozással, szívesen indultunk volna otthonunk felé, de erre egy kicsit még várni kellett. Még részt kellett venni a választási ceremónián, elvégre – mint közölték velünk – erre a célra engedtek bennünket haza „idő előtt”.

Versek a hadifogságból (1944–47)

Irénhhez

Ősz volt mikor idejöttem,
De a szívem tavasz kertben virágzott,
Ahogy néztem sötét hajad,
A lelkemben vágydalokat sugárzott.

Ez a dal egy rózsakert volt,
Illatával betöltötte a lelkem,
Madár zengett a légen át
Az mesélte el az én nagy szerelmem.

Zúg a harang városszerte,
Búcsúztatja a távozó bakákat.
Esik eső, sáros az út,
Mégis áldást hint utánunk a szátok.

Elbúcsúztak már a fiúk,
Hármas sorok kígyóznak a vasútra,
Én is búcsút veszek tőled,
Nem tudom, hogy látlak-e még valaha.

Tenger partján

Elnézem a tenger kékjét,
Mintha szemed látnám,
El a hajók érkezését
Mintha jöttöd várnám.
Kékre festem az égboltot,
Mindent szépnek látok,
Szemed fénye csillogtatja
Az egész világot.

Felhő jött a napom elé
Elhalványult fénye,
Nem is olyan szép már nekem
Most a tenger kékje.
Nem nézek a messzeségbe
Reád nem is várok,
Megutáltam, meggyűlöltem
Mindent mit itt látok.

Hozzád

Mikor találkoztunk üstökös fényével
Tűntél fel az égen,
S futottad a pályád nagyon messze tőlem
A csillagos égen.
Álmodtam csak rólad, s boldog volt az álmom,
Sorsom arra kértem, hogy a te csillagod
Az enyém mellett álljon.
Megadatott amit kértem, teljesült az álmom,
Rózsaszínű tavasz éjjel újra ott fenn jártam,
Kormányoztam az üstököst és örvénybe értem,
Azóta a csillagommal árnyékkoddá nőttem.

Vágyódás I.

Vágyódom utánad, kínoznak az álmok,
Lelkemben kigyúlnak, perzselnek a lángok,
Fűtenek ábrándok, kínzó gondolatok,
A sebek véreznek, feledni nem tudok.

Idézem arcodat, mosolyodat látom,
A két szemed tüzel, az én szívem lángol,
Gondolatot formál emléked szívemben,
Szenvedek szerelmes, szerető szívemmel.

Gondolatok

Hullanak a sűrű cseppek
Vigasztalan nyár van,
Elnézem a mosolygásod
De hiába szövögetem álmom.

Olyan lettem, mint az őszben
A könnyező, tovaszálló felhők,
Siratom a boldogságot,
Nézem-nézem a múltó esztendőt.

Ősz a fogságban

Őszi eső sűrű cseppje
Hull a tábor sáros udvarára.
Most még meleg, de mi lesz majd
Ha hidege testem csontig járja?
Mi lesz akkor, ha jó anyám
Hiába várja az érkezésem?
Hideg, fagyos orosz télben
Jeltelenül lesz a temetésem.

Hosszú orosz éjszakákon
Jó szüleim otthon jár az álmom.
Szemem könnyes, mert mindig a
Vigasztalan arcotokat látom.
Ne sírjatok, felejtsetek,
Fiatokért mondjatok egy áldást,
Nem váltunk el még örökre,
Hisz odafenn viszontlátjuk egymást.

Derűs tavasz

Közeleg a derűs tavasz
Fogolysorsok mégsem rendeződnek,
Elmenni már rég akartunk,
Az őszi akkor még csak ránk sem nézett.
Meleg nyár volt szép hazánkban,
Kalászerdő álmodta az imáját,
A szellő az meg sem rebbent,
Mégis elmondta az ő nagy panaszát.
Majd eljön a szabadulás,
Meghozza az új tavasz a kulcsát,
Lejár majd a fogoly idő,
Megkeressük szép hazánknak útját,
Egy fény vezet, szemed kékje,
A távolból derűs fényt sugárzik,
És messziről egyre szebben
Egy kis templom pici tornya látszik.

Egyszer hazatérek

Egyszer hazatérek, nem örök a fogság,
Béklyót lábaimra nem örökbe adják.
Van Isten az égben, számon tartja vétünk,
Szenvedés útjára örökre nem lépünk.

Egyszer hazatérek, hideg, fagyos reggel,
Falumban a járást el még nem feledtem,
Messziről köszönök a kapufélfának,
Simogató szóval házunk asszonyának.

Egyszer hazatérek, mikor már nem vártok,
Hogyha fiatokért imát mond a szátok,
Mikor a falumban sorban elfelednek,
Mikor már nem várnak, akkor érkezem meg.

Onnan térek haza, honnan sosem várják,
Azt az országutat csak bujdosók járják,
Én a göröngyökre akkor bátran lépek,
Már a hajnal pirkad, mikor hazaérek.

Vágyódás II.

Országokon áthallatszik
Pici ajkad csengő kacagása,
Szemed égő két csillagát
Vágyó szívem még innen is látja.
Érted érez, érted vérzik
Állandóan hívó szavad várja,
De amikor elindulnék
Megcsörren a rabbilincsem láncá.

Hogyha jön a derűs tavasz
Ígérettel, lepke könnyű dalával,
A józan ész rég elmarad,
Nem bírok a szívem fájó bajával.
Nincs már helyem itt tavasszal,
Temetésem nem akarom itt érni,
Bocsássák meg vágyó álmom
Az új tavaszt otthon fogom átélni.

A mi búcsúnk

Dalból volt a lelked, mikor nálad jártam,
Utolsó daloddal a világnak láttam,
Mosoly volt arcodon, szemed könnyben ázott,
Vezéreljen Isten, volt a kívánságod.

Távolabb vitt léptem, akkor visszanéztem,
Utolsó tanácsot is szemedtől kértem,
A kövér könnyektől szemed már nem látott,
Mégsem szűnt kísérni bízó mosolygásod.

Ígéretet tettem, mikor nálad jártam,
Ezzel az emlékkel sok földet bejártam,
Viszonzásul te is ígéretet adtál,
Valamit azonban mégis elhallgattál.

A könnyedben ott volt, mondani nem tudtad,
Nem hogy szóltál volna, lelkedbe fojtottad,
Talán nem is nekünk, másnak a gondja ez,
Mire hazatérnénk egyikünk halott lesz.

Szökés után

Elvették a fényképedet,
Elvették az emlékedet tőlem,
Nem sikerült hazaérnem,
Új májusra pedig, hogy ígértem.
Visszahoztak, megbántottak,
Azóta már csak Golgotát járok,
És messziről egyre jobban
Egy sírgödört közeledni látok.

Minek kellett megszületnem,
Minek kellett tudnom azt, hogy élek,
Hogyha nem tud vége lenni
E méretlen sok-sok szenvedésnek.
Dolgozom a más országát,
Az enyémet otthon romban látom,
Azt, hogy egyszer megvirradjon
Reménytelenül is egyre várom.

Hulló pelyhek

Az orosz pusztákon
Vakító fehérén lehullt már a hó,
Csillogó fényével,
Kacagó kedvével szembe nézni jó,
Messziről komoran
Királyi fenséggel egy hegy néz felénk,
Rohan a vonatunk,
Hulló pelyhek közül emlék jön elénk.

Végtelen mezőkön
Fehér bércek alatt kicsi faház áll,
Most inti búcsúját,
Olvadó eresze vissza már nem vár.
Egyhangú zenéje,
Elhagyott pusztáknak hullámszik felénk,
Elmúlt évek mögül
Nem szűnő fényével arcod visszanéz.

Csak reád gondolok
Hiába telnek úgy az évek,
Hányszor lehullt a hó,
Azért most mégis télbe nézek.
Álmodó szemeddel
Még ma sem szüntél te meg várni,
Táncoló sugárban
Szeretnék kaputokban állni.

Nem tudok elmenni,
Szállok most a végzetem felé,
Látom, hogy hull a hó
Felhő jött a vonatom elé.
Nem tudok leszállni,
Hol van már a tiszta, derűs lég,
Jön a fehér halál,
Búcsúm már sír, áldjon meg az ég.

Nyarunk előtt

Az új nyárnak közeledtét várva,
Gondoljál az otthoni hazádra,
Otthon minden ezer színben játszik,
Itt a zöldből tenyérnyi sem látszik.
Millió a májusnak a fénye,
Érzed-e, hogy száll feléd zenéje?
Tarka felhők lustán széjjel mennek,
Déliabok lassan ébredeznek.

Visszhangját az elmondott meséknek,
Hallod-e a sóhaját a földnek?
Téged otthon régen hazavárnak,
Üzenjél hát megbántott hazádnak.
Üzend meg, hogy miképpen van léted,
Köszöntésid talán hazaérnek.
Nézd, hogy fénylik szeme jó anyádnak,
Harmat ez a készülő kalásznak.

Otthonodnak kenyérgondja nincsen,
Nagyobb a te szegénységed, hidd el.
Mért aggódol, hiszen otthon élnek?
Minden zajra a kapuba néznek,
A mezők is újra terád várnak,
Te viszed az új kényért hazádnak,
A szellők már mozgatják a táblát,
Szabadságod bontogatja szárnyát.

Szemed mosolygása

Érkező tavasznak könnyed pillantása,
Melegíti szívem, a lelkem átjárja,
Közeleg a szép nyár, elrabolja szíved,
Szemed mosolygása a legszebb ígértet.

Megígérted nékem, mit oly nagyon vártam,
Kerestem az égen, hajnal pirkadásban,
Zúgó szelek szárnyán, viharoknak mélyén,
Fohászkodtam érted, kérlek felém nézzél.

Megígérted, hogy jössz, csak picinykét várjak,
Eljön az ideje, de türelmem lázas,
Őszi lombhullásban, hol lelni szerelmet?
Ne kívánd, hogy árván, nélküled szenvedjek.

Az ég áldásait odafentről kérem,
Szerelmedet mérem szemed mélységében,
Arcod mosolygása szép tavaszi álom,
Mondd, hogy fogsz szeretni én szép boldogságom.

Májusban

Illatozó május éjjel
Visszasírok a lelkemben egy nótát,
Érted hullik minden könnyem,
Itt szenvedek nem jutok el tehozzád.
Boldogságot ígér otthon
Az orgona csodás színű virágja,
Fáj a lelke a virágnak,
Nemsokára el is hullik utána.

De szeretnék hazamenni
Látnék én is valamit a tavaszból,
Keresném az utcátokat,
Megtalálnám régi meleg dalodról.
Tudom, hogy még él a nóta,
Minden úgy van, ahogy egykor eljöttem,
Csak nálam van síró bánat,
Érted már nagyon sokat szenvedtem.

Szél kergeti

ha tudnám, hogy merre tartsak,
ha követnél mindenfelé,
nem lesném, tudnám, követsz,
jössz velem, amerre kerget a szél,
ha a Nap, a Hold, a Vénusz fényei alatt
életünk ördögszekérré is vetél
kérhetem-e mindig, a holnapok során is,
sorsod az enyémmel gömbölyödjön,
bár sodródjon ördögszekerünkön,
ha kell, a széllel, tűző napon,
a por vagy homokviharban is,
hajnali dérről vagy harmattal,
szétszórt galaxis láncok,
sziporkázó csillag gyöngyök alatt,
dobálják azt fücsomók,
vagy lökdössék tüskés bokrok
látom, ahogy viszed-húzod a jövőbe
szívedből is fénylő szerelmünk,
hozod a múltból, ősrégtől fogva,
már el-elfáradva, néha rostokolva,
néha pirulva, mint régen is,
mosoly szegletű, sarkú szemekkel,
furolaszóra, a szférák csilingelését hallatva,
azt öregedésünk felé el-elhallgatva,
még most is titkosnak tartva,
rejtve csodánkat, rejtve,
hogy időtlenünkben mit visz a szél,
sodródva ördögszekerünkön,
az örök felé, a végtelen időbe
megsúgom titkunkat, meg, meg,
hogy csak mindenki tudja,

hogy ördögszekerünkön mit visz a szél
...a szikrázó puha fehér fényünket,
s benne a piros-pulzáló szerelmet,
hogy csak mindenki tudja,
feltartani és megmutatni az életnek

Törődések

hanyag szatyruk bordáimon
tépő, akasztott gondok
őket útjukon nem érdekli
ugye érzed, félek
majd átszakad tartásom

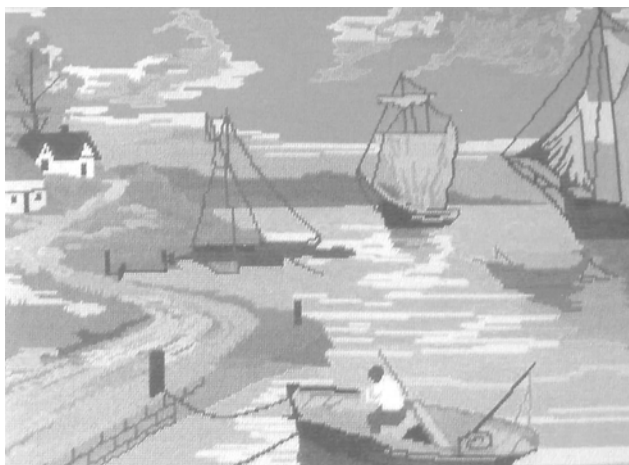
már bőrükbe szánt
rágja, horzsolja tudatom
nekik nem fáj, miért
szürke volt, volt
állomány, s túl azon

szatyruk tulipános
érzékre született, rég
ahogyan a fazekas korong
forog, világot ír
tölti, s virágzik, fül-akasztott

még tartom, de rogyott
oldatlan kövülnek sorsok
ugye érzed, félek
őket már nem érdekli
földbe, ige-szakadt fokok

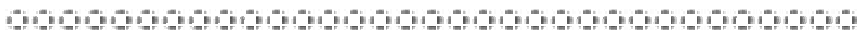
Székegy Lászlóné

Hiába minden

Hiába meleg a tenyered,
Ha kötekedő bolond vagy.
Hiába meleg a tenyered,
Ha kezed agyrázkódást okoz.
Hiába meleg a tested,
Ha boa karod
Szívemet szétroncsolja.

Hiába megyek utánad,
Hazug szekered halad.
Hiába az őszinte szó,
Kegyetlen ostor a válasz.
Hiába minden erőlködés,
Siket csend, kárörvendő
Vicsor a válasz.

Lelkem kapuján át
Csak a testem roncsolod.
Hiába vagy, ha bárkinél
Rosszabb vagy.
Hiába a kötés, s a papír,
Ha szegény szíved
Szőkébe takarózott.

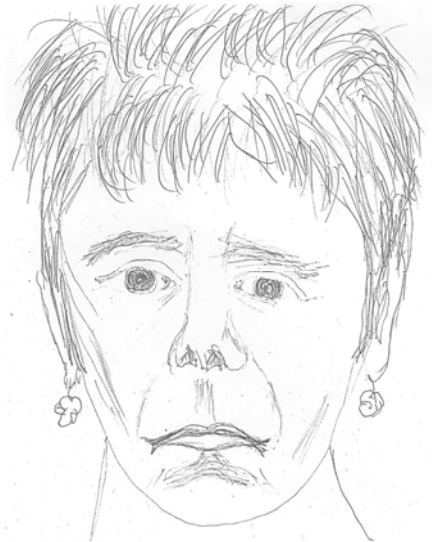
Hiába nyájas
A szód az utcán,
Ha
Nagyon szép
Nélküled.

Áldozati oltárodnál...

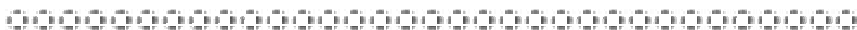
Áldozati oltárodnál homlokom a földet éri,
Ha visszaadtál önmagamnak
Teremtő gyöngédségedről mit sem tudva,
Sebzett értékeidtől űzve, hajtva
Ne tépd szét a virágot szomorú szívemben!

Út a szívemhez...

Ülök a konyhában,
S a gőzölgő ételek, italok,
Aromák illatán át látom
Lendülő, lesújtó kezed, amint ver...
Már évek óta e lendület lesújtó távolsága,
E „megszépítő” távolság nyitott lassan a szívemben
... kiutat... neked

Út a szívemhez...

A Király Lajos zsomboly és a Tökgyalu

69 nyarán az NME TDK KSZCS a Szt. István-barlangban bontotta a „Poklot” Nébli Vendel („Tanár úr”) szervezésében. Következő tanévben került sor az István II. barlangra, amely az István-oldalon nyílik. Ez szó szerint vehető, mert a bejárata olyan, mintha megnyílt, meghasadt volna itt a föld. Valójában egy, a Szinva-völgy szélesedése okán lepusztult vízgyűjtőjű víznyelő aknarendszerének elmetszett hasadéka. Bár a nyílás 1X3 méter széles, csak közvetlen közlőről lehet észrevenni a félelmetesen tátongó repedést, keskeny peremére pedig szédítő odaállni... (Egyszer egy szarvastehén is belezuhant – nyilván az ugrás után nem ért földet.)

A zsomboly mélyén nagyüzemben folyt a munka: Czipó Feriék (Ubul, Bivaly stb.) még egy fülsiketítő légkompresszort is szereztek, melyről az aszfaltfeltörésben használatos légkalapácsot lehetett sűrített levegővel üzemeltetni. Az utánfutószerű, keréken guruló légsűrítőt Istvánlápá felől kézzel vonszoltuk le a meredek István-oldal pereméig, ahonnan vastag gumicsövön juttattuk le a levegőt a negyven méter mély zsomboly aljára. Így zúztuk a végponton felhalmozódott követ. A törmeléket csörlővel húztuk a felszínre.

Becsomagoltuk a menzáról felvett téliszalámit, amelyet rúdszámra váltottunk ki „hideg étekül” a hétvégén hazautazó kollégistáktól gyűjtött ebédjegyek ellenében. „Gazdagok” és erősek voltunk, kenyér nélkül faltuk az ízletes és drága szalámit, s mint az almát, haraptuk hozzá a vöröshagymát. Bírta a gyomrunk, hiszen a legnehezebb fizikai munkát végeztük.

A zsombolyban 18-20 méter mélységben volt egy padka, ide gyártottuk az alucsőből és kerékpárfék-sodronyból készített könnyű hágcsót, a további mélységet „traverzálva”, karabinerfékes önbiztosítással másztuk ki. Hogy ne kelljen föl-le mászkálni, táborn vertünk az akna alján lévő kis teremben: gumimatracon és hálósákban pihent meg az egymást váltó bontóbrigád. Így ment ez rendszeresen, péntek estétől hétfő reggelig, meg hét közben is, amikor

csak meg lehetett kerülni bárminő ürüggyel a katalógust. Az előadásokon pihentük ki fáradalmainkat.

Elment a nyár, csak nem akart megnyílni a luk... A nagy technikai felszereltség ellenére csak lassan araszoltunk lefelé. Beköszöntött az ősz. Nappal még verőfény, hajnalra zúzmara. A barlangban állandó 11 fok a hőmérséklet, volt hol aludnunk. Valami feladatbeadás miatt nem ért rá a banda, ezért a nevezetes hétvégén csak Bodri Gyuszival ketten bátorkodtunk meglógni a kötelezettségek elől. Pénteken az utolsó busszal kimentünk az 5-ös busz végállomásáig.

Jócskán benne voltunk az éjszakában, mire felkaptattunk a Vesszősön és átváltottunk a sziklás István-oldalra. Már derengett. A Szinva-völgyre ráült a köd, felette a hold ezüsthidat vert a túloldali Fehér-kőhöz. A völgy két falában bőgtek a bikák, itt-ott azt is hallani lehetett, ahogyan csattogva összeakasztották agancsukat.

Gyuszival beszálltunk a hágcsóba, lemásztunk a padkáig. Azaz hogy a hágcsó aljáig: padka sehol. Ez ugyanis hét közben leszakadt. Tulajdonképpen egy álfenék volt, melyen összegyűlt a törmelék, agyag, behulló szerves anyag. Nyilván a légkalapácsolás és robbantások miatt meglazultak a kövek, végül a múlt heti esőzés következtében megindult a nagy súly, leomlott az álmennyezet, 6-8 méter magasan betemette a „táborhelyünket”, a felszerelést és a tárolt élelmiszerünket. Mi több, a munkahelyünket is. Szerencse hogy nem voltunk ott, amikor lehullott a soktonnás tömeg!

Mit tegyünk? – néztünk össze tanácstalanul. Az első busz nem sokára indul, lefelé legalább fél óra az út, nem érzük el. Fönt hideg van, a barátságtalan ködben majd egy órát kellene várakoznunk a következőre! Úgy határoztunk, maradunk lenn, megvárjuk a napkeltét, akkor térünk vissza a koleszba, hogy elhíreszteljük a szomorú hírt: oda fél éves munkánk, felszerelésünk! Addig, hogy ne fázzunk, bóklászni kezdtünk a zsomboly maradványában. A volt padka fölött nyílt egy másik, szűkebb kürtő, próbáltunk kimászni. Sikerült, pár méterrel a bejárat alatt egy apró luk kötötte össze a felszínnel. (Később ezt is kibontottuk, keskenyebb lévén, hágcsó és kötél nélkül kimászhatóvá vált így az akna, sőt, a beszállás is veszélytelenné vált.) Azután oldalt, a volt padka magasságában másztunk be oldalt egy kis lukba. Ez ugyancsak a felszínről vezette le a csapadékot, felfelé reménytelenül szűkült, gondoltuk, ennek nem járható a külszínre

széjadzása. Falai csaknem összenőttek a cseppkőbevonat vastagodása következtében, – egyszóval kíváncsiskodásra nem érdemes.

Jobb dolgom nem lévén, mégis megpróbáltam rajta feljebb jutni... Gyuszi a vállát tartotta támnak. Sikerült felpréselni magamat a vörösszínű kristályrétegek között. Nagy meglepetés ért! Teljesen képtelen helyen, a keskeny hasadékszerű rés falán egy szabályos, méter átmérőjű kerek lyukat találtam – mögötte a hallgatag sötétség. Belekajabáltam, döbbenet: óriási üreg falai visszhangozták kiáltásomat. Beültem a lyukba, lábamat a mélybe akadálytalanul lóbáltam. Egy jókora barlangi terem mennyezetén ücsörögtem. Mintha páholyból néztem volna a mélybe, fejlámpám épphogy csak megvilágította alant a talajt.

– Találtam valami érdekeset! – szóltam vissza Gyulának. Mire ő:

– Hallom! Visszaereszkedtem, helycsere. Gyuszi is felküzdötte magát a vállamon. „Tyúha!” – hangzott felülről. – „ezt megcsíptük! De nincs kötelünk!”

Valóban, az nem volt. Jócskán megvirradt, mire futva leértünk az autóbusz végállomására. Zötykölődés, átszállások, végeláthatatlan időnek tűnt, amíg kijutottunk az Egyetemvárosba. A kollégium felbolydult, mint a méhkas. Ez időben az E/4-es pincéjében volt a raktárunk. Felszerelkeztünk kötéllal, számosan csatlakoztak hozzánk, hogy részesei lehessenek a feltárásnak. Így Dienes Bandi is, aki természetesebb lévén, csak alsónadrágra vetkőzve fért át a szűkületen. Beültünk a „dülferbe”, aláereszkedtünk. Bejártuk a jókora barlang-termet, – sajnos, nem találtunk folytatását. Azért így is nagy élmény volt, részint az újjal, ismeretlennel való találkozás varázsa, másrészt megfogott bennünket az a rengeteg denevér látványa. Feketéllett a mennyezet a csüngő testecskek ezreitől. Egy részük repkedett, jöttünkre nagy suhogással, valami öntörvényű kavargással tartottak a mennyezet felé. Egy részük eltűnt egy magas hasadékban, nagyobbbrészt azonban feltelepedett csüngeni. Vajon hol járhatnak ki a felszínre? (Mindmáig nem jöttünk rá, pedig később füstpróbával is megkíséreltük kideríteni, merre van ez a másik kijárat). A töménytelen denevér alatt tömérdek guanó: több méter vastagon felhalmozódott hullaték. Néhol csizmán felül süppedtünk a tápdús barna masszába. (A teremben a szokásos hőmérsékletnél 3 fokkal magasabb hőt mértünk később, – ez a guanó érének tudható be.)

A lengyel-magyar barátság-szifon agyagjából löszbabaszerű mészkonkréciókat („kristálykavics”) gyűjtöttünk, amelyek üreges belsőjében apró kalcitkristályok szikráztak.

Az érdekességek nem utolsó sorában kell megemlítenem a bejáratot, amelyen a terem mennyezetére jutottunk. Egy kis morfológiai csoda, hogy a fentről lefelé bővülő, aktív, a csapadékvíz elvezető rés a tágulása során merő véletlenségből beleszájadt az idős, (feltehetően korai jégkorban, vagy pliocénben?) keletkezett hatalmas üregbe. Másik csoda, hogy erre a kerek lyukacskára rábukkantunk.

Kifelé „pruszikolva” araszoltunk a terem tetejére, onnan csúsztunk alá a falra rétegződött cseppkövek között. Elsőnek Gyula csúszott le, majd Bandi következett. Feltartotta két kezét és nagy bátran lecsusszant a falak közé, gondolván, hogy lefelé könnyebben átrépselődik. Rémült üvöltés hallatszott: a szűkület közepén egy kiálló cseppkőgumó ékelődött a lábai közé. Kezei fenn, kapaszkodó sehol, súlya minden fészkelődő mozdulatra lejjebb húzta, ami fennakadt, majdnem leszakadt. Szerencséjére Gyula, felismervén a helyzetet, lábai alá feszítette vállait, Bandi kapott egy lélegzetvételnyi időt.

Ekkor Gyula alányúlt, és a kiálló cseppkövön átemelte Bandi fájdalmas részét. Most már akadálytalanul lecsúszván.

Dienes széles öleléssel jutalmazta vigyorgó jótevőjét:

– Gyulám, köszönöm, hogy megmentetted leendő gyermekeim életét!

Hát azóta Tökgyalu a Tökgyalu. Dienes Bandi azóta geofizikus diplomát szerzett, megcsaládosodott, két gyermeke felnőtt emberré lett. Leánya orvos, fia ügyvéd és valóban, létüket Gyulának köszönhetik. Az István II. barlangot (= István-oldali-zsomboly) a terem felfedezése jogán átkereszteltük Király Lajos Zsombolynak, emlékezvén Lajos bácsira, aki nemcsak az erdőmérnöki tudományokban, de elévülhetetlen érdemeket szerzett a vízgazdálkodási tervezésben is, aki köztisztületnek örvendő emberi méltósággal sziklaszirteként állott ki eszméi és kollégái mellett a nehéz idők áradatában.

Az álom angyala

Az alvás mámora testem visszahúzza az ágyba,
De menni kell!
Agyam átkapcsol a napi teendők tengerébe,
Tompán fejbe vág az ébredés zsigere.
Mintha énem nem engedelmeskedne.
De menni kell!
S hová, minek, és kinek?
A szürke napokba beolvadni,
Egyhangúlag hömpölyögni.
Azért, hogy emberek között legyek?
Az álom angyalát még nem akarja elengedni lelkem,
Puha mezőkre, gyönyörű tájakra,
Kék vizű tengerhabba,
Homokos fövényre visz
Az álom angyala.
És a boldog, tiszta szerelem
Felüdíti létem, mosolyog kedvesem...
Szemeimmel lekamerázom szobám tárgyait,
A műszaki cikkek ridegek,
Komoran, hetykén, sarkosan szuggerálják
Gondolataimba programozott, zárt rendszerüket.
Fejemben az agytekervények mintha mozdulnának,
Szólok énemnek: Na, most már engedelmeskedj!
Mint egy elavult robotprojekt
Mozdul fejem, vállam, derekam, lábam.
Izmaim mereven csikordulnak ágyam szélén,
De ismét visszacsábít az álom édes angyala...
Idegeim kifeszült hálóként rángatóznak
Az ébredés és a nemlét fesztelen csendjén.
Fizikai fájdalmaim gúzsba kötnek,
Hús-vér anyagból, milliányi sejtmembránból

Szótt kozmikus kisbolygós testemet érzem,
Mely mikrouniverzumos csápjait nyújtogatja
A makrouniverzum beteljesedett világa felé.
Majd hirtelen cikázva tudatosodik bennem,
Hogy az álom angyala mellett helyem!
Úgy döntöttem, kiviszem magammal a házból,
S egész nap velem száguld, vagy téblábol.
Nem engedem megrontani boldogságom!
A negatívizmust ne rakják fel aurámra,
Mert nem győzöm letisztítani utána.
Fölösleges dolgokkal ne bombázzák fejem,
Az emberek nyűgét vállamra nem veszem.
Nem vagyok én Krisztus, sem Poncius Pilátus.
S közben az álom angyalához
Buzgón, hittel imádkozom:
Óh, sose hagyj el, kérlek,
Álom kedves, szép, jó angyala,
Költözz bele tudatalattimba,
Hogy olyan legyen földi létem,
Mint a mennyei királyság,
Honnét te jöttél hozzám,
És lilaselyem köntösöddel betakarsz,
Rózsaoaj illatoddal hozzám suhansz,
Fénylő naphajaddal megérintesz,
Pezsgőszínű mannáddal megetetsz,
Pompás virágkelyhedből megitatasz,
Varázsérintéseddel elbódítasz,
Szereteterőddel megáldasz,
Őszinte kacagásoddal felvidítasz,
Igaz barátsággal hozzám jössz,
Hú gyermekedként magadhoz kötsz,
Gondolataimat tisztára mosod,
Cselekedeteimet felmagasztalod,
Tiszta mederbe tereled életemet,
Magaddal viszel, ha bevégeztetett.

Nyárutó

A nyárutó hűvös lépcsőin
Lépkedek aléltan lefele.
Bőrömbe hasít metsző köd éle.
Halott virágok gyúrt bordó
Szirmai intenek lelkemnek.
Valami bennem is véget ért –
Talán ismét az elszökő év.
S érettebb, bölcsőbb lettem?
Nem. Csak az idő fogja kezem.
Vezet mind bentebb sűrű erdőbe
Nem látja vak szemem, hol van vége.
Borzongva nézem a fák közt
Vibráló, táncoló égi fényt,
Halántékom lüktet, hallom a zubogó vért,
Amint testemben kattanva idomul szét –
Mert ilyenek vagyunk mi,
Anyag, szövet, sejtbumeráng,
Mi újra, s újra életért kiált.
Szállnék most elúszó felhőkön,
Szólítom magasrendű Teremtőm:
S érettebb, bölcsőbb lettem?
Nem. Csak az idő fogja kezem.
Vezet egy furcsa, ismeretlen világba,
Köddé váló, akaratlan elmúlásba.

Nürnbergben, a Nők Templomában

Távol Hazámtól, Nürnbergben
A Nők Templomában,
Imára kulcsolom kezem;
Ökumenikus Istentiszteleten.
Hallgatom a hitet német nyelven.

Óh, mily felemelő, bárhol a világban
Megbújni Isten szerető jóságában.
Oly kicsinnyé válik az ember,
Mikor szemét az égre emeli fel!

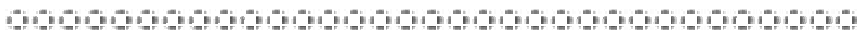
S itt, e Szent Helyen,
Hol a szót nem értem,
Mégis érzem, bennem él hitem!
Fáradt szívem megpihen...

Világi vágyak lecsitulnak,
Hívságok, hiábavalóságok
Lelkembe nem hatolnak,
S a szép Szentek körbefonnak.

Isten kegyelmének jó sáfárai

Mindennek a vége már közel van,
Legyetek bölcsek és józanok,
hogy imádkozhassatok!
Elsősorban az egymás iránti szeretet
legyen kitartó bennetek,
mert az sok bűnt elfedez!
Vendégszeretőkke váljatok!
Úgy szolgáljatok, – ki milyen
lelki ajándékot kapott!

Ha valaki prédikál,
úgy mondja szavait,
mint Isten igéit!
Ha valaki szolgál,
úgy szolgáljon,
mint aki azt az Istentől
kapott erővel végzi,
Az Atyának legyetek
Jó sáfárai!

Kerti zsálya

Kacarászó szél járta a várost,
Bújócskázott zsenge faágakon
Az elővillanó napsugárral,
Rügyet bontó piciny faágakkal.

Elébe került faleveleket
Vidáman kergette, zörgette,
Ledobta a kerítések elé,
S tovább nyargalt, bolond tavaszi szél.

Fonnyadt, száraz virágmagot talált,
Kirázta hüvelyéből, s vele nyargalt tovább,
Betonjárda morzsányi részébe
Beledobta, s földdel be is fedte.

Langyos tavaszi esőcseppecskék
Kis magvacskát életre keltették,
Parányi hajtás tört fel a földből,
Sziklevele napfényre utat tört.

Dús levelek rakódtak egymásra
Betonjárda vasszorításában.
Virágot bontott a kerti zsálya,
Zümmögő méhek szálltak szép szirmára.

Apró föld-rög nevelt szép virágot,
Szépséges volt, folyton illatozott,
Ellenállt a forró nyári napnak,
Dacolt a feltámadt vad viharral.

Egyedül állt az udvar közepén,
Virágait tépázta a zord szél,
Mégis megérlelte aprócska magvait,
Melyből tavasszal új virág nyílik.

Szeretném, ha...

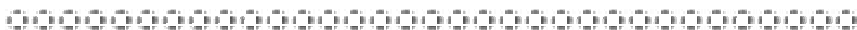
Szeretném, ha szavaim
Simogatnák a lelket
Síró gyermek könnyeit
Felszárítanám versemmel.

Szeretném, ha rímeim
Gyermekajkon élnének,
Mondókáim, s dalaim
Kicsik ajkán zengnének.

Szeretném, ha verseim
Dicsérnék a szerelmet,
Színes szóvirágaim
Virulnának szívekben.

Szeretném, ha szavaim
Biztató szók lennének,
Akik terhet cipelnek,
Viselhetnék könnyebben.

Szeretném, ha verseim
Vigasztalnák a szívet,
Végső útra kísérve
Szép fohászok lennének.

Tovább

Zakatot az élet,
mint zsúfolt vonat,
füstös, tömegszagú fülkék,
szakadt ülés-huzat.
Cigaretta-csonk,
sárral taposott padozat,
összegyűrt cukorpapír,
vigyorgón bamba emberkacat.

Rám lépnek.
Fölénnyel tola-kodó léptek,
szívükből támadó sértett harag,
szemükben gyűlölet-fények.
Megértés?
A felejtés távoli kódében,
ócska lomokkal egybegyűrva
hever valahol, sötétben.

Emberek?
Tömegben törtető,
tolongó emberkacat,
lábaktól odébb taszítva,
mint a földre szórt szemét.
Nem látjuk!
Fölényesen nézünk át felette,
egyként feledve, eltemetve
a szót: Emberség!

Fogadalom

Előttetek, mint esküdszék előtt állok
Szavaim a hallgatás fátylába burkolom
Lelkem izzón kiált a hajnali némaságba
Közeleg már a megtisztulás, a fogadalom.

Szél süvít városok nyitott kapuján át
Pusztító ereje általunk, értünk született
Végigvágat törött szárnyát szélesre tárva
Magába zárva az útjába kerülő szemetet.

Esőcseppek áztatják rég-szakadt kabátom
Hűvösen simul bőrömrre ingem maradéka
Csupasz bokámig, már térdemig ér a sár
Túlélni nem a kiváltságosok hagyatéka.

Állok, csak állok, mint kit elfeledtek
A mocskos víz lelkem utolsó zugát is ellepi
Csontjaimban hideg szél járta fájdalom
Éhem, szomjam az elsöprő vihar se oltja ki.

Előttetek állok, kinek bírái vagytok mind
Néma szavaim értetek kiáltanak
Megtépázottan is embernek maradni
Fogadjátok meg ti is fogadalmamat!

Végső lenyomat

/v2./

Hideg teremben fekszem meztelen,
felém kiáltó lángoló falak,
fénytelen szemem dermedt tükrében
képekben lüktető vörös folyam.

Kéjjel festett, tomboló fájdalom
fagyos félelemmel kúszik sejtemig,
melegen ragacsos, édeskés illatával
rátapad bőrömrre, simogat reggelig.

Sivár fény dereng rozoga rések közén,
meg sem rezdül testem, választalan,
hideg szél süvít életem vörös kövén,
merev könnyűvé váltan vigasztalan.

Vérvörös vászonképen dermedt tetem,
üres teremben vérrel festett, lángoló falak,
alig-száradt festmény tépett kereten,
vad fájdalommal a póre test felé kiáltanak.

A padló meleg, ragacsos, édeskés illata
körbeleng, egy alkotó végső lenyomata.

Városokpora

Kopott, hiányos, korom-falak,
emlék-színek fakó nyomán,
felejtésbe szürkült történelem,
képek fuldokló épületek falán.

Egy darab belőle most hull alá,
helyén üres folt éktelenkedik,
a por kegyes festője lesz talán,
s befedi így holnap reggelig.

Rég híresen csillogott e múlt,
most észrevétlen rothadó rohanás,
zúgó tömegkerék alatt kilapult,
művészien pusztító ecsetvonás.

Mi maradt? Est fények csillaga,
színnel kél, mi máskor színtelen,
kopott képű múltó illúziók kora,
kivilágított látszat-történelem.

A világ tetején

/A káosz /

Ülök a világ tetején és gondolkodom,
mi is az én feladatom...
Sarkából kifordítani,
közben törni, ordítani,
omladékon kóborolni,
összeomlást, megújulást
végignézni, hogyan törik szilánkokra,
forró láva egy fintorra,
kihűlt kráter egy mosolyra.

Jégeső a hideg könnyek,
emberek jönnek, gyűlölnék, ölelnék, ölnek.
Egy kavics kezemben,
örület fejemben, a fény szememben.
Minden és sötétség,
apró változás, parányi vétség,
szikla görgeteg, felébredt szörnyeteg,
elsöprő félelem,
csillogó, értelmetlen értelem.

Ülök a világ tetején és gondolkodom,
van valami feladatom...

Ébren álmodom

Puha felhőpárnán lehajtom fejem
Szememben sorsom csillagfénye gyúl
Álmodozó emlékezés angyala érkezik
Védő szárnya lesz így a takaróm

Sebemre gyógyírt az ég könnye csepegtet
A nap meleg sugarával megsimogat
Kisimulnak lelkem múltörzű ráncai
Szívemről emlékköveim a mélybe hullnak

A szél hátára kap lágyan, könnyedén
Szállok a végtelen felé kíváncsian
Hol talán igaz válaszokkal várnak
S megértem a jövő üzenetén a múltam

Találkozhatok talán a jóság hírnökével
Kit övez szeretet-fonta szivárványkoszorú
Elkerülhetem a sötétből felém leső vihart
Tisztaszó nyomán nem leszek többé szomorú

Ha túljutok a becsület katonáinak sorfalán
Végül őszinteség lesz érte a végső jutalom
A kapu kinyílik egyetlen gondolattal
Enyém lesz a megértés diadala, s elalszom

Erdőirtás

Szelíd végtelenbe látó óriások,
komor szemükben félelem, harag.
Csattogó fejszék nyomán fémes dallamot
zeng a kórus – halálos e hang.

Végső taktusként zakatolva harsan
a fűrészek motorja – pusztító erő.
Lehulló koronák fájdalmas sóhaja,
a szelíd végtelenbe látó szemfedő.

Ajándék vagy büntetés?

Mi ez? Talán egy büntetés,
Hogy létünk földi élet zárja le,
Vagy mégis nemes e küldetés
És ajándék az ember élete?
Ajándék, melyet becsülni kell
Óvni, védelmezni feladatunk,
Vagy gyötrődésre születünk
Mit olykor egyszerűen feladunk...

Te vagy...

Te vagy a Múlt
emlékkövekkel válladon
Te vagy a Jelen
tiéd az öröm és a fájdalom
Te vagy a Jövő
melynek útját szántja a remény
s Te magad vagy
az álmaidba látó ébredés

Te vagy az Élet
melynek magját újra és újra elveted
Te vagy az Alkotás
melynek minden percét élvezed
Te vagy a Sír
mely békés nyughelyed az idő tengerén
s Te magad vagy a Halál
mely megállít az emlékezés peremén

Igaz szerelem

Egekig felér a lángoló tűz
Szikrái csillagokkal fénylenek
Olthatatlan vágy varázsos világa
Lelkünket betöltő végzetek

A tűz nem alszik míg tápláléka
Nap mint nap megterem
Apró ágak mindkettőnk kezéből
Örök parázként őrizve meg

Egy rönk s a láng újra lobban
Lelkünk ismét egymásba szárnyaló
Szívünket melengető örök parázs
Együtt őrizve sosem hamvadó

Tisztelet és elfogadás az ág, a rönk
A szeretet az, mi minden nap ráteszi
Egymás szabadságát is vigyázva
Ezt egyikünk szíve sem feledi

Az Iskolatáska titka

A csattok, mint parányi csillagszemek
az égen, vidáman felém kacsintanak,
ragyognak színezüst fénnel a sötétben,
halk kitt-kattanásuk az éjben, mint álom-harang.

A pántok hívogatón felém intenek
elválaszthatatlanok, mint két barát,
feszülnek büszkén, mindig tetre készen,
hogy rám simuljanak, mint kényelmes kabát.

A könyvek összebújva pihennek odabenn
csendesen várják, hogy feltárják titkukat.
A füzetek tisztasággal nyílván köszöntenek,
hogy végtelen-tudással töltssem meg lapjukat.

Betűk, számok, jelek, csupa ákombákom,
számtalan csoda, ahogy őket összerakva látom
Nem csupán álom szülőttei kitalált képzeletnek,
a tanulás maga a titok, az ősi örök bölcséletnek.

A MŰ

Keménykalap, krumpliorr és nyúlcipő
Naposcsibe, kert alatt a fű se nő
Tengeri a kocsiszínben télire
Távkapcsoló gyerekkézben bölcsibe

Atombomba, génebézés, mikrocsip
Csinált sztárok, Barbi-nők és szteroid
Hódító virágcsokor, háttér halk zongora
Bódító erőszak, dübörgő dühzene zaja

Mérgezés, elhullott állatok temetője
Fém-kakas a szemétdombok büszke őre
Csatos bambi, tejesüveg, édes süvegcsukor
Fél-áron fél-készlet, művirág és műmosoly

Olcsó-natúr, drága-bio, igaz-hamis zűrzavar
Lelked üres, fogad fehér, műhajad mindig zavar
Műszempilla, műköröm, műtestekkel műöröm
Sehova-visz művilágban álmodunk a műjövön

Keménykalap, krumpliorr és nyúlcipő
Naposcsibék a kert alatt, hol fű se nő
Tengeri a kocsiszínben, hol nincs kocsi
Távkapcsoló mindenkinél – KAPCSOLD KI!

Nem állhatunk meg

Nem állhatunk meg, sietni kell. Lemaradunk valamiről? Talán igen. Az életről, a színes pillanatokról, mosolygó percekről biztosan. Szaladunk mások és magunk után szüntelen, – vagy várunk. Nem türelmesen, merengve szép emlékek között, bizakodva vidám történeéseken, – nem! Toporogva, ideges rángatózásokkal, percek számolva tesszük.

Örülni? Minek kellene? Annak, hogy a napsugár végigpásztázza a reggelt megélelénkítve a színeket, varázslatos, fényes meleget csepegtetve ránk? De elkésünk! Lekéssük! Mit is? Saját magunkat. Azt, ami a legfontosabb, a boldogságot hagyjuk magunk mögött.

Mi ma a boldogság? Ja, azt senki sem tudja, mégis mindenki arra vár, az után lohol szüntelen. Rossz az irány emberek! Vajon hol kerültük el? A múltkor már majdnem megvolt, – ha sikerült volna az, vagy amaz. Akkor is meglett volna, ha megkaptam volna, amire vágytam, és a szép, új és újabb tárgyak mind-mind azzá tettek volna. Biztos, hogy így történt volna. Csak ne lenne, az a fránya VOLNA! Szeretet, megértés, szerelem, nevetés – szép szavak. Szavak, melyek mögül hiányzik a lényeg, a tartalom, vagy nem megfelelő a fordítás.

Bandukolok az emlékek romjai közt, és meg-megállok egy-egy képnél. Elgondolkodom. Vajon akkor, amikor megtörtént, miért voltam szomorú? Pedig szerettem. Úgy éreztem, meghalnék, ha elveszíteném. Szívemmel lelkem is összetörne, s csak tátongó üresség maradna mögötte. Továbbmegyek. Egy újabb foszlány a múltból. Színesebb, érzéssel telibb. Még most is érzem azokat az illatokat: friss erdei szellő keverve csobogó patakkal. Mélyet szippantok. Hova lett? Csupán orrfacsaró büzt szagolok, egy eldübörgő teherautó nyomán. Tekintetem megpihen egy apró virágon. Kedves, apró élet. Nem öncélúan, de mások kedvében járva ringva ingadozik, majd hervad el. Emberek jönnek. Jönnek? Szinte futnak keresztül rajtam, és utánuk érzem parfümjeik töményen keveredő szagát. Nem, ez nem illat. Tüsszentek. Senki nem szól, csak suhannak mellettem árnyakként, fakó szemekkel, sápadtan, az aggodás felhőivel borítva be arcukat.

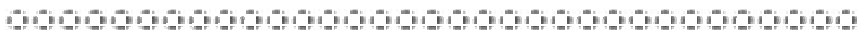
Hol van a mosoly? Hol a megértés? Mind otthon a ládafiában elzárva kuksol a sötétben. Várakozik. Pedig csak egy icike-picike

mélyedés a szájszegletben, és kész a mosoly, mely életet ad, vidámságot sugall, és fényeket gyűjt. Nevetés, kacaj, felhőtlen hahotázások. Hol hallottam, vagy láttam utoljára? Már az emléke is megfakult.

Továbbállok. Nézelődöm a járókelőkkel teli, mégis üres utcákon. Egy feliratba botlom. Próbálom az egymást követő betűket végül érthető szavakká olvasztani, de nem sikerül. Újra nekifogok, összpontosítok, agyam használható zugait kutatom, hátha felfedezem, amit keresek – de nem. Sebaj. Egy táblával több, amit beleteszek a „nem értettem mit akar mondani” közé.

Mostanában nemcsak táblákkal, plakátokkal, nevekkal járok így. Van otthon egy fényes, képkibocsátó dobozom, amiben régebben szép dolgokkal szereztek örömmel teli percek, órákat. Elnézegettem, nevetgéltem, izgultam, meghatódtam, könnyem csordult. Régen volt. Ma másként működik. Amikor már épp gyűlne a kellemes, sós lé szemem csücskében, érző lelkem éppen érintődne – hipp-hopp ezerrel magasabb a hangerő, és jön a halandzsa meg a zagyvaság és egyéb értéktelenség, és zúdul a fülembe, az agyamba. A könny mégis kicsordul, igaz nem a megérintett lélek, hanem a folytonos villogás miatt, de folyik. Van egy másik sugárzó csodám is, melyen levelek jönnek, mennek. Ha akarom, ha nem. Önjáróak is jönnek – és kérik, hogy küldjem őket tovább, három-, öt-, tízfele. Történt, hogy a beszélő levél megkért engem: szerezzek barátaimnak örömet övele – akkor ott „lefagytam”.

Barátnak? Van ilyen még valahol, valakinek? Kapcsolat: szoros, bizalmas, egymást segítő, szereteten és megértésen alapuló társas viszony valakivel. Kinek van erre ideje? Boldog ember lehet. Képes megállni és átérezni a pillanatot, megnézni a felkelő és lenyugvó napot. Hallgatni a csivitelő csengő dallamot és számolni az égen megjelenő számtalan csillagot. Igen. Van még mosoly, de valahol biztos meg kell állni érte.

Sétálsz a téren!

Sétálsz a téren!
Nézed képet!
Látni nincsen!
Nincsen késztetésed!!

Sétálsz a téren!
Éled a létet!
Egy üres arc Vagy
Nincsen véleményed!

Meddig? Meddig jársz!!!
Üres életedben, utadon reményt kinél találsz!!!!???

Sétálsz a téren!
Forgatod a képregényed!
Főszerepben a Lényed!
De te csak táncolsz!
Mások rángatnak.
Te csak bámulsz!

Sétálsz a téren!
Arcodon arcok égnek!
Fagyos tekintetek
Semmit mondó!!! üres szemek.
Nyomtalanul tűnnek el!
Igen.. az évek!

Sétálsz a téren!!
Csak vakon mozdulsz!!!
Füleid süketek a jelre
Karjaid bénák a tetre

Sétálsz a téren!
A képek égnek!
Igen... Eltűnik minden!
KÉRLEK ÉBREDJ!!!

Bármit teszel!!

Bármit teszel!
Végzeted tükrében az ARC!
Te leszel!
Szememből Tetteimmal törölöm a könnyet!!!
Tudom ha feladnám...
Nem nem!
Nem lenne könnyebb...
Sétálhatsz némán!
Nézheted a világot bénán!
Ülhetsz a csendben!
Sorsod majd megbosszul!
Végzetedben!

Megszülettem és néztem!
Halott vagyok!!!
Kérdeztem a fénytől...
Én ki vagyok???
Felsírtam hogy tud!!!
Itt vagyok !!!
Hány évet szánsz rám?
Miért vársz rám?
Azt Reméletek!
Majd boldogan élek!
Hazug vágyaimmal!!
Majd én is, ÉN IS...
Mindent elérek!
De testemet nézem porban
Nézem ahogy fekszem!!!

De csak báb vagyok HOGY
NEKED TETTSZEM!!!
Láncok a kezeimen...
Igen újra...
A halál nem jön el!!!
A reggel ébredésem újra...
És ha tovább már nem maradok,
Magam mögött csak port hagyhatok.
Ahol a pusztítás!!!
Ott vagyok!!!
A földet „megverhetem” s ha nem terem nekem....
FELÉGETEM!

Ember mivé lettél???
Utadon eltévedtél...
Azt mit vakon tettél
Elégtételt!
Miért így vettél?

Kezeid közt az árnyak!
Álmomban végig járnak!
Mint halott magja a fának!
Poklai közt a mának!

Utadon nem kérdeztél!
Fájdalomban elvéreztél!

Merengés...

Ezen a hideg reggelen sem lelem napom célját. Nem meglepő. Felkeltem és ma is, mint szinte minden reggel, munkába indultam. Ugyanaz a hideg szél csap az arcomba ugyanúgy hajnal hatkor. Igen ám, tél van. Nem is lehetne másképp. Megtört arcú emberek, gondokkal teli életek üres tekintetek, hitnélküli életek. Hajléktalanok és „hajlékosak”. Számomra teljesen mindegy, bármelyikükre nézve szánsalom tölti el agyam öntudatlan fetrengő mély bugyrait. Hogy

miért? Társadalmunk égette bele súlyos antimorális pecsétjét lelkembe? Vagy egyszerűen nincsenek már érzéseim, amivel időt és energiát pazarolva sajnálkoznék másokon? Nem. Sajnálom. Sajnálom a mondatokat, a szavakat, a gondolatokat miben megszülettek, mert értelmetlenek és hiábavalók. Sajnálkozni bárki tud.

Viszont a segítség megadásának lehetősége, még ha adott is, mit ne mondjak nem jellemző.

Valami hasonló érzéseket „indukál” fejemben a *sajnálom* szó, mint a *megpróbálom* és a másik kedvencem, a *lehet*. Sajnálom, megpróbáltam lehetetlen. Ez a mondat a kudarc élmények végletes „kiégése”. Próbálkozni, sajnálkozni, lehetezni bárki tud. A megvalósításhoz már ember kell. EMBER. Nem agymosott rabszolga droid, aki önmagán kívül mit sem lát, csak taposandó lábakat, fejeket, lelkeket. És akkor menjünk tovább az úton, amin elindultunk, ahol tartottunk reggel. Minden felvirradó nap Így telik el... Vakként élek én is látón, a világtalanok közt fájdalmasan. Egyedül szótlanul... keresek.

Embert játszani

Az egek furcsa harca tombol ma a csillagok útján
Vasvillák táncolnak oldalán a Valkűrök hídján...

Néha csak bámulom feszülten az eget...

Esők cseppjei sírnak a világok felett...

Hol Ádám és Éva boldogan éltek!

Mára már csak a hamis tüzek égnek!

Mikor milliók pusztulnak éhen!

Félve kérdezed avagy síri nyugalommal?!?

Mikor otthonod tépázzák vad szelek!

És teszik lakatlanná szigeted...

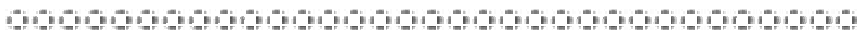
Mikor tükörbe nézel és már csak az arcot látod...

Földjeiden csak a kiszáradt ugart találod...

Embert kellett volna játszaniod...

Színházunkban az Isten szerepe...

Nem rád váratott...

Sorstalanul

/: Versdrámák:/

Fekszem fényes csillagágyon takaróm a téli szél,
amely, ha elfárad, kopott kabátom szakadásában henyél.

Aluljárók sötétjében koszos földre ágyazom,
fejem alja kartondoboz lámpásom egy üvegbor.

Cipőm talpa hideg beton nyáron forró kövezet,
a kukában hagyott kenyér már maga a szeretet.

Hús ligetek aljából, ha felnézek a dombra,
nyágházakban, palotákban folyik a tivornya.

Álmodom, mint ember, bár kabátom szakadt!

Cipőm talpa télen a hóba fagyva maradt.

Nyáron melegben nem áll el az étel,
elromlik a maradék s bűdös a konténer.

Szemem megszokta már a sok hajléktalant,

Téli szélről, napsütéstől úzve a sorstalan.

Bolyongok céltalan saját kishazámba,
megfagyhatok, meghalhatok, a demokráciában!

Saját földjén népem árva

Mint harmatcsepp a meleg szélben,

úgy fogy, veszik Magyar népem.

Csángó – Székely öreg tölgyek,

mind-mind már a földre dőlnek.

Nem marad már Magyar állva,
saját földjén népem árva.
Fogy a nemzet, nyájként széled,
vadként úzik, de kiktől félnek!?

A Hont szeretőt atka rágja,
idegen sarc veszi számba.
Attilától az Árpád-házig,
ősi múltunk vérben ázik.

S ha felnézek a legszebb égre,
a nemzetiszín szemfedélre.
Látom, hogy ott bűn tornyosul,
Székely – Magyar a földre borul.

Magyar vagyok

/versdal/

Kialudt mécsesek, elégetett gyertyák,
fényükbe temették Magyarország sorsát!

De én,

Magyar vagyok, Keresztény a Hazám!
Piros Fehér Zöldbe öltöztetett Anyám!
Gömör-vármegyében szél ringatta bölcsőm,
a Sajó tiszta vize lesz majdan szemfedőm!

Kedvenc folyóm által, átölelem a földet,
megöntöm vizével az öregedő tölgyet.
Feltámasztom újra a Kárpát-medencét,
eltemetem mélyen a dekrétum emlékét.

Nemzetiszín zászlókat tűzdelek szerteszét,
hírül adva a nagyvilágnak a Magyarnép még él!
Csángók és Székelyek, éneklük majd velem,
Magyar vagyok! Magyar a Nemzetem!

Kialudt mécsesek, elégetett gyertyák.
Fényükbe temették Magyarország sorsát.
De én,
Magyar vagyok!, keresztény a hazám!
Piros-fehér-zöldbe öltöztetett Anyám!

Koppány

/Vikidál Gyulának/

Látod-e Koppány, hogy könnyezik néped?
Már sebzetten tollát hullajtja a Turul.
Hallod-e hogy reccsen a nagy tölgy?
S a fiatal nyír sírva, anyjához simul!

Bús keresztény papok húzzák a harangot,
Édes tömjénfüstje közt, szomorúak a dalok.
Látod-e Koppány a bérenc csürhe népet,
ahogyan alamizsnájáért, vezényszóra béget!

Hol vagy István király? Most kéne látnod,
hogy teszi pénzé Júdas a legszentebb álmod!
Jönnek, gyülekeznek, idegen rosszarcú emberek,
átgázolnak rajtam és rajtad, ha kell a nemzeten!

Lázadj hát Koppány! A szél a Sólyom neked dalol!
Vidd győzelemre néped, érted milliónyi szív dobol.
Halljátok most vén fák, hajlongó zsenge nyírek,
a nemzetért, a szabadságért zengjen újra az ének!

Hallod-e Koppány?
Könnyezve kiált megalázott néped, érted!?
S ahogy a hatalom kettéoszt, úgy jön el a végzet!
Tört ülnek fölötted, fölöttem, rút farizeusok,
meddig tűritek a gyászt Attila fiai, magyarok!?

Hallgass meg Koppány, hallgass meg nemzetem,
ne engedjétek a keresztet egyedül cipelnem!
Reményben élnek még a hazánkban magyarok,
mennek, ha menni kell, ha szólnak a harangok.

Dekadens vonások

Fejéből, mint örült, bámul a világra,
s ha nem mond igazat, megrándul a szája!

Kezével mutogat, ég és föld felé,
ezzel adva tudtunkra, itt minden az övé?!

Táncot jár, énekel, szegény „népe” pénzén,
hiszi, hogy király; csak korona nincs fején!

Angyalok közt

A halál után veled leszek,
felhők közül rád figyelek.
A Sajó Folyó lesz menhelyem
sóstengervíz a fekhelyem.

Bennem nyugszik Hold és Nap,
vigyázok rád, ha magad maradsz.
Őrizlek majd, fogom kezéd,
hallgatom, hogy dobban szíved.

Ott várok rád, hol ragyog minden
oltalmazlak akár Isten.
Angyalokkal, csillagok közt,
bússzívedbe beköltözök!

Angyal száj

Elköltöztek belőlem tétován az álmok,
önmagammal szemben, torztükörben állok.
Sorra harcot vívok érzéseimmal,
megbotlok mindenben, lomha lépteimmal.

Helyemet keresve, bolyongok, fagyban és esőben
végeláthatatlan utakon, sötét útvesztőkben.
Szememben vakítón tűz az éjszaka sugara,
rám nevet gúnyosan a Hold sarlós arca.

Pihennék, de nem hagy a csend,
egy dallam hosszan fülemben cseng
s a Hold szemével megsimogat,
számolgom a csillagokat.

Lovagolok felhők hátán,
fény ragyog rám az angyal száján.
Mellém fekszik, megsimogat,
csókkal űzi rémálmodomat...

Múza morzsák

Múzsáim

Feszületen szunnyadó
kimondhatatlan szavak.
Gondolataim fáradtak
Múzsáim benne alszanak.

Feltámadás

Majd feltámadva
helyünket sehol nem találva
visszavágyunk
az örök halálba.

Szabadon

Nyelvem alatt vad tűz
izzanak a szavak.
Gondolataim szabadon,
falat bontanak.

Reinkarnáció

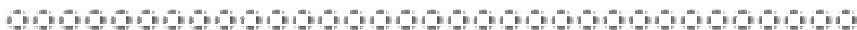
Hátrahagyott kincsem
márványszobrom nincsen,
de tudom, hogy
reinkarnálódok,
velem van az Isten.

A Nap és a Hold

A lenyugvó Nap
befészkelt hajadba.
Szemed tüzes kékjét,
a Hold beragyogja.

Az utolsó temetés

Nem félem a halált,
de bánt egy gondolat.
Ki temeti majd el
az utolsó halottat!?

A fény

A fehér íróasztalom fölött görnyedtem és sírni próbáltam, de nem buggyantak ki könnyek a szememből. Ehelyett felidéztem kedves rokonom emlékét, amelyek most már örökre megmaradtak bennem. Az emlékek, akár egy lavina, zúdultak lefelé elmém rejtett zugaiból.

A távoli kis falu, ahol lakott, a béke és a nyugalom otthona volt. Láttam a ház szürke kapuját, amely mindig nyitva állt, amikor szüleimmel odaérkeztem, éreztem a ház kellemes illatát, amely szintén nyugalmat árasztott, csakúgy mint a falak és a ház minden egyes kis zuga. Mintha a falak magukba szívták volna a ház lakóinak érzéseit.

Aznap este nem tudtam aludni, és hogy ne a gyászra figyeljek, bekapcsoltam magnómat. Egy pörgős, kemény zene hördült fel a hangfalakból és ez egy kis megnyugvást adott nekem. Aztán már csak azt a kis csillogó fénypontot néztem, amely a szekrényem ajtaján rajzolódott ki, és egyre nagyobb lett. Először az utcai lámpák fényeinek gondoltam, de aztán rájöttem, hogy ez teljességgel lehetetlen, mert a redőnyöket mindkét ablakon lehúztam lefekvés előtt. Próbáltam felülni, hogy jobban megnézzem, mitől káprázik a szemem, de megmoccanni sem bírtam, végtagjaim zsibbadtan nyomultak az ágyamhoz. A fény már egy focilabda nagyságúra duzzadt, s most vettem csak észre, hogy a zene egyre halkul, mintha egy láthatatlan kéz csavarná a hangszabályzót.

A tetőtér csak félig volt kész, és egyedül laktam odafent, hogy nyugodtan tudjak tanulni és készülni az érettségire. Húgom szobája épp az enyém alatt helyezkedett el és ha ordítottam volna egyet, biztos meghallotta volna. Ordításra nyitottam számat, de hang nem hagyta el torkomat. A fénygömb torzulni kezdett, majd lefelé és felfelé kezdett nyúlni. A félelem úgy kúszott fel testemben, mintha egy kötél segítségével jégideg vízbe eresztették volna azt. Ujjaimmal úgy megmarkoltam a takarót, hogy az már fájt nekem. A fénynyalábból egy fej formálódott ki, aztán egy test is. Az alakzat nagyon aránytalanul nézett ki. Lábai rendkívül hosszúak voltak és vékonyak,

kezei a földig értek, feje pedig leginkább egy madár csőrére hasonlított.

Az alak megindult az ágyam felé, s ekkor vettem csak észre, hogy fején nincs se orr, se száj, és szemei sem voltak. Hallottam a lábak és a kezek súrlódásának halk neszét a padlószőnyegen. Az alak már ott állt az ágyam végében és előre nyújtotta kezeit, melyek hidegebbek voltak a jágnél is, és megragadták a nyakam. Felnyögtem. Ekkor hirtelen kopogtatott valaki az ajtón. Az alak eltűnt, a zene ismét bömbölt.

A húgom volt az, akinek most annyira megörültem, hogy ha bírtam volna kiugrottam volna az ágyból, hogy jó erősen átöleljem.

– Mi van te nyitott ablaknál alszol? Olyan hideg van itt. – kérdezte.

– Igen, este lefekvés előtt mindig kinyitom egy kicsit, hogy be-eresszek egy jó adag friss, hideg levegőt. – hazudtam. És valóban, láttam leheletem gőzét...

– Anya hív, mert nagyfi rosszul lett és ő nem szeret télen vezetni.

Nagymam a várostól tíz kilométerre lakott egy nagyobb faluban. Mikor kiléptem az udvarra, hogy bemelegítsem az autó motorját, láttam, hogy cipőm teljesen eltűnt a hóban. Szerencsére apám ma nem ment az erdőbe így a terepjáró itthon maradt. Mikor az utasteret már betöltötte a motor kellemes melege, szóltam anyámnak, hogy indulhatunk.

Két éve szereztem meg a jogosítványomat és azóta minden egyes lehetőséget próbáltam kihasználni, hogy vezethessek, ám ez az út olyan volt, amelyet nem szerettem volna még egyszer átélni. Az úton senki sem jött velünk szembe és a hátunk mögött se. Az út melletti lámpák nem égtek, ugyanis a két nappal ezelőtti szélvihar leszakította a vezetőkeket. Az utat még nem takarították és az autó ide-oda rángatózott, miközben fogalmam sem volt, hogy hol az út széle. Cammogva haladtunk, és valamiféle köd is kezdett leszállni. Felkapcsoltam a ködlámpákat, de nem sokat segítettek azok. Végül nagy nehezen elérkeztünk a faluhoz, ahol már megfelelő volt a közúti világítás. Leparkoltam az autót nagymam háza elé és beszaladtunk.

– Mi történt Marika néni? – kérdezte anyám, miközben fát raktam a sárga cserépkályhába.

– Nem tudom. Illetve tudom, csak nem akarom elmondani.

– De akkor nem tudunk segíteni. – mondta anyám.

Nagyanyám kezére néztem, amin úgy állt a szőr, mintha áramot vezettek volna testébe.

– Épp lefeküdni készültem, amikor a kapucsengő megszólalt. Ki-néztem az ablakon de a párától semmit sem láttam. Felvettem a rossz kabátomat és a kapuhoz mentem. Senki sem állt ott. Gondoltam esti tivornyázók szórakoznak. Aztán visszajöttem és ismét az ágyba fekvő lettem. Tíz-tizenegy óra körül lehetett, amikor arra riadtam, hogy valaki dörömböl a bejárati ajtón. A kaput mindig bezárom és nagyon ügyesnek kell lennie annak, aki át tud mászni rajta. Felkapcsoltam a kinti lámpát és a konyhába mentem, mert onnan pont rálátni az ajtóra. Senki sem állt ott. Azt gondoltam, hogy képzelődöm és újra ágyba fekvő lettem. És ekkor jött az a szörnyű fény.

A fény hallatára kezemből kicsúszott a fa és hangos dübörgéssel a padlóra huppant.

– Miféle fény? – kérdezte anyám.

– Nem tudom, csak azt hogy egyre nagyobb lett, majd egy furcsa alakot öltött és megpróbált megfojtani.

Anyám nem hitte el ezt a történetet, én viszont annál inkább. Nem mertük egyedül hagyni, ezért magunkkal hoztuk.

A kedves rokonunk temetésének időpontja csütörtök délután két órára volt kitűzve. A nagyvárosból reggel fél hétkor indultunk vonattal. Mehettünk volna autóval is, de az időjósok hófúvást jósoltak estére, és egy kieső falucska útjait néha elfelejtik letisztítani. Még sosem utaztam vonattal a falu felé, ezért a gyász mellé egy kis kalandvágy is társult. Egy kisebb városban átszálltunk egy másik vonatra, amely a falucskától ötven kilométerre lévő városig vitt minket. Innen busszal utaztunk tovább. Ez az út kis városok és faluk közt vezetett. Az ég szürke volt, melyből szakadatlanul esett a hó. Döcögve haladtunk a közel félméteres hószőnyegben. Ez a busz a falutól öt kilométerre eső faluig vitt minket. A falun átmenő busz a hófúvásban ugyan lassan haladt, s néha meg is állt, de ennek ellenére szerencsésen megérkeztünk a faluba.

Ahogy sejtettük, a takarításnak semmi nyoma sem látszódott, azt hogy mégis megérkeztünk, az a sofőr rutinjának volt köszönhető, aki mindig egyenesbe tudta hozni az állandóan kifaroló sárga Ikaruszt.

Kedves rokonom házának szürke kapuja éppúgy állt tárva-nyitva, mintha csak látogatóba jöttünk volna. A ház körül a havat már szépen eltakarították a korábban érkező rokonok. Beléptünk a házba és

azonnal éreztem azt a jellegzetes otthon illatot. Szemem azonnal az ágyra szegeződött, ahol az elhunyt rokonom állandóan üldögélt és érdekesebbnél érdekesebb történeteket mesélt. Az ágy közepe be volt horpadva, ami az öreg teste miatt jött létre az idők folyamán. Furcsa volt, hogy most nem köszöntött bennünket egy nagy „szervusztok”-kal, és erős, szeretettől fűtött öleléssel. Éreztem, hogy torkomban egy kis remegő góc keletkezik és hogy mindjárt sírásban török ki. De most visszafojtottam azt.

Erzsi néni könnyektől kipirosodott szemmel totyogott elő a konyha melletti szobából, ahol a korábban megérkező rokonok már megterítették a torra. Az anyám ismét elsírta magát, az apám könnyekkel küszködött. A húgom és én félrehúzódtunk, és inkább a kedves emlékeket idéztük fel magunkban.

– Olyan gyorsan történt az egész – kezdte Erzsike néni. – Reggel hátrament a fészerhez, de fogalmam sem volt, hogy minek. Az utóbbi időben már rettenetesen fáj a lába, néha ki sem mozdult az ágyból. Nagyon meglepődtem, amikor kedden fölkelt és azt mondta, hogy a fészerhez kell mennie. Botja segítségével lassacskán elballagott, én pedig elkezdtem a reggelit készíteni magunknak. Elolvastam az újságot és ekkor tűnt fel nekem, hogy már régóta odavan. Aggódni kezdtem és ki akartam lépni az udvarra, hogy utána eredjek, de az ajtót nem bírtam kinyitni. Végül nagy nehezen mégis sikerült, és mit ad Isten, ott feküdt a hóban az ajtó előtt. Besegítettem az ágyba és ekkor láttam meg, hogy egész testében remeg. Azt gondoltam, biztos meghült egy kissé, de amikor megláttam szemeit, azonnal tudtam, hogy másról van szó. Több, mint negyven éve voltunk együtt és ismertem már minden rezdülését. Megettem és motyogni kezdett valamit, amit először nem értettem. Még most sem tudom, hogy mit akart mondani, csak állandóan azt hajtogatta, hogy a fény, a fény, a fény... Aztán vett egy hatalmas lélegzetet és már halott is volt.

Délben még két autó parkolt le a ház udvarán. A megjelent rokonok közül sokan csak ekkor tudták meg, hogy rokonok. Dezső bácsi akármilyen furcsán hangzik is, de halálával is jót csinált: összekapcsolta a távoli rokonokat.

A temetésen a kis falu valamennyi lakója megjelent. Az idős házaspárt mindenki ismerte és kedvelték is őket. A településen élők szinte mind idősek voltak, fiatalok nemigen költöztek egy mindentől távol eső kicsi faluba. A háztól a ravatalozóig gyalog mentünk. A hó

már térdig ért, a szél kíméletlenül kavarta arcunkba a csípős hószemcséket.

Dezső bácsi úgy feküdt a koporsóban, mintha csak aludna és bármelyik pillanatban felkelhetne. Aki akarta, megnézhetette közelről a halottat, a többiek helyet foglaltak az előre kitett barna faszékeken. Húgommal a koporsó mellé álltunk és utoljára kedves rokonunkra néztünk és elmormoltunk egy imát.

Megérkezett a pap és az énekes kántor, valamint a segédek, és elkezdődött a temetési szertartás. „Imádkozzunk kedves testvérünk lelki nyugalmaért!” – mondta és egyben énekelte is a pap. Még mondott valamit, aztán a kántor érces, mély hangján énekelni kezdett, majd a jelen lévők is.

Eltávolodtam a külvilágtól és azon töprengtem, hogy mit érezhet most a halott. Látja-e a rokonokat, akik utolsó útjára kísérték el, jól érzi-e magát ott ahol most van, milyen érzés halottnak lenni. Csak akkor eszméltem fel, amikor a pap körbehordozta a keresztet, hogy megcsókolják azt a rokonok. A pap körbelengette a koporsó körül a tömjént, majd a ravatalozó kijáratához lépett és elindult a sírhely felé, utána pedig a gyászolók. A koporsót leeresztették a sírgödörbe és a sírásók lapátolni kezdték a földet. Ekkor egyszerre többen is hangos sírásban törtek ki. A föld elfogyott és ekkor a jelenlévők szebbnél szebb koszorúikat a sírra helyezték.

A toron mindenki elmesélt egy kedves történetet Dezső bácsival kapcsolatban, és néha hangos nevetésben törtek ki. Dezső bá' még egyszer utoljára összekovácsolta a rokonságot.

Az utolsó busz este hatkor indult volna, de az még fél hétkor sem érkezett meg, és amikor kiléptünk az utcára, már nem is igen hittük, hogy ma megfog érkezni. Az úton a hó már derékig ért, és még erősebben kezdett havazni. Az autóval érkező rokonok meg sem kísérelték, hogy elinduljanak. Ha valahol elakadnak, ott fagynak meg. Így hát mindenki maradt.

A cserépkályhában ropogott a tűz, a szobát kellemes meleg töltötte be. A rokonok közül néhányan a padlón ültek, mások az asztal körül és megint mások a kanapén. Anyám és a többi nő a toron megmaradt finomabbnál finomabb ennivalókat melegítették a konyhai kályhán és közben jól elbeszélgettek. A férfiak a szobában italoztak és egy-két hihetetlen kalandjukat mesélték el egymásnak. A tompán világító lámpa kellemes hangulatófényvel festette be a helyiséget. Kint

szakadatlanul esett a hó és már a szél is feltámadt, besüvített az ablakok résein. Aztán mindenki elnémult, és egymásra néztünk. Gyászolni jöttünk ide, és ehelyett új barátságok szövődtek. Mélyen belül, titkon azt kívántuk, hogy a hófúvás ne is álljon el még egyhamar. Az egyik férfi felállt, s letörölte az ablaküvegről a párát, hogy az autókra vessen egy pillantást, de a hó már teljesen betemette azokat.

– Van valakinek egy mobilja? – kérdezte. Az enyém az autóban maradt és szeretnék hazatelefonálni a családomnak, hogy itt ragadtam.

– Nekem van. – mondtam, és a férfi kezébe adtam kék Nokiámat.

A férfi bepötyögte a számokat és várt. Egy géphang válaszolt: *Az ön által hívott szám pillanatnyilag nem kapcsolható!*

– Nem kapcsolható, azt mondja.

– Akkor várnod kell holnapig! – kiáltotta egy nő a konyhából, aki a testvére volt.

– Álljon meg a menet! Gondoljatok csak bele! Itt vagyunk egy elhagyatott kis faluban, amelyet lassan betemet a hó. Egy közfenn-tartó hómarót sem láttam még erre járni és szerintem nem is nagyon fogunk. A faluban csak idős emberek laknak, és ki tudja, hogy mi van velük. Ha valaki most rosszul lenne, például hirtelen vakbélgyulladást kapna, nem is tudnánk segítséget hívni és a szemünk láttára halna itt meg.

– Jaj, ne ijesztgesd már itt a többieket! – mondta a nő. – Biztos holnap reggel már tisztítani fogják az utakat.

– Nagyon remélem.

A kályhába betettünk egy jó nagy adag fát, amely ismét ontotta magából a meleget, és a rokonok lassan aludni tértek. A szél kíméletlenül, megállás nélkül süvített.

Nem tudtam aludni, s ezért csak a szél füttyölését hallgattam, és azt a különös bűgő hangot, amely valahonnan a hátsó udvar felől érkezhett a szél szárnyán. Olyan volt, mintha egy hatalmas hajó motorját járatnák üresen. Talán megérkeztek a hómarók – gondoltam. Átfordultam a másik oldalra és aludni próbáltam, de ekkor megéreztem, hogy WC-re kell mennem. Föltápáskodtam és kibotorkáltam a mellékhelyiségig, amely a konyha melletti kis helyiségből nyílt. A toalett ablaka épp a hátsó udvarra nézett, amelyet csillogó lepedőként terített be a hó. A fényre csak később lettem figyelmes, amely benyalábolta az egész fészert. És ekkor rájöttem, hogy a bűgő hang

nem a hómaróktól származnak, hanem maga a fészér bocsátja ki magából. Leoltottam a villanyt, hogy jobban szemügyre vegyem a különös jelenséget. Először a hó játékának gondoltam, hogy az csapja be szemeimet, de aztán hideg borzongással tudatosult bennem, hogy valóban furcsa alakok járkálnak odakint és közelednek a ház felé. Körülbelül száz méterre lehetnek. Kirohantam a WC-ből és visszatámolyogtam a sötét konyhán át a szobába, ahol a többiek békésen aludtak. Megkerestem testvéremet, aki az étkező asztal alatt talált magának alvóhelyet, és felráztam.

– Mi van?

– Még nem tudom csak azt, hogy valamik járkálnak az udvaron, és a ház felé közelednek. Most voltam WC-n, és akkor láttam meg azokat az izéket. Szerintem szólni kéne a többieknek.

– Miféle lények?

Hirtelen egy árny suhant el az egyik ablak előtt.

– Már ide is értek. Apa hol alszik?

– Valahol a szoba végében.

Hirtelen kaparászást kezdtünk hallani a bejárati ajtón. Az apámhoz kúsztam és felébresztettem.

– Mi az fiam?

– Valamik vannak az udvaron és be akarnak jönni a házba.

– Ki a fene járkálna ilyen ítéletidőben odakint? Biztos csak a szél csinálja mindezt.

– Nem, hallgasd!

És valóban, kaparászás hallatszott az ajtó felől. Apám feltápáskodott és kinézett az ablakon. Ájultan rogyott össze. Az egyik lény épp az ablaknál állt. Felkiáltottam, ugyanis azt a lényt véltem felismerni, amely tegnap este megpróbált megfojtani.

Ebben a pillanatban hatalmas robajjal beszakadt az ajtó és a lények bejöttek a házba. A rokonok hangos kiáltásokkal ébredtek. Megragadtam egy asztalon hagyott kést, és az egyik felém közeledő lény lábába vágtam. A kés úgy haladt át a lény lábán, mintha az csak oda lett volna vetítve, majd a padlóba vágódott. Az alvók fölkeltek és rohantak, amerre csak láttak. Edények csörömpöltek, amint lehullottak az asztalról és ezer darabkára törtek a padlóra érkezvén. Az asztal és a székek felborultak, az ablakok betörték. Megláttam, hogy az egyik a testvérem felé közeledik, négykézláb mellé csúsztam és egész testem-

mel a húgomra borultam. Aztán már csak a hideg végtagok érintését éreztem, amint ráfonódtak nyakamra.

A hidegre ébredtem, amely kíméletlenül csipdeste testem minden részét. Fölkeltem és ekkor láttam meg, hogy húgom ott fekszik mellettem, és alszik. Körbenéztem a szobán. Rajtunk kívül senki sem volt a házban. Kinéztem a kitört ablakon. A hó már ember nagyságúra duzzadt.

Felvertem testvéreimet és nagy nehezen utat törtünk maguknak az utcáig. Egy hatalmas hómaró haladt el épp a ház előtt. Megállítottuk és felszálltunk a vezetőhöz, aki a gépével végigtisztította a falu útját. Az utolsó háznál kiszálltunk és elkezdtünk bekiabálni a házakba, hátha találunk valakit, aki elmondaná, mi történt az éjjel. Ám az egész faluban mélységes csend honolt, s nem láttunk egy árva lelket sem. A hómaró után eredtünk és megkértük a sofőrt, hogy vigyen el minket a legközelebbi faluig, ahol rendőrség volt.

Néhány óra múlva egy tucat rendőrautó cirkált a faluban túlélők után kutatva. Önkéntesekkel együtt lapátoltuk el az ember nagyságú havat a házak udvarairól, és amikor bementünk, mindenhol ugyanaz a kép fogadott bennünket: mintha a lakók hirtelen elköltöztek volna egy súlyos katasztrófa elől.

A rendőrfőnök előkotorta autója kesztyűtartójából a térképét és egy pontot rajzolt a falu helyére. Aztán ezt a fekete pontot összekötötte tollával a másik két korábban berajzolt ponttal, és megdöbbenve látta, hogy azok egy egyenes szárú háromszög formáját adták ki. Kiszállt a rendőrautóból és a tetejére könyökölt, arcát eltakarta kezeivel, és egy nagyot sóhajtott: újra itt vannak...

A házikó

Kerékpároztam a község poros útjain a meleg tavaszi délutánban. Lefordultam egy olyan félig-meddig kiépített útra, melyen még sosem jártam. Az út egy magas part tetején torkollott a főútba. Az utacska fehér volt a rászórt kövektől. Mindkét oldalon romos kőfalak álltak, melyek csaknem az útra dőltek. Szemmel láthatóan egyik házban sem laktak már, annyira rossz állapotban voltak. Egyiknek a teteje, másiknak az oldalfala hiányzott, néhol a gaz is embernyi nagyságú volt.

Mentem tovább és tőlem balra állt egy olyan házikó, mely nem volt olyan rossz állapotban, mint a többi. Hiányoztak az ablakai, a vakolat nagy foltokban lehullott már, és a dudva betakart mindent. Ám az üveg nélküli ablakokon függönyök lógtak ki és táncoltak a tavaszi szellőben. Megálltam a kerékpárommal és figyeltem a házat, talán lakik itt valaki, valamilyen hajléktalan. De semmilyen mozgást nem észleltem.

Nem tudom megmondani miért, de olyan vágyat éreztem, hogy bemenjek abba a házba, pedig semmi érdekes vagy különleges látnivaló nem volt rajta. Az ajtó meggörnyedve állt a házba befelé nyílván. Leszálltam a biciklimről és lassan az ajtóhoz mentem. Az ajtó melletti ablakon a függöny úgy simult a külső falra, akár egy nyelv és otthoniasságot kölcsönzött a lakatlan épületnek. Megálltam a bejárat-tal szemben és kívülről szemléltem a belső teret. Szekrényeket, egy asztalt és pár széket láttam ebből a szemszögből. Csodálkoztam, hogy ezeket az erre járó csavargók vagy hajléktalanok még nem vitték el. Mivel nem találtam semmit veszélyesnek, beléptem.

A háznak volt egy különleges atmoszférája, mintha maga a ház élne és lakna saját magában. Az első helyiség ahová léptem, az a konyha lehetett, valamikor a szekrényről és a néhány szanaszét heverő evőeszközből ítélve. Boldog voltam, hogy egy ilyen házikót fedezhetek fel, és a szívem tele volt kíváncsisággal. A konyhából jobbra nyílt egy másik helyiség. Ebben állt egy kis éjjeli szekrény, és ezen még egy megsárgult terítő is volt. A falat barna tapéta lepte be és imitt-amott már lehámlott. A padlón egy koszos szőnyeg hevert. E szobának az ablaka, mely nem látszódott az útról, teljesen épségben volt. Ez a kis szobácska olyan volt, mint egy gyerekszoba, amit már vagy egy éve nem takarítottak. Boldog voltam a nagy felfedezésem láttán. Teljesen otthon éreztem magam, még leülni is támadt kedvem, de itt nem volt szék. Különös volt átérezni más emberek itt hagyott emlékeit. Szinte éreztem, ahogy a szekrényből, a szőnyegből, a falakból, az ablakokból, a benti levegőből áramlik felém az emlékek láthatatlan materája, melyet csak lelkem érthet meg.

Elfeküdtem a poros szőnyegen és próbáltam elképzelni, milyen lehetett itt az élet, amikor rendben volt tartva. Ahogy ott feküdtem a földön, akkor vettem észre, hogy egy koszos, gyűrött lap van az éjjeli szekrény alatt, és írva is van rá valami. Odakúsztam, hogy megnézzem, és ekkor láttam meg a szemem sarkából, hogy egy alak áll

mellettem. Kissé megijedtem, de a szégyenem nagyobb volt. Egy nő volt az, és a karján egy kis gyermeket tartott, aki nagyon álmosnak tűnt. Biztos ez az ő szobája – gondoltam, és még jobban elszégyelltem magam. Betörtem egy olyan házba, ahol laknak, igaz elég szegényes körülmények között. A nőre néztem és akartam kézzel-lábbal elnézésért kérni és megmagyarázni, hogy nem tudtam, hogy itt lakik valaki. Ám a nő nem rám nézett, hanem az ablakra, de így is éreztem, a dühöt, melyet irántam érzett, és mintha felfogtam volna gondolatait: takarodj innen!

Feltápáskodtam, a lábam remegett a büntudattól, majd nagy nehezen kijutottam a házból. Visszanéztem. A nő ugyanúgy állt ott, kezében a gyereket tartva. Milyen nyomorult körülmények közt él ez a szerencsétlen család – gondoltam. És annyira előntött a büntudat, hogy így megaláztam szerény hajlékukat. Felpattantam a biciklimre és hazatekertem. Szerettem volna még többet is bringázni, de ezt a családot látva elment a kedvem tőle, és helyébe a szánalom és a sajnálat lépett a kisgyermek iránt.

Otthon sokat gondolkoztam, hogyan kérhetnék bocsánatot a hölgytől, és hogyan tudnék egy kicsit segíteni nekik. Ám semmi sem jutott eszembe. Az a legjobb, ha nem foglalkozom az egészszel, hiszen látni sem akarnak. Elaludtam.

Másnap arra keltem, hogy van egy nagyon kedves ötletem. Elhajtottam a cukrászdába és vettem finom édes sütitket, köztük olyanokat is, melyekről feltételeztem, hogy a kicsi is megtudja enni. Megvettem a süteményeket és újra arra a poros utcákára tekertem.

Emlékeztem, hogy a baloldalon a negyedik ház az. Itt az első, ott a második, már látom a harmadikat is és a negyedik... Nem volt ott semmi csak egy nagy kőhalom és a kőhalmokon a dudvák már szinte erdőt képeztek. Hitetlenül álltam ott egymagamban. Biztos ez az út az, mert a többi romházat felismertem. De akkor hol jártam én tegnap délután... És a válasz földöntúli félelemmel hasított az elmémbe. Úristen...! Ennyit tudtam csak kinyögni. A sütemények kihulltak kezemből és szétmállottak a poros úton. Felültem kerékpáromra és amennyire csak bírtam úgy tekertem el. Az éppen felfelé jövő szemetesautó épp csak el nem ütött.

Az öreg hölgy

A piros kocsi legördült a hídon, majd megállt a ház előtt, utána porfelhő szállt mindenfelé. Az autóból egy jóvágású, hosszú göndörhajú férfi száll ki, s derékra tett kézzel szemléli a barna épületet. Belép az udvarra a zöld kapun keresztül, mely visító hangot hallat. Fölmegy a lépcsőn és a barna ajtó előtt előkotorja a kulcsokat.

Benyit és egy kis előszobában találja magát. Innen továbbmenve a konyhába jut. Áporodott szag köszönti. Lepakolja a holmijait a fal melletti ágyra, munkaeszközét, a laptopot pedig az ablak alatti asztalra teszi. Kiszellőztet. A konyhából még nyílik egy fürdőszoba és egy vendégszoba, s ebből egy hálószoba. Bekapcsolja a gépét és írni kezd.

Egy regényen dolgozik, melynek színhelye az a ház, amelyben éppen most van. Egy öreg hölgy élt itt, aki a hozzá betérő vendégeket megmérgezte és a ház udvarán lévő emésztőgödörbe rejtette el a holttesteket. A szomszédok macskáit pedig a padlásra csalogatta, és ott elevenen megette azokat. Mikor kiderült, hogy az öreg hölgy mit tett több éven keresztül, a falu lakosai betörték hozzá egy éjszaka, és felgyújtották az öreg asszonyt. Azóta több legenda is keletkezett az öreg hölgy házáról, sokak szerint szelleme a mai napig is kísért a ház falai között. Az író erről a legendáról szeretne könyvet írni. Mélyen belemerül munkájába és csak később veszi észre, hogy időnként hátrahátra néz, mintha állna valaki mögötte.

Lassan sötétedni kezd és a szél is feltámad. A ház furcsa hangokkal van tele, de ezeknek nem tulajdonít nagy jelentőséget, mindent a szél játékanak gondol. Késő éjszakáig dolgozik, míg rá nem tör az elviselhetetlen álmosság. A konyhában veti meg az ágát, ugyanis a két szobától megmagyarázhatatlan módon idegenkedik, retteg: az öreg hölgy állítólag azokban a szobákban adta be a halálos mérget vendégeinek...

Az éjszaka vihar tör ki. A férfit egy mély, falat remegtető mennydörgés veri fel álmából. A házban mindenféle neszek és zajok hallhatóak. Néha úgy érzi, hogy láthatatlan alakok sutognak körülötte. Nem tud aludni tovább, és szemét a szemben lévő szoba üvegajtájára mereszti, és hallgatja az égi háborút. Óriásit villámlik, bevilágítva az egész házat egy pillanatra, és ebben a hirtelen

keletkezett fényben meglátja, hogy egy alak áll az ajtó mögött. Testén hideg borzongás fut végig. Felkapcsolja a villanyt. A fiókból előhúz egy hatalmas disznóölt és úgy ront be a szobába: sehol senki. Bemegy a hálószobába. Az is üres. Azt gondolja, hogy talán csak képzelődik, majd visszabújik az ágyba. Ahogy fekszik, egy különös zajra figyel fel. A plafonról lépések dübörgését hallja. Aztán egy éles sikoly tör fel odafentről, mintha egy macskát nyúznának.

Ismét felkapcsolja a villanyt és fülel: most már biztos benne, hogy valaki vagy valami van odafent. Benyit a fürdőszobába. A rozsdás fürdőkádon, a fával fűthető vízmelegítőn és a WC-kagylón kívül semmit sem lát. Felnéz. Egy ajtót pillant meg a plafonon. Körbenéz, és ekkor a vízmelegítő mögött meglátja a létrát. Kiszalad a konyhába az elemlámpáért. A létrát a falnak támasztja és elindul fölfelé. Felnyitja az ajtót. A bűztől majdnem leszédül. Körbenéz az elemlámpával a padláson. A végében egy összegörnyedt formát lát meg, mintha takarók és párnák lennének összehajigálva. Elindul arrafelé. Valami puhára lép. Odavilágít a lámpával és majdnem felsíkkít. Egy szétmarcangolt macskatetemmel néz farkasszemet.

Továbbmegy. Amikor már majdnem ott van a padlás végében, az összegörnyedt valami megmozdul majd feláll... A férfi rávilágít. Egy öreg hölgy az. A férfi felordít. Az öreg asszony éles visítás közepette ráveti magát és harapdálni kezdi. A férfi jó párszor fejen kólintja a lámpájával, de semmit sem ér el vele. Most már nemcsak harap, hanem karmol is. Elejti a lámpát, de így is lát fényeket: a fájdalom fényeit. Aztán azok is megszűnnek...

Kikelet

Ha nyílik a barka
a rég várt tavaszra
ébred a reggel
nagykabát nem kell
már pillangó röppen
a reggeli csöndben
vadméh araszol
a cseresznyefán
lüktet az illat
újul az élet
pirosra pattan
a tulipán
magvak a kertben
jóleső melegben
új dalok szólnak
a fák tetején
kókadt lelkemet
fénnyel tölti meg
s többel hiteget
játszik szél
és szirmokat hint
hajamba, nyakamba
fújja, – cinkosa mind
fák mosolyognak
érik a holnap
ringat az élet
szép idekint

Vendéglátóink emlékezetére

/Táborzárás után, otthon/

emlékszem, nem volt kérdés a tegezés
aztán arra, ahogy vártatok
a tekintetekre, a mosolyokra,
és a kézfogásra.
Leginkább a kapukra,
miket kitártatok
Itthon, Nálatok.

egy mondatra, amit én kezdtem el
vagy talán te?
s amit én fejeztem be, vagy inkább Te?
egy ölelésre, jóízű kacajra,
az összenézésekre, a könnyre,
s ahogy kínáltatok, ahogy adtatok.
Talán nem is kell
emlékezmem többre.

e hely itt, részem lett örökre,
a percek, amiket Te is
nekem adtál végleg,
s amiket én is itt rejtettem el:
egy pincében a gyertyalángban,
az egyik palackod illatos borában,
vagy betettem egy kockakő alá
vagy eldugtam a holnap mosolyában.

Fenn a fecskék tábora köszönt,
köröttünk szitakötő táncol
csak egy fürt szeretet
e hely varázslatából, megtart,
áldást, erőt ad, bátorít.
Tarcal, alkotótábor,
még legalább százszor
Veletek, s ugyanígy.

Egy ismerősnek...

Ismerlek én jól...

Te vagy, kit minden hatalom
felhasznál, táplál szavakon,
segélyen,
hiteti veled: dönthetsz szabadon,
szegényen.

Te vagy, ki filléres falaton
sebeket ejtesz
egyetlen fiadon.

Ismerlek én jól...

Te vagy, ki sorszámmal
sorára várva
számol el, hány helyre
jelentkezett
meghallgatásra,
interjúra járva,
okolod: dolgoznod
miért nem lehet.

Ismerlek én jól...

Te vagy, ki sorban áll
bizonyos napokon
a posta előtt
nyolc és tíz között,
s ott vár veled az is,
ki pótlék-, segélyfilléreidre
kamatos kamattal
kölcsonözött.

Ismerlek én jól,

hisz az is Te vagy,
kit a kiszáradás fenyeget,
ha nem nyit időben a kocsma,
kit a félkarú egész nap hiteget,

s vámpírszavait
hallod holnap is,
kapod hitelre is,
ahogy ma.

Ismerlek én jól,
hisz az is Te vagy,
ki rossz sorsáért
mindig mást okol,
az asszony csalfa lesz
avagy veled piál,
a fiad megöl, vagy másik
kocsmába jár,
hisz veled az élet
maga a pokol...

statisztikai adat?
vagy típus-kísértet?...
Én ismerlek jól...

Vers – Bor István Ivánnak ajánlva

Szeretném megírni azt a verset neked,
Ami lenne, a meghallgatott imád!
Ha elolvasva megnyugodna lelked,
És a Teremtő áldása szállna rád!

Szeretném azt a verset megírni neked,
Melyben legtitkosabb álmod életre kel!
Az én szavam is ott szárnyalna veled,
Csodák világában ébreszteni fel.

Azt a verset szeretném megírni neked,
Ami út, s összes fájdalomadra balzsam!
Minden gondodra a megoldás lehet,
Az örök őrangyalod, hogyha baj van.

Szeretném azt a verset megírni neked,
Amiből megérzed, szükségünk van rád!
Dolgod lenne itt, hagynod kell még jelet!
Nélküled koldussá válik a világ!

Szeretném megírni azt a verset neked,
Ami himnusz, mely téged éljenezne!
S örömeidben együtt sírni veled,
A jó győzelmét együtt ünnepezve.

Szerelém

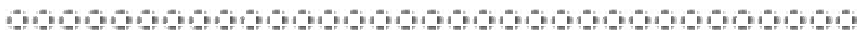
A földkerekség legszebb virágát hozom.
A legédesebb gyümölccsel etetlek.
A Mennyei zenére altatlak el.
A legpuhább ágyat vetem meg.
A legszebb szerelmes ódát zengem,
s a legbármányosabb tenyéren ajándékozom
a legnemesebb szívet neked
– s akárcsak egykoron Jézus –
leteszem ide a földre eléd.

És te tudod, mert elfogadtad:
hogy a nyárutónak e hervadó virágával
a Gyönyörűség birtokosa vagy;
hogy amikor a lomb közt rejtőző, otffeledett
Cseresznye-fülbevalón osztozunk,
lehet férges is, de az a legédesebb;
hogy az én „jó éjszakát drágám” sóhajommal,
a Zene csókolja álomra pillád,
és ölelő karomban a Mindenség ringat el;
az én fejem alatt együtt-gyúrt párnán
jut neked a legpuhább hitvesi fekhely;
hogy a világ legszebb szerelmes verse az,
ha egyszerűen csak kimondom, szeretlek.

S a szívemre, itt örök-előtted a földön,
úgy vigyázol, mint legértékesebb kincsedre.
Munkában érdecssé vált kezünket, szavunkat
sosem elrejtve, sosem szégyellve,
melléteszed a Te szívedet is.
És odahelyezed holnap is.
S még akkor is, amikor az enyémnek fáradt,
kihagyó már a lüktetése.
Nem lépsz rá.
És nem hagylak el én se'.
S az örökkének a legeslegvégén majd,
a maroknyi semmiben,
együtt porladnak el.

*A szerelvény csak másodosztályú,
nem dohányzó kocsikkal közlekedik...*

Gyorsan rágyújtok még... Miért?
Mert rágyújthatnék kom van, azért!
Kirekesztve szívok magamért...
Egy kis füstölgésre – kérlek –, adj esélyt.
Dehogyan lépek túl azt a járdaszegélyt!
Érzem én, érzem, megérezem a veszélyt.
Nem az vagyok, ki itt várja a segílyt,
Vagy vaskerekektől remél túlvilági kéjt!
Csak a papírmunka miatt, nem engem félt
Az a vasutas, ki foghegyről beszélt.
Csak egy slukkot még!... Magamért.
S aztán felszállok, mint ki hazatért
Luxus és nyomor sorminta-képe
– a jegyemért.

Dobban a jég szíve

Fényfoslányban merít erőt
Odvas foga a télnek
Zúzmarával kérkedő
Zsémbesen morog a szélnek.

Dobban a jég szíve, zúzmara hajt
Úgy szeretne egy picike bajt
Egy picike bajt, mely felnőhet még
Ordas hidegben mellét verné.

Hetykén fütytyent ó a magyar!
Egymás torkának ugrik hamar
Szólásszabadság ismerlek rég
Az emberséget megkötoznéd

Gúzsba kötsz és figyelmet kérsz
Ezek után tiszteletet remélsz
Tikkadt szám csupán vizet kér
Baráti jobbot, békét remél.

Mert dobban a jég szíve
Cseppen a táj
Tél odva rogygyan
S rügyezik az ág.

Kehellyel

Átokverte kisországban szült meg engem
Árnyékvilág jajszávéval kerestem nevem
Álmos kedvvel pislogtam már sok éve.
Áldott nyelvvel megtanítva szépre.
Álmodtam szépeket és rosszat.
Vádoltam igaztalan jókat.
Árulóm lesz jövőmben minden kezdet.
Árván lesen gyermekem e verset.
Ladikját kötözi és sóhajt.
A halász is mint aki óhajt
Álmodni és merni.
Szeretni,
Megszeretni.
Evező kéne a mához,
Hogy kievezzek magamhoz.
Kusza gondok között ember lennék szívvel.
Jézusom áldj meg a két kezeddél!
Véred iszom e kehellyel.

November

Hajnali ködben
részegen botorkáló fák,
a reggel kopott óntálcán
kínálja narancsát.
Fázósan, soká vacog a tó,
míg párát sóhajt a rét,
angyalok száradó ruháival
csatázik a kék.
Fák közt dalolva fut a szél,
hallatán imát mormol egy ág –
s az út, a fösvény út
gyűjti, egyre csak gyűjti
lombok rézgarasát.

Szűk udvaron...

Szűk udvaron bontogatom
vágyaím vitorlavásznát.
Érzem a végtelen vár rám
angyal kísér lépteimen –
utcán, téren ott van velem.

Déli vad tengeren járnék,
ahol fény terem, nem árnyék.
Ott vásznat lehet bontani:
tágas térben nyílnak
lelkem borostyán-álmai!

Elöttem irigy kerítés áll,
mögöttem vad, konok hegyek.
Félek, végleg ittrekedek...

Az idő

Kitartón kopácsol az idő
létünknek rideg márványtömbjén.

Egyszer szilánk hull,
másszor fénylő szikra.

Ám van úgy, hogy e félkész munka
hullt szilánkját tenné vissza...

A tó

Hegyek közé szorítva
pihen egy tó. Vize tiszta,
benne minden látható.

Tükrében magát nézi
a mélán vérző pamat-felhő,
az izzó palaszürke szikla,
a gyermekét ringató sellő,
a lustán halászó réce pár
meg a haját bontó fűzfaág.

Vagy a nádas, min szellő neszez,
rajta bájos madár-hangjegyek.
És a partján fekvő kis ladik
mely új kötelet,
dagadó vásznat álmodik.

Csak engem nem lát
vizében senki se.
Én lennék a tó,
vagy ez is csak mese?

amikor

amikor rámnéz –
átjár egy ősi,
lágý, polinéz béke
mint gyöngyhalász ugrom
szeme örvényébe.

amikor ölel –
játékos kiscsikó
vágat fel az égre,
legázolva mindig
bánatomnak rétje.

amikor nincs velem –
éj kárpítja
feszül az ablakon,
fülzúgató csendben
szívem patkóinak
csattogását hallgatom.

amikor messze van –
Húsvét-szigeti
bálványnak tudom,
éjszakánként hozzá
gyakran átúszom.

amikor megjön –
rámtör egy ősi,
vad, polinéz béke
mint gyöngyhalász ugrom
szeme örvényébe.

A szépség csókja

Márványtalpadon fényesen ömlik
A csillogó vágy.
Társulva, formásan illeszkedik
A kőbezárt száj.

Célként, beteljesítve önmagát,
szebb jövőt formál.
Időköveteként szívet talál,
lecsordul, megáll.

Kicsiszolt szájak hideg csókjai
csendjünkben égneek.
Szürkéslila füstfátyol színei
vágyó szépségben.

Magasban ívelő elmozdulás
titkos remények.
A fémből ötvözött köves testben
lelket leheltek.

Szirom a szélben

Uram add, hogy elfáradt álmainknak
Húséges szirmait
Csöndben megcsodálják
A horizontban szétröpülő árnyak

A remény csillogó napsugarával
Térjen vissza hozzánk
Amíg eltévednénk
Sziromkergető szél fuvallatában.

Osztthatatlan pillanat

Elrabolt tükör a múlt
A jövő üzenetével
Sodorva indul
Letakart hallgatást küld
És a pillanatba szédül
Csönd lakik benne
Ő a titkok mindenese
Fájdalom, nem mérhető mással
Csupán osztthatatlan hit
Imádságával.

2006. az Imádság éve

Léket kapott lelkiismeret

Éreztél már belső földrengést –
Amikor áporodottá válik a csönd?
Reszket benned teremtet lényed –
Érzed? Léket kapott lelkiismereted.

Elázik vágyad a viharban –
Keserű harangszó hull égi kárpiton!
Zuhog a csönd! – Lerombolt álom...
Bilincs füzéireibe kapaszkodom.

Az idő alagútjában élsz.
Pereg a film! – Elsomfordál a búbánat...
De itt marad életed tánca
Reszkető dallam emel az árvaságba.

Föléled a tisztító öröm!
Mosolyának egy szirma Isten elé hull.
Szikrát vet lelki fuvallata –
A ragyogó káprázat tovább sodorja.

Illóolaj

Hóolvadás pelyheinek kopogása
Verdesi életem csöndjét
Álmokkal teleszótt vágyaim mámore
Hinti szét szerelmem tüzét.

Mintha láthatatlan cél felé sodorna
Surranó nessel az éjben
A remény szivárvány-színén szállnék tova
Forogva kígyózik testem

Mély, édes kín tépdesi bénult szívemet
Beolvadtál mézédesen
Tavasz virága nyitja ki szirmait
Illóolaj a napfényben!

Harminc év

Váljon láthatóvá a szív és lélek
Együttes erővel tomboló villódzása.
Nyargaló idő váratlan fordulata
A harminc év távlata.

Hová lett álmaim kóbor vándora?
Gondoltam – vigyáz rám Ámor nyila.
A szakadék szélén sokáig álltam,
Előttem – harminc év távlatában.

Vége lett, belül sikít a szívem.
Miért sütöm le pillám keservesen?
Kínlódásom végén, nem hazudok, fáj!
Harminc év emléke talán vigyáz rám.

Napfényben ködfátyol

Erzsébet szétnézett a szobában, de már rend volt, minden bepakolva az útrakész bőröndbe. Felsőhajtott. Mélyen gondolataiba merülve kedvetlenül leült. Eszébe jutottak emberi sorsának „felvonásai”. – Megint egy újabb állomás elé érkezett.

– Nagy bátorság részemről! – gondolta, egyedül elutazni a világ másik oldalára, az Egyesült Államokba. Rettegve gondolt a holnapra, amikor majd beszáll Ferihegyen a repülőgéphez.

– Istenem! – Segíts meg! – Mi lesz velem? – Kétségbeesett töprengéseiből kulcscsörgés riasztotta fel. Fia érkezett haza.

– Anyuci! Na! Bepakoltál már? – kérdezte. Megállt a küszöbön és anyjára nézett.

– Mi van veled? Mi ez a nagy gond? – mosolygott.

– Látom, már útrakészen vagy? Most már csak ki kell magad pihenni, hogy frissen indulj útnak. Készítettél vacsorát? Mit egyek? – hallotta fia hangját, de már a konyhából. Megrázta magát, bizony, a vacsoráról elfeledkezett. Kisietett a konyhába fia után.

– Csak nem sírtál? – nézett anyjára Laci. – Ejnye! Ejnye! Hová lett a bátorságod? – Menjél, feküdj le, majd én eszek valamit, csak pihenjél. Frissen kell útnak indulnod! – bízta anyját. – Ne félj semmitől, gyorsan elszalad az a három hét, és máris újra itthon leszel. Bár én repülhetnék! – sóhajtott nagyot. Láta anyja arcán a félelem nyomait, gyorsan megpuszilta, szinte bátorságot öntött belé.

Erzsébet kisietett a konyhából, szégyellte gyengeségét, de tudta, fia ügyis mindent megérez, ami lelkében lejátszódik. Előszedte az ágyneműt, megágyazott, lefeküdt. Álom nem jött szemére, utazásának örömteli előzményei játszódtak le előtte. Kicsi kötete; Egyedül ketten könyvbemutatói, városában és kicsi falujában, most pedig már Amerikában várja.

– Nem leszek egyedül, velem lesznek az emlékeim, a könyveim, amelyből ajándékként még viszek a családoknak. Velem lesz isteni hitem, miért félek tehát? Olyan honfitársaim várnak, akikkel hónapok óta telefoni kapcsolatban vagyok! A Szeretet velem van, ebből még oszthatok másoknak is.

Meghatározhatatlan érzés kerítette hatalmába, nyújtózott egy jót és „amerikai álmába” merült, mint napfényben csillámló ködfátyol.

2001–2006

Epilógus

A költészetet nem lehet megtanulni, az írás mesterségét sem, mert valahol a latin költők közül Horatius írja: „poéta non fid nasz citur.”* És azóta Veres Péter is megerősített benne, hogy a „minden művészetek között is az első az írás művészete, de abban is a versíróké mert azoknak nem kell tanulni, mert hozzák az anyáktól, az apáktól”. De sorolhatnám még a példákat, ellenpéldákat, mindez nem adatik meg a tudományokban sem, hisz az ihletett népdal ilyen a nép ajkán: apáról-fiúra szállt, s most egy nagyszerű, mindenek által kiváló, jó antológiára kell utaltom, amikor ezeket írom.

Mindenki, aki itt ír, írt, rajzolt, szívét tette bele és magasröptű tehetségével bontakozott ki az írás művészetében, a festészetben és egyebekben. Mindig öröm a pontot tett kötet utószavában elsimítani azt az érzést, hogy ez a szerző mennyire tetszett, hisz egységében, mindenki letette névjegyét és szeretetét ebben a könyvben és igazi, tiszta szóval lengette a költészet, és tehetsége zászlaját. Talán csak a festők közül Simon M. Veronika nemzetköziségét kellene kiemelni, mert ő önzetlenségével is példája lehetne a mai magyar képzőművészeknek. De ez nem jelenti azt, hogy a többi képzőművész is nem a tehetség útján halad s viszi tovább a lét kifejezéseit művészetében.

A verseknél úgy osztályozhatok, hogy vannak kiemelkedően jók és vannak egy fokkal gyengébbek, no, de ez nem a tehetség kritikája, inkább a válogatásé. És nyilván nincs két egyféle tehetség, színesek a költők és a magukkal hozott tudással mást kapunk egyiktől is, másiktól is. Ez a szerencsénk, és ezért olyan színes a magyar ösköltészet, népköltészet, mert mindenki egyénítetten ír, fest és alkot, másképpen. Tehát nem jobbak, másabbak az egyes tehetségek, és külön ki kell emelni a szerkesztők és válogatásuk képességét, hogy ilyen egységes könyvet hoztak létre.

S mindez nagyon jó és szép, amihez tiszta szívvel gratulálok, és elmondhatom, egy újabb „költői műhely” tehetségeivel ismerkedtem meg. És milyen jó, hogy vannak ilyen műhelyek az országban, hisz

* Költő nem lesz, csak születik (latin).

vetélkedés nélkül dolgozhatnak és bizonyíthatják ország-világ előtt akaratukat. A vers szentség és nem eladó, ezért is dicséretes az igyekezet, hogy senki, de senki nem érzett a „nagyok” után és mindenki egyéniségét hozta, ezért úgy érzem, hogy ajánlhatom e gyűjteményt minden művészetszerető embernek és költőtársnak.

Magyarországon nagyon tehetséges emberek élnek, kivétel nélkül művészi nemzet vagyunk, és egyik nagyon szép tájegysége az északi rész is, hitem szerint a költők nagy része odavaló, ez a szigetrésze az országnak egy érdekes tájrész, egy ilyen tehetséges országrésznyi költői, írói vallomással. Mindezek után csak gratulálok, és szavaim érjenek el a végtelenség határáig és azon is túl. Mert kell ez a nagyszerűség. Szinte művészi eszközeinkkel, minden erőnkkel és tudásunkkal szolgáljuk „anyánkat”, Magyarországot! Végezetül a *Mindent* kívánom az alkotógárdának és vezetőinek...

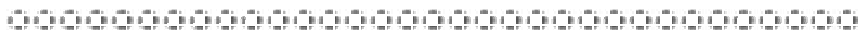
Budapest, 2006. szeptember 24.

Tisztelettel:

Ihász – Kovács Éva

író, Fekete István és Quasimodo-díjas költő,
a Magyar Kultúra Lovagja, a Délibáb folyóirat alapító főszerkesztője,
a Batsányi – Cserhát Művész Kör főtítkára

A kötet szerzőinek rövid bemutatása

Bari Gábor

Pácinban született 1942-ben, iskoláit is itt végezte. Kovács segédlevéllel a zsebében Miskolcon kereste a kenyerét. Esti iskolában érettségizett. Munkahelye az akkori LKM volt. 1995 óta nyugdíjas. Mindig vonzódott az irodalomhoz, fiatal korában színjátszó csoportban tevékenykedett. Tagja a Jel-Képnek és a Hegyaljai Alkotók Társulásának. Megjelent kötetei: *Jelek az út mentén*, *Múló idők nyomán*.

Belinszkyné Nagy Irén (1924–2001)

1924-ben született Cigándon. Iskoláit Miskolcon végezte. 1948-ban férjhez ment, 1950-ben Szerencsre költözött. Négy önálló kötete mellett – *A hitnek oltalmazó ereje van* (1988), *A szellemeket nem lehet betonba zárni* (1989), *Szerencs város története* (1994), *Anyanyelvünk kertje* (2000) – több mint 20 antológia és számos irodalmi folyóirat közölte írásait. A *Szerencs város története* című könyvéért a miskolci Herman Ottó Múzeum jutalomban és díszoklevélben részesítette. 1956-tól megszűnéséig tagja volt a Hegyaljai Írószövetségnek, majd a MINSZ-nek, a Cserhát Művészkörnek; tagja és tiszteletbeli elnöke volt a HAT-nak. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja. Bemutatkozott a televízióban és a rádióban is. Szerepel a MINSZ által kiadott *Képes Irodalmi Lexikonban*. Minden verséből kicsendül a szülőföld, a haza, a család iránti mélyszéles szeretet, a hűség, az igaz emberi értékek keresése. Verseit az országban sok helyen szavalták és szavalják.

Bényei Vera

„61 éves nyugdíjas pedagógus vagyok, Erdőbényéről származom, Mezőzomboron élek. Két évtizede írogatok, de nem volt időm »rendezni soraimat«. Reménykedem, és megpróbálok hinni abban, hogy vannak kiutak és vannak jó megoldások ebben a térségben is.”

Bognár Barnabás

1977 – születése – óta Csetényben lakik. Az általános iskolát ott, a középiskolát Veszprémben végezte. Jelenleg egy veszprémi középiskolában dolgozik műszaki tanárként. 2004-től a Pécsi Tudományegyetem magyar szakos, levelező tagozatos hallgatója. Az irodalom, a versek már az általános iskola padjaiban is foglalkoztatták. Említésre méltó alkotásai 1994 óta látnak napvilágot. Versei két önálló kötetben (*Nem csak szavak* (2001); *Parttalan életre vágva* (2003)), antológiákban és egyházi folyóiratokban jelentek, illetve jelennek meg. Tagja a MAIT-nak.

Bor István Iván

1945-ben Budapesten született. Emlékei szerint mindig rajzolt, mintázott. 1960-tól jelennek meg munkái bel- és külföldi lapokban. Visszanézve több száz, talán ezer rajzi megjelenés igazolta képességeit s festő tanítója, Gráber Margit elvárását. Több kiállítása volt Shakespeare- és Pilinszky-rajzaiból. Képei, rajzai Angliában, az USA-ban, Chile-ben, Mexikóban és itthon, magánygyűjteményében vannak. 2001 óta tagja a MAIT-nak.

Bozók Ferenc

32 esztendőös magyar-történelem szakos tanár. Budapesten, a belvárosban él. Versei eddig a *Lyukasóra*, *Ezredvég*, *Polisz*, *Havi Magyar Fórum*, *Új Ember*, *Jel*, *Kapu*, *Keresztény Élet* c. lapokban jelentek meg. „A vers számomra az emberek közötti szeretet-kapcsolat kiépítésének eszköze, semmi egyéb.”

Brézai Zoltán

1979-ben született Miskolcon. Szereti ezt a helyet mindben gondjával együtt, mert megvannak az értékei is. 1998-ban érettségizett a Herman Ottó Gimnáziumban, ahol kapcsolatba került a „Beszélni nehéz” mozgalommal és az anyanyelv-ápolással. Első diplomáját az ELTE TFK-n szerezte művelődésszervező szakon 2002-ben. Ezután a Miskolci Egyetemen politológia szakon diplomázott 2004-ben. Jelenleg ugyanennek az egyetemnek a hallgatója magyar szakon. Szereti az irodalmat, és ez, valamint a gimnáziumi évek ösztönözték a versírást. Főleg szerelmes verseket ír. Egy kortárs osztrák költő, Lisa Mayer verseit fordította le évfolyamtársával, Hollósy Andreával.

Demény Zita

1968-ban született Miskolcon. 1986 óta foglalkozik versírással. Első költeménye egy katolikus folyóiratban jelent meg *Gyermeki mosoly* címmel. 1997-ben kezdett el fotózni, főleg tájképeket. 2003 őszén került kapcsolatba a MAIT-tal, melynek keretében lehetősége nyílt fotóinak és verseinek bemutatására. 2004 augusztusában volt az első kiállítása. Verseinek és fotóinak fő üzenete, hogy az emberek megismerjék Isten jóságát és mindenhatóságát.

Domahidi Károly

Marosvásárhelyen született 1969-ben. Tiszalúcon nőtt föl, s ott él ma is. A miskolci Herman Ottó Gimnáziumban érettségizett, majd Sárospatakon szerzett tanítói diplomát. Tiszalúcon tanít az alsó tagozatban. A Hegyaljai Alkotók Társulásának, a tokaji Váci Mihály Irodalmi Körnek, a MAIT-nak és az AKIOSZ-nak is tagja. Írásai több antológiában jelentek meg, pl. *Az Őszi fényben tündöklő szerelem*, *Őselemek* (Miskolc), *Az istenek árnyékában*, *Ne vígy' minket a kísértésbe* (Dunaharaszti), *Kettőezer-kettő éjszaka meséli*, *Múzsák tánca* (Törökszentmiklós), *Nyitott kapuk előtt* (Szerencs).

Édes Richárd

1981-ben született Miskolcon, Emődön él. Jelenleg a Miskolci Egyetem filozófia és magyar szakos hallgatója. A MAIT tagja és titkár-helyettese, kötetünkben megjelenő novellája, *A lélek-ellenőrök* a MAIT 2006-os *Nyitott szívvel* című jubileumi pályázatán első helyezést ért el a próza kategóriában.

Egerszegi Sándor

„Nyugdíjas vagyok, időm tengernyi. Szórakozásból írok, irodalmi babérokra nem török. Putnokon a Tóth Ede Alkotókörösségben tevékenykedem, de más, országos irodalmi szervezkedésekbe is ellátogatok időnként soraimmal. Témaköröm: emberi jellemek, az állatok világa, a természet sokarcúsága. Írásaim antológiákban, vidéki lapokban jelennek meg ilyen-olyan sikerrel, ami nem okoz álmatlan éjszakákat.” Tagja a MAIT-nak.

Farkas Eleonóra

1967-ben orvosi műhiba következtében mozgássérültként született Miskolcon. Verseket egy családi tragédia váratlan következményeként ír tinédzser korától fogva spontán képlátással és meghatározó ütemű vérlüktetéssel, előre nem szabályozható módon. Ennek eddig 6 kis kötet a tanúja (magánkiadásban). Tagja az Alkotó Képzőművészek Írók Országos Szövetségének, melynek lapjaiban rendszeresen publikál, csakúgy, mint igény szerinti kiadványokban, antológiákban. Számos világi és vallási szervezetnek is tagja.

Fetykó Judit

Sokirányú érdeklődése vezette az irodalomhoz. Verseket, novellákat, regényeket, színdarabokat, illetve sci-fi novellákat ír. Írásai egyénisége sokszínűségét bizonyítják. A *Szerencsi Hírek*ben, az *X-Magazin*ban, HAT- és MAIT-antológiákban, az *Új Ember*ben és a *Kláriss*ban jelentek meg művei. 1996-ban a *Keresztyén Értelmiségiek* ifjúsági regény pályázatán II. díjat nyert. Tagja a MAIT-nak.

Fúder Tibor

1984-ben született Miskolcon. Mádon él szüleivel. Jelenleg a Miskolci Egyetem Gépészmérnöki Kar műszaki informatikus hallgatója, középiskolai tanulmányait pedig a Bláthy Ottó Villamosipari Szakközépiskolában végezte Miskolcon. Az irodalomban mindig is a fantasy- és kalandregények voltak rá nagy hatással. Verseket középiskolás korában írt, szűk két éves időszakban. Sem azelőtt, sem azután nem foglalkozott költéssel, verseit a pillanatnyi életérzések születték.

Gaál Ernő

1949-ben született Sárospatakon. Jelenleg a Hegyaljai Alkotók Társulásának az elnöke. Eddig több mint húsz antológiában szerepelt. Novellákat, illetve verseket ír. Szerkeszti a *Szerencsi Hírek* irodalmi mellékletét. Tagja és régióvezetője a Cserhát Művészkörnek, tagja a MINSZ-nek, az AKIOSZ-nak, MAIT-nak stb. Szerepel a *Képes Irodalmi Lexikon*ban és a *Kortárs Írók Arcképcsarnok*ában. A 2001-es irodalmi könyvnapokra jelent meg első verseskötete *Határkő* címmel.

Gál Halász Anna

„Mezőzomboron születtem, 1938-ban, Tokaj-Hegyalja szép fekvésű helyén. Ott, ahol olyan szorgalmas, becsületes, család- és munkaszerető emberek élnek, mint az én írásaim szereplői. Egész életre meghatározó számomra a kora ifjúságomig ott eltöltött idő, és a megszerzett benyomások. Hálás szívvel gondolok az eredendő humorú, család és munkaszerető emberekre, akik a nehéz munkájuk ellenére, mindig nyugodtak, derűsek tudtak maradni. Faluról jöttem, és a falu gyermekének tartom magam. Az írás szeretetét a sárospataki gimnáziumi évekből hoztam magammal, ahol olyan tanárok tanítottak bennünket, akiket áthatott az ifjúság szeretete, és az idősök iránti megbecsülés. Írásaimmal elsősorban nekik szeretnék fejet hajtani, és talán példát adva ezzel a ma rohanó emberének.” Tagja a MAIT-nak.

Gépész Bettina

„Gépész Bettinának hívnak, 1986. szeptember 11-én születtem, 15. születésnapomra gyönyörű szép »amerikai tűzijátékot« kaptam ajándékkul. Azóta írok, hogy elsajátítottam a tollforgatás mesterségét: eddig a nevezetes időpontig diktáltam, Mamám és Anyukám nagy öröme. Az alkotás számomra játék, időtöltés, szenvedés és kényszer, így születik számtalan jobb-rosszabb költemény, eposz, mese, elbeszélés, esszé, regény és miegymás. Emellett néha még a rajzolásra és festészetre is futja időmből. Örülni fogok, ha néhányan elolvasásra méltónak fogják tekinteni egy pár szerzeményemet.” A MAIT 2005-ös pályázatán III., a *Nyitott szívvel* c. jubileumi pályázatán pedig I. helyezett lett verskategóriában.

Góg János

1951-ben született Csongrádon. Évekig a Csongrád és Vidéke ÁFÉSZ egyik vezetője, majd a Raszter Könyvkiadó megalapítója és igazgatója. Az ALFÖLD Művészeti Egyesület elnöke, a Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége dél-magyarországi szervezetének elnöke, a *Föveny Irodalmi Folyóirat* szerkesztője. Kötetei: *Történelem vallató* (1976, Szegedi Nyomda Kiadó); *Virágok* versgyűjtemény (1992, Raszter Kiadó); *Álom* mesék és novellák – közös kiadás – (1995, Raszter Kiadó); *Kollázs* versek (1997, Raszter Kiadó); *Ujjlenyomatok* (2001, versek); *Magánügyek* (novellák, 2001); *Napfogyatkozás* (mese, 2002); *Mélyből fakadó táncok* (versek, 2003 – Raszter Kiadó). Díjai: *Szocialista Kultúráért* kitüntetés (1976), *Honvédelmi Érdemérem* (1978), *Ifjúságért Érdemérem* (1980), a *Magyar Kultúra Lovagja* cím (2001), *Juhász Gyula-díj* (2002), *Csongrád Megye Alkotói Díja* (2002), a Magyar Írók Nemzetközi Szövetsége nagydíja (2003), a MINSZ nemzetközi költői pályázat I. díjasa (2003), a Vörösmarty költői pályázat I. díjasa (2001).

H. Tóth Maja (Herczenik Gyuláné)

Szigetcsépen született, 1975 óta Szigetszentmiklóson lakik. 1994-ben ismerte meg a gyöngy- és tűzzománc-ékszerek készítését, majd később a tűzzománc-festészetet. Munkái már több rangos, másokkal közös kiállításon szerepeltek (Hadtörténeti Múzeum; BMK; Magyarok Háza; Gaál Imre Galéria; ETNO Art Galéria stb.). 1995-ben és 1997-ben tűzzománc alkotásaival az IPOSZ OKKT díjazottja. 2003-tól tagja a Tököli Alkotók és Művészetpártolók Egyesületének (TAME). 2004-től egyik alapító tagja Szigetszentmiklóson az Útkereső Alkotói Körnek. 1999-től ír verseket és prózát (aforizmat, novellát), melyek eddig a *Kláris* irodalmi-kulturális folyóiratban jelentek meg. 2005-ben és 2006-ban a MAIT irodalmi pályázatának verskategóriájában IV., ill. II. helyezést ért el.

Horno K. Magdolna

1948-ban született Dunakömlődön. Jelenleg Bicskén él. A festés fortélyait autodidakta módon igyekszik elsajátítani, törekedve a minél jobb eredmény elérésére. Nem büszkélkedhet neves mesterekkel, csupán az elhivatottsága a tanítója. Realista festőnek tartja magát. Tagja a Független Magyar Szalon Képzőművészeti Egyesületnek, valamint a MAIT-nak.

Jeney András

1945-ben, lelkeszcsaládban született. Matematikus, a Miskolci Egyetem docense. Viszonylag későn indulva, 1995 óta szedegeti össze a sorokba az életén átszűr, tapasztalatain kiérlelt véleményét a világról, az emberi életnek értelmet adó kicsi és nagy kérdésekről. Tagja a Hegyaljai Alkotók Társulásának. Pályázatokon művészeti díjat és első díjat nyert. Rendszeresen publikál a *Szerencsi Hírek*ben, néhány verse a *Nyitott kapuk előtt* c. antológiában is megjelent. A MAIT *Fény és árnyék* című pályázatán I. díjat nyert. 2004-ben jelent meg első verseskötete *Útra ha keltek* címmel.

Kerekes Tamás

Magyar–történelem–filozófia szakos tanár volt. A rendszerváltás előtt már publikált, sőt nyert országos pályázatot is, de abbahagyta. Csak két éve kezdte újra, így lett ötven éves korára kezdő. Prózákat eddig az *Antropos.hu*, a *Cafe Stockholm*, az *Irodalmi Jelen* közölt tőle. Recenziói nagyon sok lapban jelentek meg. Első kötetének címe: *Irokézia*, megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtárban

Kovács Péter

1958-ban született Budapesten, de Miskolcon nőtt fel és itt él azóta is. A rajzolás, festés szeretete bátyái révén ragadta meg, akik előtte művelték tudományukat. Egy-egy hullámban időszakonként grafikával, pasztellel és vízfestékekkel, majd olajjal dolgozott kedvtelésből. Szereti a természet Isten dicsőítő szépségeit, a vidék múltat idéző hangulatát. Tagja a MAIT-nak.

Körtvélyesi Mária

1956-ban született Miskolcon, Sajóvámason él. Végzettsége óvoda-pedagógus és egészségfejlesztő mentálhigiénikus. A rajzolás, festés szeretete vele született tulajdonság. Szakember közelébe húszévesen került, de a GYES 12 éve alatt önként félretette a szeretett tevékenységet. Ma már folyamatosan rajzol, fest, ír naplót és a képei történetét, a hozzájuk fűződő érzéseket, gondolatokat. Békére és harmóniára törekszik magában és kapcsolataiban egyaránt. A fájdalmakat is megélve képeivel az örömöket, a szépséget szeretné erősíteni és továbbadni. (Az első, *Örömök* című könyve kiadásra kész, támogatóra vár.)

L. Gál Mária (Lupsa Józsefné)

Születési helyén, Kótajban egy Szabolcs megyei faluban él és tanít a helyi István Király Általános Iskolában. Eddig megjelent kötetei: *Körülölelt a csend* (1999); *Csendes áhítat* (2002); *Szívemig ér a csend* (2004); ... *Csendben Kettesben* (2006). Több antológia társszerzője. „Álomvirágaimat, Mandaláimat sok esetben adom »kölcsön« alkotótársaimnak köteteik illusztrálásához. Céloom: írásaimat olvasva, rajzaimat nézegetve az emberek rádöbbenjenek arra, hogy az élet múlandó. Annak szépségeit könnyű észrevenni és élvezni, az árnyoldalait viszont – ha tetszik, ha nem –, el kell viselni emberi méltósággal.”

Lászkai Erzsébet

Tiszakécskén született, 1958 óta él Szigetszentmiklóson. Gyermekkorától ír verseket. Néhány írása régebben a *Petőfi Népe*-ben és akkori munkahelyén, a Csepel Autógyár üzemi lapjában, a *Fényszóróban* jelentek meg. Óvónőként, majd családayaként más volt a fontos, az írások ezért ekkoriban a fiókba kerültek. Nyugdíjasként csatlakozott versbarátokhoz. Festeni 1999-ben kezdett. 2005-ben az Útkereső Alkotói Kör, 2006-ban pedig a Tököli Alkotók és Művészpártolók Egyesületének a tagja lett. A közeljövőben jelenik meg első verseskötete. Festményeivel már több helyen, lakóhelyén, a szomszéd városokban és Budapesten is bemutatkozott. 2005-ben és 2006-ban a MAIT országos pályázatán, verskategóriában I., ill. V. helyezést ért el.

László Kára

1950-ben született Budapesten. Már fiatalabb korában is vonzódott a költészethez, akkoriban is írt verseket, de mikor férjhez ment, valamennyit elégette. 1999 óta tagja az AKIOSZ-nak, 2003 óta pedig a Tűzedzők Asztaltársaságának. Versei megjelentek a Kristály és a Koszorú című újságokban, valamint néhány antológiában. A szerelmi költészet áll közel hozzá, romantikus lélek.

Leskő Imre

1935-ben született Sátorajáújhelyen. Tarcalon él. Kertész-mérnöki szakmáját olykor-olykor felcserélte közalkalmazotti beosztásokkal, de szakmájához, a szőlészethez, borászathoz mindvégig hű maradt. Az élet élményeihez visszanyúlva fotós és irodalmi eszközökkel fejezi ki véleményét az élet dolgairól. Közel 10 éve ír a Tarcali Újságban novellákat és közérdekű témákat. 1999 óta tagja a HAT-nak. Írásai megjelentek a HAT *Úttalan utakon* és *Nyitott kapuk előtt* című antológiáiban. 2001-ben a Tarcali Önkormányzat és a HAT segítségével megjelent a *Gondolatok rabságában* című kötete. A MAIT alelnöke. Tarcali alkotótáboraink vezetője.

Lindák Mihály (1949–2004)

Gyermekkori eszmélései a gömri acélvároshoz, Ózdhoz kötődtek. Költőnek sohasem tartotta magát, csak egy olyan embernek, akinek vannak gondolatai, jöllehet azok néha kuszák, fésületlenek, de mégiscsak az övéi. Negyed-százada nem tett mást, mint ezen gondolatokat rendszerbe foglalta, megfésülte és leírta, mert van, amikor írni kell és csak írni lehet. Legyen az tudományos munka, sajtócikk, vagy esetleg novella, vers. 1996-ban jelent meg *A katona, a lány és az öreg* című kisregénye, majd 1999-ben *Csak neked* címmel önálló kötete is napvilágot látott. Alapító tagja volt a HAT-nak és a MAIT-nak, előbbinek egy ideig elnöke, utóbbinak – haláláig – titkára. A MAIT örökös tiszteletbeli tagja.

Lukácsné Emmi

1937-ben született sokgyermekes családban. Iskoláit Sárospatakon és Miskolcon végezte. Munkája során mindig nagy szerepe volt a gyermekeknek, betegeknek, időseknek, s ahol tudott, boldogan segített. Jelenleg is részt vesz kisebb-nagyobb munkában nyugdíjasként.

Majoros Zsuzsanna

Csapon született 1945-ben. 1948-tól Miskolcon lakik. Tanulmányaival párhuzamosan barlangkutatással is foglalkozott. Debrecenben természetvédelmi ökológusi diplomát szerzett. Lányaival együtt ismerkedett meg a tűzzománc-készítés rejtelmeivel, Nagy Lajos szakkörében. Eddig három kiállításon vett részt. Versek, prózákat már 12 éves kora óta ír, változó intenzitással. Tagja a MAIT-nak.

Martis Zsombor

1984-ben született Ózdon. A középiskolát a miskolci Herman Ottó Gimnáziumban végezte el. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar–történelem szakos hallgatója. Versekét időszakosan ír, melyeket a pillanat érzése szül. Írásai megjelentek a MAIT *Fény és árnyék* és *Éneklek a tavaszt* c. antológiáiban.

Mohácsi Józsefné Zsóka

A MAIT alkotóműhely-vezetője így vall önmagáról: „a művészet három világában éltem és élek. Ez a zene, az irodalom és a festészet.” Miskolcon lakik. Székelyföldön született. Román iskolába járt Kolozsvárott. Mint már említve lett, Esztergomban kezdte hegedűvel. Festészetével 36 kiállításon sok szép sikert ért el. Az irodalom terén is termékeny. Zsókanak több újságban jelent meg írása, 15 antológiában versei, prózája látott napvilágot. Három önálló kötete jelent meg. 1993-ban Csurgai Judit forgatásra készítette elő kisregényét, amit a TV1 ötször vetített le. Írásaira sok városból díjat kapott, pl. *Alkotói-díjat*, *Különdíjat*, *Közönség-díjat*, *Lindák Mihály-díjat*, *Életmű-díjat*, *Ezüsttoll-díjat* és *Arany fokozatot* ért el.

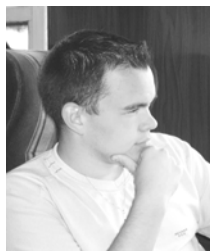

Mohácsy Donáth Csaba

„25 éve foglalkozom fotózással, prózaírással. Fotóimat általában vontatójárművekről készítem, de érdekelnek a közlekedési eszközök és a természetfotózás is. Hassel Bladéval dolgozom Agfa Color Gold papírra. 10-szer volt már kiállításom. Tagja vagyok a Magyar Fotóművészek Országos Szövetségének, és a MAIT-nak a kezdetektől. 4 évig éltem a Dunántúlon, ahol részt vettem a tokodi fotóművész táborban, és az esztergomi kiállításon első helyezett lettem a *Zuhanás közben* című fotómmal. A *Vörösbegy* című fotómat a National Geographic is átvette. 2000-től nyugdíjba vonultam. Azóta a fotózásnak élek. A MAIT sajtóreferense vagyok.”

Ördög Péter

„Ördög Péternek hívnak, és 21 éves vagyok. Az írás már régóta foglalkoztat, de egészen eddig nem adták még ki írásomat. Novelláim témája szinte mindig a szerelem. Arra törekszem, hogy minél inkább szavakba tudjam önteni ezt a nagyszerű érzést, és annak viszontagságait. Remélem, hogy ezzel segíteni tudok azoknak, akik esetleg nem ismerik a szerelmet, vagy egyszerűen csak nem tudják megfogalmazni, hogy mit is éreznek.”

Papp Judit

Pécssett született 1941-ben. Népművelő–könyvtáros, és idegenvezetői végzettsége van. Jelenleg nyugdíjas. Verseket 5 éve ír, tagjaként a 3 pécsi irodalmi klubnak. Írásai a klub lapjaiban, 8 antológiában (Pécs, Budapest) jelentek meg. 2003-ban *Tóth Ede-díjat* nyert, majd AKIOSZ *Aranytoll* oklevelet kapott 2005-ben. Saját kötet kiadását tervezi. Tagja a MAIT-nak.

Placskó Klára

„Budapesten születtem, de kicsiny gyermekkoromtól a Gömörben, Putnokon lakom. A szegedi József Attila Tudományegyetem biológia szakán végeztem, majd biológia–környezetvédelmi szakértőtanár lettem. Jelenleg újságíróként dolgozom, a *Gömöri Hírmondó* munkatársa vagyok, de több lapban publikáltam már, pl. az *Új Arcban* is. Prózaírással gyermekkoromtól foglalkozom, amit csak mostanában hoztam nyilvánosságra. Írásaim több antológiában és irodalmi lapban megjelentek. A HAT pályázatán elnyertem Szerencs város különdíját. A Cserhát Művész Kör, aminek a tagja vagyok, művészeti és képzőművészeti díjban részesített. A putnoki Tóth Ede Alkotó Kör alapító tagja vagyok és az alelnöke.”

Pleszkóné Varannai Veronika

Arkán született 1937-ben, és azóta is ott él. A festészetet nem tanulta, már több mint 40 éve festeget, elsősorban csendéletet és tájképeket. Szereti másolni a nagy művészek munkáit, sokat tanul belőle. Ikon festéssel is foglalkozik. Önálló kiállítása a boldogkőváráljai várban volt 2000-ben, valamint Abaújszántón és Telkibányán 2006-ban. Tagja a MAIT-nak.

Popity Vargáné Mohácsi Kinga

Miskolci pedagógus. Édesanyja és orvos fia tanácsára kezdett el írni a hosszú betegségéből való gyógyulása reményében. Alapító tagja volt a *Jel-kép*-nek és a MAIT-nak. Írásai a *Próbalapban*, a *Hír-telen* újságban, 9 antológiában és a MAIT honlapján jelentek meg. Nyolcszor volt már festményeiből közös kiállítása. 2005-ben jelent meg édesanyjával közösen első önálló kötetük *Józanság és önuralom* címmel. A MAIT Ellenőrző Bizottságának a tagja.

Román Antalné

Közel harminc évig tanítónő volt egy általános iskolában. Hosszú éveken keresztül tanított rajzot, a gyerekekkel végzett közös munka sok örömet okozott neki. Betegsége miatt két éve rokkantnyugdíjas. Ekkor kezdett el a maga örömeire akrillal festetegetni.

Sélley Attila

1944-ben született a Szerencs melletti Taktaszadán. Iskolái végzése után népművelőként dolgozott. Itt szerette meg a művészetek minden ágát. Jelenleg fotózik, farag és írogat verseket és néprajzi témájú írásokat is. Tagja a MAIT-nak és a Hegyaljai Alkotók Társulásának.

Simon M. Veronika

Sokszorosán díjazott (Cserhát Aranykéz-, AKIOSZ Aranyecset- és Kláris Nívódíj, Munkácsy- és Krúdy-émlékrem...) festőművész, a Szent Lázár és a Szent Lőrinc Rende Lovagja, aki közgazdászként Szőnyi István Festőakadémiát végzett. Művészeti folyóiratok (Délibáb, Kláris, Kristály stb.) rendszeresen közölnek műveiből. 100 kötetet illusztrált eddig. Témaválasztása széleskörű: portrék, életképek, csend-életek, meditatív gondolatok stb. Lírai realista, a természet-elvű festészeti stílust követi, olajjal, pasztellel, akvarelllel és akrillal dolgozik. 250 egyéni kiállítása volt eddig 10 országban, s ezen 10 ország 100 közintézményében 200 festménye található. Szerepel a Székesfehérvári-, a Veszprém megyei Ki Kicsodában, a 2002-ben megjelent *Európai Művészeti Zseblexikonban*, valamint 2004-ben a svájci szerkesztésű országos *Who is who*-ban. Tagja a MAIT-nak.

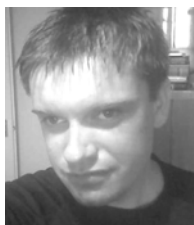

Somossy Katalin

Miskolcon született s azóta is itt él. Számos irodalmi pályázaton nyert helyezést, Kláris Nívó, Cserhát Nívó- ART- Magyar Kultúra, AKIOSZ Arany Toll, Tűzedzők Nívó, és Tóth Ede alkotói díja van. Négy önálló kötete jelent meg eddig: *Törtészárnyú fényben* (1994), *Nyomahagyott homok* (1997), *Portáncoltató fénycseppek* (1998), *Báronyos sötétség* (2000). Versei több mint 60 antológiában láttak eddig napvilágot. Kötetei megtalálhatók a washingtoni Kongresszusi Könyvtárban, valamint a kolozsvári püspökség, és az egri püspökség könyvtárában is. Versei megjelentek a washingtoni magyar nyelvű *Híd* c. újságban is. Tagja a MAIT-nak.

Szabó Sándor

1970-ben született Miskolcon. 1997-től HAT (Hegyaljai Alkotók Társulása) tag, 2001-től – alapításától – a MAIT elnöke. Az eddig egyetlen önálló kiadott kötete az *Érzelmek* címet viseli. Eddig a következő antológiákban szerepeltek versei: *Úttalan utakon*, *Nyitott kapuk előtt*, *Fényszületés*, *Fény és árnyék*, *Éneklek a tavaszt*. Versei megjelentek még a *Zempléni Múzsában*, a *Szerencsi Hírekben* és a *Hír-telen* c. kulturális hírlevélben. Jubileumi pályázatunk fotó kategóriájának nyertese.

Szabó Zsolt

1984-ben született Miskolcon. Az általános iskolát Kisgyőrben, a középiskolát Miskolcon, a Bláthy Ottó Szakközépiskolában végezte. Jelenleg a Miskolci Egyetem magyar–történelem szakos hallgatója. 4 éve foglalkozik versírással. Írásai gazdag érzelmvilágról árulkodnak, „lírálja a szenvedélyről és a róla való gondolkodás állandó feszültségéről, harcáról szól, és e kettő kompromisszumává válik a művészete” (Édes Richárd). 2003 óta tagja a MAIT-nak. Az egyesület *Hír-telen* című hírlevelének; *Fényszületés*, *Fény és árnyék*, *Éneklek a tavaszt*, valamint ezen antológiájának a főszerkesztője. Az egyesülettől 2006-ban *Arany fokozatot* kapott, *Nyitott szívvel* c. jubileumi pályázatunkon pedig *Különdíjat* ért el. A MAIT Közhasznú Egyesület titkára.

Szalay Anikó

1960. december 4-én született Ózdon, és e városhoz közeli csendes falucskában él. Sajónémeti festői szépségű település a Sajó és a Hangony folyók ölelésében. A gyönyörű táj mellett elsősorban az ott élő emberek ihletik alkotásra. A MAIT mellett az AKIOSZ-nak és a KEK-nek is tagja. Első – prózai írásokat is tartalmazó – verseskötete 2004-ben jelent meg *Otthon* címmel.

Szegő András

1923-ban született Mezőcsáton. Iskoláit Mezőcsáton, Miskolcon és Hódmezővásárhelyen végezte. Katonai pályára készült, de a háború, a hadifogság pályamódosításra kényszerítette: építész lett. Versírással gyermekkor óta foglalkozik, ez máig egyetlen szenvedélyévé vált. A szibériai hadifogolytáborban írt verseivel az otthon melegének hangulatát sikerült becsempésznie a barakk falai közé. Tagja a MAIT-nak.

Székács László

„1946-ban születtem Budapesten. A miskolci Egyetemen, majd a budapesti Közgázon szerzett ismereteimet az iparban kamatoztattam, előbb műszaki, ezt követően szervezés – informatika területeken. Versírással régóta foglalkozom, de rendszeresebben az utóbbi időben. Szeretnék a próza területére is belemerülni alkalmanként. Verseimet több internetes weblapon, de főleg a *Netversen* jelentettem meg. Nyomtatásban az AKIOSZ pályázatán keresztül a 2004-es *Kristály* Antológiában jelentek meg verseim.”

Székely Lászlóné

Miskolc–Hejőcsabán született. Nyugdíjas iskolai gazdaság-vezető. Nyugdíjas gépésztechnikus férjével 48 éve élnek együtt, egy gyógyszerész fiuk van. Sokféle kézimunkát szeret, főleg a hímzést. Mióta nyugdíjas, már több mint 30 darab kisebb-nagyobb gobelint készített. 2005-ben egy kiállításra is elvitte 7 képét. Az egyiket 44000 (!) ötéssel varrta ki.

Szemán Erzsébet

„Egy zempléni kis faluban élek. Rokkantanypdíjas évek alatt elváltam, de még nem utazhatok ingyen, és még nem élhetek gáncsoskodások nélkül... Megpróbálok azért talpon maradni.”

Szeremley Szabolcs

1950-ben született Miskolcon. A Földes Ferenc gimnáziumban érettségizett. Sopronban erdőmérnöki diplomát szerzett, de belekóstolt a geológiába is. Az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatalnál lépett munkába, és nyugdíjba vonulásáig természetvédelmi vonalon dolgozott. Részt vett a Bükk Nemzeti Park tevékenységében, az Aggteleki és a Zempléni Tájvédelmi Körzet kialakításában. Már kiskora óta érdeklik a barlangok, de „csak” 16 éves korában csatlakozik a barlangkutatók társaságához. Aktív barlangkutatóként több barlang, ill. barlangrészt első feltáráásával büszkélkedhet. Legfrissebb írásait eme élményekből meríti.

Szikszai Ilka

Jelenleg Jászjákóhalmán él, hivatásának tekinti az írást, egyszerűen „hazamegy” versei által. Tagja a MINSZ-nek. A *Tél, Tavasz, Nyár és Szerelem*, valamint a *Mindenki Könyve* antológiákban szerepelt. Elismerő, dicsérő oklevelet vehetett át 2003-ban. Meghívták a budapesti Cserhát Művészkörbe, ahonnan kiemelkedő irodalmi munkájáért, költészetéért a zsűri elismerését fejezte ki oklevélben (2004). Szerepel a Faludy György Kossuth-díjas költő vezette zsűri állásfoglalása alapján *Minden Idők Csókja* című válogatott antológiában, Góg János Juhász Gyula-díjas költő *Szárnypróbálgatók* című antológiájában. 2004-ben jelent meg *Lélekrezdülés* című verseskötete.

Szilágyi KISS Margit

Szilágyi KISS Margit *Millennium 2000*, *Cserhát-Art*, *Nívó*-, és *Batsányi díjas* író-költő, a Cserhát Művészkör és a MINSZ tagja. Püspökszilágyon született, Vácon él. Írásai megjelentek antológiákban, valamint országos és helyi lapokban (pl. *Új ember*, *Váci polgár*, *X-újság*, *Alföld* stb.). 1996-ban jelent meg első verseskötete *Néma fohász* címmel, 2001-ben új könyve *Izzó arany*, majd 2003-ban *Keresztút* címmel imafüzet és gyermekek részére *Keresztút kifestő*, melyet Simon M. Veronika festőművész színes festményei és művészi rajzai ékesítenek. A *Keresztút* c. imafüzetet és kifestőt II. János Pál pápa megáldotta, s e könyveket a Washingtoni Kongresszusi Könyvtárban is őrzik.

T. Fiser Ildikó

„Egerben, ebben a történelmi múltú városkában élek családom – két fiam és férjem – körében, akik szeretettel és megértéssel vesz körül. 1988-ban a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen Programozó matematikusként diplomáztam. Az irodalom és a művészet szeretete mellett számomra a természet a legnagyobb alkotó. Alkotásaihoz a földrajzi környezet csodáján kívül, az ember is hozzá tartozik. Szerintem az élet szépségeivel, gondjaival együtt teljes. Hiszem, hogy a kihívások, megmérettetések segítségével képes legtöbbet fejlődni az ember. A szellem táplálása mellett azonban fontosnak tartom a test épségének és energiáinak megőrzését. Vallom, hogy a testi és szellemi (lelki) erő együtt képessé teszi az embert arra, hogy megtalálja és megállja helyét a világban, és így boldogabb legyen.”

Tamás Gergő

Jelenleg Budapesten él. Vácon az Apor Vilmos Katolikus főiskola szociálpedagógia szak hallgatója. Érdeklődési köre a filozófia, a vallások és a történelem. Több művészkör tagja. Szerkesztője a St. Apostol könyv- és lapkiadónak. 2004-ben a budapesti Cserhát Művészkör Nemzetközi pályázatán Ifjúsági kategóriában I. díjat nyert. Alkotásai megtalálhatóak antológiákban és különböző kulturális lapokban, ill. folyóiratokban.

Tamás István

Putnokon született, itt is él. *Nemzetközi-*, *ART-*, és *Cserhát-díjas* író, költő, újságíró. 2003-ban az *Év Költője* volt. *Pro Urbe-díjas*, Putnok Városáért Plakett kitüntetettje. Tagja a MINSZ-nek, a Tűzedzők Művészbart Asztaltársaságának, a Budapesti Cserhát Művészkör vezetőségi tagja. A Tóth Ede Alkotó Kör vezetője. Verseket, novellákat és elemzéseket ír. Közel 30 antológiában szerepel, 2001-ben jelent meg *Összetartozás* c. könyve (versek, prózák). Alkotásait neves előadóművészek mutatták be. Szerepelt a Magyar Rádióban, valamint több TV-riportban. Különböző lapokban publikál. A Miskolci Jedlik Ányos TIT munkatársa.

Tímkő Gábor

1983-ban született Szikszón. Az általános iskolát az encsi Petőfi Sándor Általános- és Művészeti Alapiskolában végezte el, az érettségit ugyanott, a Váci Mihály Gimnáziumban szerezte meg. Jelenleg a Miskolci Egyetem harmadéves tanulója filozófia szakon. Félévet nyelvtanulással töltött Észtországban, ahol az észten kívül angolt is tanult. Művei kizárólag álmain alapulnak, melyek véleménye szerint a legjobb ihletők, hisz az átélt történetet nemcsak látja, hanem át is érzi annak érzésvilágát. Ezen kívül érdekli a misztika és a szellemvilág.

Varga Ibofya

1958-ban született Putnokon. A tavalyi év folyamán ismerkedett meg a putnoki Tóth Ede Alkotói körrel, melynek tagja lett. Az Alföld Művészegyesület *Szárnypróbálgatók* pályázatán Ezüst minősítést kapott, két verse került be az antológiába, s egy versét a *Kalács* folyóirat is közölte, valamint az Irodalmi Rádió *Hakia* és *Bánat* c. műsorában is elhangzott már egy-egy verse. Bár versei zöme családi élethelyzeteket ábrázol, mégis, csak látszólag személyesek. Tagja a MAIT-nak

Varga István

1971-ben született Miskolcon. Röntgen asszisztens. 1986 óta foglalkozik az irodalommal. 2000-től tagja a HAT-nak, 2001-től a MAIT-nak. Publikált a HAT *Nyitott kapuk előtt* és a MAIT antológiáiban (*Fényszületés, Éneklek a tavaszt*), az *Észak-Magyarországon*, a *Szerencsi Hírekben* stb. Leginkább verseket ír, illetve verses történetek ízére kapott rá. Szereti a prózát is, bár marad még a novella szintjén. Leggyakrabban sci-fit ír. Gyermekei számára reméli, mihamarabb összejön egy könyvnyi mese is. 2006-ban jelent meg *Kő ébredés* c. verseskötete.

Vozárik Lajos

„Miskolcon élek. 1957-ben, egyáltalán nem irodalmi környezetbe születtem és nevelkedtem, ennek ellenére – ha lehet ezt mondani – faltam a könyveket és ma is szívesen olvasok. Az életem szinte minden területen rendhagyó, rendkívül eseménydús volt – és az ma is –, de részleteivel nem szeretnék senkit sem untatni. Beszéljenek inkább írásaim. Több internetes irodalmi fórum tagja vagyok. Írásaim olvashatók pl. a Kaláka portálon és a Barátok Verslistán. Tagja vagyok a Magyar Alkotók Internetes Társaságának és egyik szerzője az Irodalmi Rádióknak. Nyomtatásban pl. legutóbb 2005-ben az Accordia Kiadó: *Szavak világtükörben* c. antológiájában található 11 művem, vagy a MAIT kiadásában *Éneklek a tavaszt* c. kötetben. 2006-ban a *Napszigetben* és a *Spangár* antológiában jelentem meg. Önálló kötetem még nincs.”

Zvadáné Farkas Erzsébet

A Bükk lábánál elnyúló Csokvaományban nőtt fel nagyszülei óvó szeretetében. Az irodalom kiskorától kíséri, a betűk igaz pajtásai. Eddig két kötete jelent meg, *Egyedül ketten* és *Napfényben ködfátyol* címmel. Gyermekei, unokái és Istenbe vetett hite éltető erői. Irodalmi, egyházi, közéleti lapokban és antológiákban jelennek meg írásai. Célja élete megírása *A remény győzelme* címmel.

Tartalomjegyzék

az Ajánlás... ami Prologus is lehetne 7.

Édes Richárd – Szabó Zsolt: Bemutatjuk a MAIT-ot 9.

Antológia 17.

- Bari Gábor 18.
† Belinszkykéné Nagy Irén 20.
Bényei Vera 24.
Bognár Barnabás 27..
Bor István Iván 29.
Bozók Ferenc 31.
Brézai Zoltán 34.
Demény Zita 38.
Domahidi Klára 40.
Édes Richárd 49.
Egerszegi Sándor 62.
Farkas Eleonóra 64.
Fetykó Judit 66.
Fűder Tibor 69.
Gaál Ernő 75.
Gál Halász Anna 78.
Gépész Bettina 82.
Góg János 87.
H. Tóth Maja 90.
Hornok Magdolna 94.
Jeney András 98.
Kerekes Tamás 100.
Kovács Péter 105.
Körtvélyesi Mária 109.
L. Gál Mária 112.
Lászki Erzsébet 116.
László Klára 121.
Leskó Imre 123.
† Lindák Mihály 133.

Lukácsné Emmike	137.
Majoros Zsuzsanna	139.
Martis Zsombor	149.
Mohácsi Józsefné Zsóka	151.
Mohácsy Donáth Csaba	159.
Ördög Péter	160.
Papp Judit	171.
Placskó Klára	177.
Pleszkóné Varannai Veronika	179.
Popity Vargáné Mohácsi Kinga	181.
Román Antalné	193.
Sélley Attila	195.
Simon M. Veronika	207.
Somossy Katalin	218.
Szabó Sándor	220.
Szabó Zsolt	232.
Szalay Anikó	241.
Szegő András	244.
Székács László	257.
Székely Lászlóné	259.
Szemán Erzsébet	263.
Szeremley Szabolcs	265.
Szikszai Ilka	269.
Szilágyi Kiss Margit	273.
T. Fiser Ildikó	275.
Tamás Gergő	285.
Tamás István	289.
Timkó Gábor	295.
Varga Ibolya	307.
Varga István	313.
Vozárik Lajos	315.
Zvadáné Farkas Erzsébet	318.
<i>Epilógus</i>	323.

<i>A kötet szerzőinek rövid bemutatása</i>	325.
--	------

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás,
sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

MAIT Közhasznú Egyesület, Miskolc
www.mait.ini.hu

A kiadásért felel Szabó Sándor
Felelős és műszaki szerkesztő Szabó Zsolt
Olvasószerkesztő Édes Richárd

A fedélen Mohácsi Józsefné Zsóka *Őszi hangulat* c. festménye
A hátsó borítón Simon M. Veronika *Meditáció* c. festménye látható
Borítóterv Szabó Zsolt

Tördelő Domahidi Klára és Szabó Sándor
Nyomta és kötötte a K–B Aktív Kft., Miskolc
Felelős vezető Kása Béla

ISBN 963 229 647 8